

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES &
USA TODAY BESTSELLER

SARAH MACLEAN

Rita
Ödüllü

*Zekice, seksi ve
her zaman romantik*

-Julia Quinn

*Bir tarihi aşk romanından
beklediğiniz her şey*

-Sophia Jordan

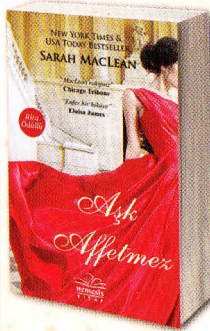
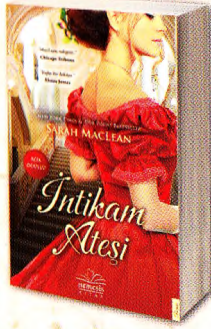
Aşk Mevsimi

nemesis

KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Aşk Mersimi

Sarah Maclean
Aşk Mevsimi
Kitabın Özgün Adı: The Season
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 290
Yazan: Sarah Maclean
Çeviren: Pınar Öcal
Yayma Hazırlayan: Hasret Parlak
Düzeltili: Ceylan Türk
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

ISBN: 978-605-9809-29-0

© Sarah MacLean

© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Kasım 2015

Baskı ve Cilt:

Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:1 Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 482 99 10 (pbx)
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/2 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16
info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Aşk Mevsimi

SARAH MACLEAN

Çeviren: Pınar Öcal

nemesis

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YAZAR HAKKINDA

Paris'te tanışmış eski bir İngiliz casusuyla, İtalyan jet sosyetesinden bir kadının kızı olarak Roma, Londra, San Francisco ve New York arasında dolanıp durdum. Günlerini Fas pazarlarında pazarlık ederek, Champs-Elysees'te alışveriş yaparak, Gobi Çölü'nde motosiklet sürerek, Antik Maya tapınaklarında dolaşarak geçiren Lara Croft'un canlı versiyonu gibiydim.

Ama bunları söylersem büyük bir yalan söylemiş olurum. Ailem ben doğmadan çok önce Rhode Island'a yerleşmiş ve bana kitaplara yönelip kendi aşkımı ve maceramı bulmaktan başka pek bir şans bırakmamıştı. Ben de kitaplara yöneldim. İlkokuldayken Roald Dahl'ın bütün listesini beş altı kere okumuş olmalıyım. *Bebek Bakıcıları Kulübü*'nün bağımlısıydım ve Judy Blume'yi okuyup nihayet beni anlayan birini bulmuşum gibi hissettiğimi bugün gibi hatırlıyorum.

Lisedeyken benden çok daha akıllı olan ablam sayesinde tarihî romanların bağımlısı haline geldim. Bütün çağlara âşıktım ve bu konuda elime ne geçerse okurdum. Dönemden döneme -İç Savaş, Orta Çağ İngiltere'si, Vikingler, İtalyan Rönesans'ı- geçip dururdum.

Sonra Jane Austen'i keşfettim ve bağlanıp kaldım. İşte daha önce yazılmış olan her şeye karşı çıkan ve yeni bir edebiyat türü yaratan bir yazar (hem de bir kadın!) diye düşünüyordum. Kadın edebiyatı diye onlarca yıldır orta-

ya konan melodramatik gotik aşk romanlarını ve Bronte kardeşleri kenara itmişti. Austen'in kadın kahramanları küstah ve ironikti; erkek kahramanları ise karanlık, içten pazarlıklı ve kibirliydi. Bu ikisinin kombinasyonu benim için hem genç kızken hem de şimdi yirmi küsur yaşındayken elektrikti.

Sonra Krallık İngiltere'sine âşık oldum. Ben de çevremdekiler de bunun tarihî fazlarımından biri olduğunu sandık ama bu aşkı hiç geçmedi. Genç kızlık yıllarıma çoğunu, burnumu tarihî aşk kitaplarına gömerek geçirdim ve çok geç doğduğuma, aslında Londra'da kendi balolarımda vals yapmam gerektiğine inanmaya başladım.

Bütün bunlar geçmedi aslında. Büyük bir şans eseri kendimi Smith Koleji'nde buldum ki orada çılgınca tutkularımı keşfetmekte özgürdüm. Tarihî roman zevkimi paylaşan bir arkadaş grubum vardı; kitap değiş tokuşu yapar, Austen üstüne konuşur ve flört etmenin, yani gerçekten flört etmenin nasıl olduğunu hayal etmeye çalışırdık. Tarih alanında yüksek lisans yaptım ve o arada İngiltere kral ve kraliçelerini sırasıyla yazan bir liste elime geçti. Mezun olduktan sonra annemle birlikte Britanya turuna çıktık. Hampshire'de mola verdik ve Austen'in evinin bahçesinde oturup Jane Hala'nın havasını soludum.

Sonra New York'a geçtim ve yayıncılık alanında iş buldum. Onca yıldır okumamın karşılığını almış oluyordum.

Birkaç işle doktorayı bir arada yürütürken çok büyük bir Kraliyet dönemi romanları koleksiyonum oldu. Brooklyn'deki evimin kitap rafları tıklım tıklık dolu.

Tuhafliklarima aldirmayan ve bazen beni onlar yuzunden daha da cok seven bir kocam ve bir kopeyim olduğu için çok şansliyim.

Şimdi yazmak sayesinde cılgın, eklektik hayatımı iyi bir amaç için kullanma şansı bulduğumu söylemekten mutluluk duyuyorum. Kendim asla İngiliz casusuyla İtalyan jet sosyetesine erişemesem de karakterlerim kesinlikle bu yolda ilerleyecekler.

Teşekkürler

Alex, Ella ve Vivi karakterlerinin bir tür edebî tapınak olarak biçimlenmiş beynimden doğduğunu söylemeyi çok istesem de bir grup sıra dışı insan olmasaydı hiçbirisi hayata geçemezdi. İyi ki teşekkür bölümü var, yoksa kendimi sahtekâr gibi hissederdim.

İlk başta parlak editörüm ve harika arkadaşım Lisa Sandell'e teşekkür etmek az bile olur. Lisa; Alex'e, Gavin'e ve hepsinden önemlisi bana inandığın için sonsuz şükranlarımı kabul et. Sezgilerin, fikirlerin ve ilham verme becerilerininle bir yazarın isteyebileceği en muhteşem editörsün. Lisa, Scholastic'in inanılmaz takımıyla paket olarak geldi. Bu kişiler arasında Susan Jeffers Casel, Jody Corbett, Elizabeth Parisi ve Chris Stengel bulunuyordu ve hepsi de bu kızları hayata getirmek için yorulmak bilmeden çalıştılar. Eşi bulunmaz Corporate Communications ekibine de özel olarak teşekkür etmem gerekir. Onlar da bu yolculuğun en başından beri çok yüreklendirdiler beni.

Özünde *Aşk Mevsimi*, kadın dostluğunun gücü hakkındaki bir öykü ve bana da ilk günden itibaren inanılmaz bir kadın desteği nasip oldu: Susan Lawler, Cynthia Noble ve Gayle Jacobson arkadaşlık anlayışımı en yüksek seviyeye taşıdılar; Lindsay Thibeault ile Beth Jarosz tarihsel kurgu tutkumu ilk günden itibaren büyük bir hevesle desteklediler; Smith Koleji'nden tüm arkadaşlarım; yayıncılık

dünyası hakkında bütün bildiklerimi ve çok daha fazlasını öğreten Lynn Goldberg ve elbette kızlarım Lisa, Meghan, Tierney, Sarah Gelt ve son aylarda bütün aramalarını tele-sekretere yönlendirdiğim halde beni hâlâ seven Amanda Glesmann. Onlar -ve daha sayısız harika kadın- ilham kaynağım oldular. Ben sadece kitabın onların hakkını teslim etmesini umut edebilirim.

Bu yolculukta ailemin ne kadar yararlı olduğunu ve onları ne çok sevdiğimi anlatmaya kelimeler yetmez. Bana yazılı bir kelimenin insanın hayallerini biçimlendirebileceğini öğreten ablam Chiara'ya, çılgın fikirlerimi desteklemekten asla vazgeçmeyen annem Gylean'a, daima tuhafılıklarına anlayış gösteren babam Zeno'ya ve yazarken yanımda sessizce oturan en sadık dostum Baxter'e de çok büyük teşekkür borçluyum.

Son olarak Eric... Zaten kalbime sahiptin ama şimdi sabrın, gücün, sezgilerin ve sevgin için sonsuz minnettarlığımı da kazandın. Sensiz bu kitap asla var olmazdı.

Önsöz

Ocak 1815

Blackmoor Mülkü, Essex, İngiltere

Essex kırsalının buz gibi kış denizine inen yalçın kayalıkları, sürekli yağan yağmurda parlıyordu.

Atı bastığı yerden emin değildi ve hızla sağlam zemine doğru gitmeye çalışıyordu. Normalde atının korkusuna kızar ve bu ya onu satmayı ya da öldürmeyi düşünmesine yol açardı. Fakat bugün ıslak yamaçlar yüzünden kendisi de bir o kadar endişeliydi. Bu yolculuğu özellikle bugün yapmayı planlamamıştı ama bazı şeyler beklemezdi.

Mesajı o sabah bir ulak getirmişti. Üzerinde çalıştığı meselenin başlaması ihtimali olduğu belirtiliyordu. Birileri her şeyi mahvetmeye karar vermişti ve bir şekilde durdurulmaları lazımdı.

Çalışmalarını gizli tutmak için elinden geleni yapmıştı. Ama nasıl olduysa kont her şeyi keşfetmişti. Eh, tam olarak her şeyi değil. Kıymetli kontluğunun bütün plana ne kadar yakından bağlı olduğunu bilmiyordu. Ne sürpriz olurdu ama? Kontun yüzündeki şok ifadesini görmek için sabırsızlanıyordu. O zaman bu berbat yağmurda bu tehlikeyi gözle almasına değecekti işte.

Bakışlarını okyanusa çevirdi, biraz açıkta demirlemiş bir gemi vardı. Otuz metre ileride patika ikiye ayrılmaktaydı. Soldaki dik bir şekilde denize iniyordu. Bir insanın bile zor geçebileceği yol, atlar için fazlasıyla tehlikeliydi.

Sağ taraftaki ise tepelerin, yamaçların üzerinden devam ediyor ve kavşaktan az sonra aşağıda yer alan olayları seyretmek için mükemmel bir yer oluşturunuyordu. İşte avını orada bulacaktı.

Yol ayırımına gelince atından inip sağa saparak yürüdü. Hayvanı olmayınca yolunu bulmak kendisine kalıyordu. Adımlarını sezgilerine güvenerek atıyordu. Bu kayalıkları avucunun içi gibi bilirdi, ne de olsa yüzlerce kez geçmişti. Yaptığı iş için mükemmel bir gizlenme imkânı veriyor, ortağı ile buluşmak için ideal bir yer oluyordu. Tesadüfen, birini ortadan kaldırmak için de en uygun yerdi.

Kont zamanında büyük bir hata yapmıştı ve şimdi bedelini ödeyecekti.

Bir

Worthington Düşesi, kızının Londra sosyetesine katılabilmesi için tam on yedi yıldır bekliyordu. Son üç yılda Alex'in günlük dersleri; annesinin *iyi kısmet* olarak kabul edeceği -yani unvan sahibi, varlıklı ve adamakıllı kalın kafalı- bekâr erkeklerin dikkatini çekebilmek için öğrenmesi gereken saçma sapan derslere yer açılın diye azaltılmıştı.

Alex'in günleri, bütün tuhaflıklarını -incir çekirdeği kadar beyni olan birinin bile ilginç bulacağı tüm özelliklerini- törpülemek üzere annesiyle mürebbiyesinin katı bir biçimde tasarladığı programa göre geçiyordu. Yarım saatlik “Poz ve Duruş” çalışmasından -yani Alex'in sırtının dik, çenesinin kalkık durması işkencesinden- “Uygun Sohbet” çalışmasına -Alex'in geçireceği ilk sosyete mevsiminde tanışacağı erkeklere söylemesi ve söylememesi gereken şeylere-, oradan da “Dansın İncelikleri” kısmına -yani kadril, vals, kotilyon gibi dansları öğrendiği aşamaya- geçiliyordu. Böylece genç kız, ona göre zaman kaybından başka bir şey olmayan “Uygun Sohbet” konularından söz ederek *zarif ve hoş* görüntüsüyle çeşitli dansları yapabilecekti. Maalesef Napolyon'un ordusunun doğrudan Worthington Malikânesi'nin oturma odasına girip annesinin biricik kızını münasip bir erkekle evlendirme

çabalarına son vermesi olanaksız görünüyordu, üstelik o durumda bile düşes teslim olmadan önce Fransız komutanın soyunu sopunu soruşturmadan geri durmazdı.

Ne de olsa münasip bir koca bulmak devlet işlerinden çok daha önemliydi.

Hoş, bu dersler Alex'e Londra aristokrasisinin bazı kurallarını öğretmişti. Yapılacak şey; erkekler sıkıcı bir şekilde atlarından, avlanmaktan ve kendilerinden söz ederken ilgileniyormuş gibi davranmaktı. Yapılmayacak şey, herhangi bir zekâ göstergesinde bulunmaktı. Anlaşılan zeki sohbetler seçkin beyleri ürkütüyordu. Ayrıca dünyada Yunanca ile Latince arasındaki farkı bilecek bir kadın arayan erkekler olduğunu belirtmekten de kaçınmak lazımdı. Bu sözler mürebbiyeyi deli ediyordu.

Düşüncelerini belli etmeyen Alex, kaderine boyun eğmiş bir tavırla derin derin iç geçirirken ödül olarak sırtına saplanan iğne ile irkildi.

“Ah!”

Madam Fernaud, İngiltere'nin en ünlü terziyi sayılıyor olabilir ama bunu bir de Alex'e sormak lazımdı. Belli ki Fransız kadın, Londra'nın genç kadınlarına iğneler batırarak sessiz ve derinden kendi savaşını sürdürüyordu.

Bu, Alex'in yeni giysilerinden en önemlisinin -yani bir hafta kadar sonra Almack'ta düzenlenen ilk balosuna katılırken giyeceği elbisenin- son provasıydı. Almack Balosu'nda boy göstermek, sosyeteye yeni takdim edilecek kızlar için temel kuraldı. Burada, Londra'nın en saygın aristokratlarına mevsimin taze genç yüzlerine iyice bakma fırsatı verilirdi. Alex *pazarda sergilenen çiftlik hayvanları gibi* diye düşündü ve ağzının köşesinde

muzip bir tebessüm oynasırken bir kaşı havaya kalktı. Tebessümü fazla zekiceydi. Elbette, Alex'e katılacak kızların çoğu bu anı bütün hayatları boyunca hayal etmişlerdi. O zaman zevk almayı ummanın da âlemi yoktu.

Kapıda biri hafifçe öksürdü, vücuduna yeni bir iğne batmamasına dikkat eden Alex başını çevirip oda hizmetçisi Eliza'ya baktı. Çabuak reverans yapan Eliza düşese hitap ederek, "Leydi Alexandra'nın konukları var..." dedi. "Leydi Eleanor ve Leydi Vivian alt kattaki oturma odasındalar."

Alex belli etmeden, "Tanrı'ya şükür, kurtuldum!" diye mırıldanıp yalvaran gözlerle annesine baktı. "Lütfen... Saatlerdir burada duruyorum. Elbise mükemmel olmuştur herhalde."

Madam Fernaud bir adım geri çekildi ve ilk defa konuştu. "Mükemmel doğru kelime, matmazel." Sonra düşese dönüp, "Et voila!" dedi. "Düşes Hazretleri, sizce de bir başyapıt değil mi?" diye sordu.

Alex hemen bu tanımın üstüne atladı. "Bir başyapıt, anne. Bence artık dokunmamalıyız, sence de öyle değil mi?"

Mükemmeliyetçi olan düşes ayağa kalkıp eleştirel gözlerle dikişlere, her ayrıntıya dikkat ederek kızının etrafında bir tur attı. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda başını kaldırıp Alex'le göz göze geldi. "Çok güzel görünüyorsun, Alexandra. Asilleri çarpacaksın."

Alex kazandığını anlamıştı. Yüzünde geniş bir tebessüm belirdi. "Eh, senin gibi bir annem varken başka tür-lüsü nasıl olabilirdi ki?"

Düşes kızının bariz yağcılığına güldü. "Abartıyorsun, Alexandra. Haydi, git."

Alex ellerini çırpıp durduğu platformdan atladı, koşup annesine sarıldı ve kadının yanağına bir öpücük kondurdu. “Teşekkürler, anneciğim!” Kapıya atılırken terziye, “Merci, Madame Fernaud!” diye iltifat etti. “Elbise muhteşem oldu! Qui, c’est magnifique! Teşekkür ederim!”

Düşes hazretleri, kızının arkasından belli birine hitap etmeden konuştu. “Ne yapacağım ben bu kızla?” O sırada Madam Fernaud, koleksiyonunu Alex’in hoyrat ellerine teslim ettiği için acı çekiyor olmasa düşesin sesindeki neşe izini algılayabilirdi.

İki

Alex, Worthington Malikânesi'nin geniş merdiveninden koşarak indi ve oturma odasının çift kanatlı kapısının önünde zar zor durdu. Alex'in büyükbabasının dükalığı almasından bu yana Stafford ailesiyle birlikte olan emektar uşak Harquist hazırolda bekliyordu. Alex'in ağır eteklerinin bacaklarına dolandığı anda odanın kapısını açmıştı.

Uşağın yüzünde komik bir ifade belirmesine yol açan Alex hemen dikleşti ve en hanımefendi halini takınıp, "Teşekkür ederim, Harquist," dedi. O arada odaya dalmıştı bile.

Odanın karşısından yükselen iki kahkaha duyulduğunda uşağın, "Leydim..." yanıtı hâlâ havada yankılanıyordu. Kendini en yakındaki koltuğa -dünyadaki en yakın iki arkadaşının, Ella ile Vivi'nin karşısındaki koltuğa- atan Alex'in yüzündeki ciddi ifade çoktan gitmiş, yerine koca bir gülümseme gelmişti.

Üç kız doğduklarından beri arkadaştı. Babaları çocukluk arkadaşlıklarını yetişkin yaşlarına da taşımış ve kader her birine birer hafta arayla dünyaya gelen bir kız çocuk vermişti. Kızların arkadaş, sırdaş ve gerektiğinde suç ortağı olması kaçınılmaz sayılırdı.

Langford Markisi'nin biricik kızı Leydi Vivian Markwell

arkadaş üçlüsünün en büyüğüydü. İnce, uzun vücuduyla; babasından aldığı siyah saçları ve menekşe rengi gözleriyle çelişen keskin bir zekâya ve yine babasından aldığı güçlü bir iradeye sahipti. Babası ise zengin ve çekici olmasının yanı sıra İngiliz Savaş Bakanlığı'nın üst düzey bir üyesi ve ulusal bir kahramandı.

Vivi'nin annesi o henüz yedi yaşındayken ölmüştü ve babası bir daha hiç evlenmemişti. Kendini tümüyle Vivi ve ikiz erkek kardeşi Sebastian'ı büyötmeye adanmıştı. Sebastian, Eton'da babasının unvanını sürdürmek ve bölgenin soylusu olmak üzere eğitim alırken Vivi de son derece terbiyeli ve baş döndürücü egzotik güzelliğe sahip bir genç kız olup çıkmıştı.

Üçlünün en küçüğü sadece beş gün farkla Leydi Eleanor Redburn'du. Marlborough Kontuyla Kontesinin en büyük kızıydı. Zarif hatları ve minyon yapısı; ipeksi, mısır sarısı saçlarıyla ve mavi gözleriyle birleşince tüm soylu kadınların sahip olmak uğruna ruhunu satmaya hazır olduğu bir sonuç ortaya çıkıyordu. Ella'nın kişiliği ise bu porselen bebek görünümüne tümüyle zıttı. Kitapları, balolara tercih eder ve Londra sosyetesinin numaralarına Alex'ten bile daha az ilgi duyardı. Ella'nın bu özellikleriyle kocasız kalacağı anlaşıldığında annesi dehşete düşmüştü. Hoş, annesinin tepkileri Ella'nın umurunda bile olmuyordu. Aslında Alex, arkadaşının kontesi kızdırmaktan ayrı bir zevk duyduğundan şüpheleniyordu.

Vivi ve Ella, Alex'in hayatının her aşamasında yanındaydılar ve onlarsız bir gün geçirmeyi hayal bile edemezdi. Özellikle de şu anda burada oldukları için son derece mutluydu.

“Çok sevindim gelmenize! Beni tarihin en uzun giysi provasından kurtardınız. Mükemmel zamanlama!”

Kızlar aralarında bakıştılar.

Ella kuru bir ses tonuyla, “Demek o yüzden bu garip kıyafetin içindesin,” dedi.

Alex başını eğip üstündeki kıyafete bakınca inledi. “Odadan fırlamak için o kadar acele ettim ki elbiseyi çıkartmayı unutmuşum.” Oturduğu yerde dikleşip eteklerini kabarttı. “Hemen değiştiririm. Ama Madam Fernaud gitmeden o odaya bir daha girmem. Acı çekmemden zevk alıyor kadın.”

Vivi, “Annen ilk balo kıyafetinle burada oturduğunu görürse deli olur,” diye gözlemde bulundu. “Ama madem buradasın, kalk da bir bakalım şuna.”

Alex kalktı, reverans yaptı ve arkadaşları elbiseyi görsün diye kendi etrafında döndü. Vivi gülümsedi. “Çok güzel, Alex. Bu renk sana çok yakışmış. Zalim ya da değil, Madam Fernaud bu işi biliyor.”

Alex batan iğneleri hatırlayınca suratını buruşturdu. “İyi ama insanın derisine de ipek kumaşa gösterdiği özeni gösterebilirsin o zaman.”

Kızlar gülüştü, batan iğnelerin acısını hepsi tatmıştı.

Alex öğleden sonra çoğunlukla üzerinde olan elbiseye baktı. Çok güzel olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Koyu zümrüt rengi, ipek kumaş bronz teniyle, yeşil gözleriyle ve kumral saçıyla mükemmel bir uyum sağlıyordu; elbise omuzlarından boynuna ve beline gayet güzel oturuyordu. Daha önce Alex’in bu kesim bir elbise giymesine hiç izin verilmemişti, yaşı bu kadar davetkâr giyinmeye müsait değildi. Kıyafet belden aşağı kadar zengin drapelere yere

kadar iniyordu. Ama elbiseyi en çarpıcı yapan şey, verev olarak kumaşa dikilmiş olan yüzlerce minik, el yapımı gül goncasıydı. Aynı yeşil ipekliden yapılmış olan goncaların az bir kısmı elbisenin üst kısmına serpiştirilmiş ve eteklere doğru sayıları giderek artmıştı. Kıyafet Alex'in pek sık rastlanmayan uzun boyunu dengeliyor, vücudunu daha dolgun gösteriyordu.

Gerçekten de bir şaheserdi. Ella, Alex'in elbiseyle ilgili düşüncelerini bölüp, "Eğer bu kıyafetle evlilikten kurulabileceğini sanıyorsan maalesef yanılıyorsun," dedi.

Alex arkadaşına ters ters baktı. Ella sözünü hiç sakınmazdı ve çoğu zaman da haklı çıkardı. Ne yazık ki bu konu da bir istisna değildi. Elbise sadece tek bir amaç için yapılmıştı: müstakbel kocasını tavlama. Bir yıldan uzun bir süredir annesi kendisini pürtelaş bu işe, yani 1815 yılı ilkbaharında Alex'in on yedi yaşına basmasıyla birlikte sosyeteye takdim edilmesine adanmıştı. Elbette on yedi yıldır kimselere görünmemiş değildi. Fakat bu farklıydı. Bu onun ilk mevsimiydi. Şimdi Londra'da yaşayan, evlenmeye müsait, hatırı sayılır bir servete ve uygun bir unvana sahip bütün erkeklerin önünde at gibi pazara çıkartılacaktı. Annesinin maksadı Alex'in sonbaharda evlenmiş olmasıydı.

Bundan daha beter bir şey olabilir miydi?

"Bu elbiseye uygun davranmamaya çalışacağım ancak." Alex'in sesi azimli çıkmıştı. Doğrudan kimseye hitap etmeden, "Annem hayatımı mümkün olduğu kadar boş ve sıkıcı hale getirmeye kararlı. Yani, kim Surrey'de evlenip kalmak ister ki? Tam bir kâbus!" diye devam etti.

Ella koltuğun yumuşak sırtına dayanıp iğrenmiş gibi

tavana baktı. “Hiç kimse. En azından kendini düşünecek kadar akli olan hiç kimse.”

“Ağabeylerimin hepsi benden kaç yaş büyük, annem onlara musallat olup evlenip uslansınlar diye uğraşıyor mu?”

Vivi araya girdi. “Evet.”

“Çünkü annem çocuklarına musallat olmayı seviyor. Ama ağabeylerimin onu dinlediği yok! Bu seneki balolara katılmayı kabul etmelerinin tek sebebi, küçük kız kardeşleriyle dalga geçen olursa dersini vermek istemeleri.”

Bu sefer Ella cevap verdi. “Eh, bu yüzden onları suçlayamazsın.”

Alex arkadaşına sırtıp sözüne devam ederken Vivi güldü. “Bu haksızlık! Bizim yaşımızdaki erkeklerden balolara katılmaları bile istenmiyor. Oğlanların on sekizinde evlenmesi kimsenin aklından dahi geçmez. Ülkemizde olan bu işte! Ama biz, ortalıkta şey gibi... Şey gibi... En çok parayı verene satılacak atlar gibi dolaştırılıyorruz!”

Ella yine araya girdi. “Eh, doğrusu belki de erkeklerin on sekizinde evlenmemesi en iyisidir. Sen hiç on sekizinde bir erkekle tanıştın mı?”

Vivi soğuk, gözlemci tavrıyla devam etti. “Hmm... Ben hâlâ çiftlik hayvanlarıyla kıyaslanmamaya gayret ediyorum. Sen devam et, Alex...”

Alex içini çekti. “Tamam, sadece aptallık ediyorum, farkındayım. Ama insan böyle hissediyor. Özellikle de tümüyle bambaşka kurallara göre yaşamış gibi görünen üç ağabeyim varken.”

Elle ciddi bir ifadeyle, “Haklısın,” dedi. “Ama görünen o ki bizim seçme şansımız yok. Zaten seçeneklerimiz de oldukça kısıtlı.”

Ella bunu bilecek konumdaydı. Kızlarla dolu bir ailenin en büyük çocuğu olarak iyi bir evlilik yapıp kardeşlerine örnek oluşturmak zorunda olduğunu kabullenmişti. Aslında kendisini bir eş olmaktan kurtaracak çeşitli ihtimallere de kafa yormuştu. Kızlar aralarında bütün olasılıkları tartışmış ve tek bir sonuca varmışlardı: bir rafa konup unutulmanın en hızlı yolu insanın adının lekelenmesiydi.

Maalesef adının lekelenmesi -her ne kadar çekici görünse de- bir seçenek değildi çünkü insanın adının lekelenmesi demek, heyecan verici bir şey denemeye cüret etmenin cezasıymış gibi görünüyordu. Londra sosyetesine mensup genç kızlar çeşitli yollarla isimlerine leke sürebilirdi ama en etkin yöntemler açıktı: dudaktan (veya daha büyük skandal yaratacak bir yerden) öpüşmek (veya daha skandal yaratacak bir şey yapmak); bir baloda aynı erkekle üç veya daha çok kez dans etmek veya yanında şaperonu olmadan bir erkeği evinde ziyaret etmek...

Ella bu seçenekleri tekrar tekrar düşünmüş, hatta adını lekelemek için yardımını isteyebileceği erkeklerin listesini bile yapmıştı fakat ailesini dedikodulara kurban edemezdi. Ne de olsa, adı lekelenecek olan sadece bu genç hanım olmayacaktı. O kibar sosyete Ella'nın sevdiği insanlara karşı da yıkıcı bir zulümle yaklaşacaktı.

Belirli birine hitap etmeden, "Annemi çıldırtmayı ve kardeşlerimin evlenme şansını yok etmeyi göze almadıkça tek umudum fark edilmemek olabilir," dedi.

Vivi kıkırdayıp arkadaşına başını salladı. "Kolaydı sanki! Çok güzelsin ve hatırı sayılır bir çeyizle gideceksin. Evde kalman garanti sayılmaz, Ella."

“Ah, ama en korkunç şeyi unutuyorsun. Kimse akıllı bir eş istemez.” Ella alaycı bir tavırla omuz silkti. “Çok korkutucu bir olasılıktır bu.”

Alex güldü. “Maalesef bence de haklısın. Aklını, bilgini biraz gösterirsen evlendirilmekten kurtulursun. Özellikle de ahmak olanlar hiç istemez seni.”

Arkadaşı gülümsedi. “Umalım ki öyle olsun çünkü elimdeki en iyi plan bu. Romanımın yazılmasının tek yolu da bu.”

Ella’nın sorunu sadece evlenmeye karşı olmak değildi, bu durumun hayatı boyunca istediği şeyle uyuşmayacak oluşuydu. Kendini bildi bileli büyük bir romancı olmak ve kendi dönemini anlatan bir roman yazmak isterdi. Bu konuda eline geçirebildiği her şeyi okur ve elinde defter olmadan nadiren görülürdü. Günün birinde öyküsünü anlatmasına yardımcı olacağını düşündüğü fikirlerini ve gözlemlerini sürekli not alırdı.

Elbette yazı yazar bir kadın olmak arzusu, Ella’nın karşısına dikilen bir engeldi. Son elli yılda saygı duyulan yazarlar içinde kadın olduğunu itiraf eden (en azından halk önünde) yazar sayısı çok azdı. Fakat Ella bekâr bir kadın yazar olma ihtimali ne kadar düşük olsa da evli bir kadın yazar olma ihtimalinden azıcık yüksek olduğunu biliyordu ve birinci ihtimale oynamak arzusundaydı.

Vivi, “Bu arada...” dedi, “...kitabın için mükemmel olacağını düşündüğüm bir fikrim var.” Kızlar Ella’nın defterine girebilecek fikirler, konular bulmak için yarışlardı. “Babamı bazı casusların yakalanmak üzere olduğuna dair konuşurken duydum. Fransızlara gizli bilgileri satan İngiliz casusların.”

Alex arkasına yaslanıp ayaklarını altına aldı. Vivi'nin kulak misafiri olduğu şeyleri dinlemeye bayılırdı. “Aman aman... Haydi, anlat.”

Vivi öne eğildi, her şeyi ilginç hale getirmek gibi doğal bir yeteneği vardı. “Anlayabildiğim kadarıyla Kraliyet Donanması gizli harekât planlarının Fransızlar tarafından engellenmesinden şikâyetçiymiş. Belli ki Savaş Bakanlığı'ndaki beyler buna çok kızıyormuş. Geçen ay Napolyon sürgünden kaçtı ya... Bu kez tahtı tamamen devirmek üzere dört başı mamur hazırlıklar yapıyorlarmış; donanma gemilerine gönderdikleri şifreli talimatların bir şekilde açığa çıktığını düşünüyorlarmış ve tek bir sonuca varmışlar: İngiliz casuslar.”

Alex'in savaş zamanında sırları satan bir İngiliz'e söyleyecek ama hanımefendilere yakışmayacak bir çift lafı vardı. Ella ise çoktan defterini çıkarıp notlar almaya başlamıştı. Arkadaşlarının kaba saba bir dille konuşmalarına aldırmayıp başını defterden kaldırmadan konuştu. “Olağanüstü. Kimmiş peki?”

Vivi başını sallayıp elini kaldırdı. “Bu noktada hiçbir fikirleri yok. Ama bu tür bilgilere ulaşabildiğine göre Savaş Bakanlığı'nm üst mevkilerinde biri olmalı. Geçenlerde babam William'la birlikte bu konuya atanmış.” Alex'in en büyük ağabeyinden söz ettiği için arkadaşıyla göz göze geldi. “İkisinin bu işi çabucak çözeceğine eminim. Ama bunu daha da enteresan bir hale koyabilecek biri varsa bence o da sensin Ella.”

Ella bir an için onlardan kopmuştu. Kendini tamamen defterindeki notlara vermişti. Dalgın dalgın kurşun kaleminin ucunu kemirirken bu bilgiler çerçevesinde kurabi-

leceği hikâyeyi tasarlıyordu. Onu kendi haline bırakan kızlar konuyu Vivi'ye ve onun sosyeteye takdim hazırlıklarına kaydırıldılar.

Kızlar çarşamba gecesi Almack'taki baloda resmen takdim edilecekti. Başının etini yiyecek annesi olmayan tek kız Vivi, baloya en az düşmanlık besleyendi. Sosyete baskısını o da diğer kızlar kadar hissediyordu. Zengin ve azametli markinin dünya güzeli, biricik kızı olarak evlenmesi ve iyi bir evlilik yapması bekleniyordu zaten, doğal olarak babasının unvanı ona geçmeyecekti. Yıllardır her şeye burnunu sokan halalarından ve arkadaşlarının ebeveynlerinden bunları duyuyordu ama onu ilgilendiren tek bir şey vardı: babası, sırf evlenmiş olmak için evlenme fikrini korkunç buluyordu.

Sosyete mensup hanımlar, yıllarını Vivi ile bekâr bir erkek tarafından yetiştirilen ikiz erkek kardeşi için endişe etmekle geçirir ve çocuklarının bakımını kadın akrabalarından birine emanet etsin veya hemen tekrar evlensin diye markiyi teşvik ederken marki, topluma hiç kulak asmamış ve böyle bir şey yapmayı reddetmişti. Vivi'nin annesiyle babasının evliliği aşk evliliği idi (markinin bir marki olduğu için böyle davrandığı düşünülüyordu) ve adam kızına da aynı annesine gösterdiği sevgi ve şefkatle muamele eder, kendisi gibi tek bir nedenle evlenmesini isterdi: aşk.

Alex, "İnanılmaz şanslı bir veletsin," dedi. "Karşına dikilip seninle evlenmek isteyecek her tür salağa karşı durmak için ailenin iznine sahipsin. Hatta böyle davranman bekleniyor! Baban benim için de aynı şeyi yapsa olmaz mı?"

“Babamın seninle başa çıkabileceğinden emin değilim.” Vivi güldü. “Ama işin doğrusu yapmacık bir tebesümle evlenme teklif edenlerden kaçınmayı düşünmüyorum. Niyetim mümkün olduğunca çok evlenme teklifi almak. İdeal eşimi bulmak için flört yeteneklerimi geliştirmem lazım.”

İdeal eş... Vivi daima bu üçlünün içinde ideal eş kavramına inanan tek kız olmuştu. Ella bunu aşk meyvesi oluşuna bağlıyordu. Ancak Alex işin aslını kendisinin bildiğine inanıyor ve Vivi’nin istediği erkekle ilgili görüşlerini çoktan oluşturduğu fikrini bir kenara koyamıyordu. Her zaman gizemli biri olan Vivi bu konuda daha fazla bilgi edinmek için yapılan tüm kurnazca girişimlere yanıt vermeyi reddediyor, arkadaşlarına, “Herkes için bir ideal erkek vardır,” demekle yetiniyordu. “Sadece hepimiz onu beklemek istemiyoruz o kadar.”

Alex yakışıklı bir biçimde homurdandı. “Bence bunun beklemeyi istememekle alakası yok, Viv. Beklemeyi her şeyden çok isterim. Yıllarca! Hatta on yıllarca!” Gülerken gözleri parlıyordu.

Ella da, “Yüz yıllarca, bin yıllarca,” diye şakıdı.

Alex öne eğilip Ella’ya göz kırptı ve ciddiyetle, “Anneler,” dedi. Kızların üçü de kahkahalara boğuldu.

“ALEXANDRA ELIZABETH STAFFORD! NE YAPTIĞINI SANIYORSUN SEN?”

“Of! Of!”

Ella, “Tam da sözünü ederken...” dedi.

Alex ayaklarını indirip doğruldu. “Anne...”

Düşes minyon bir kadın olduğu halde tam unvanına yaraşır biçimde muhteşem ve azametli görünmeyi başa-

rabilen biriydi. “Bu elbise için ne demiştin sana ben? Ne hakla bunun içinde geceliğini giyip yatak odasında uzanmış gibi uzanıyorsun öyle? Şu anda hanımefendilere hiç yakışmayan halini bir yana bırakırsak Madam Fernaud ile yardımcılarını elbiseyi takdim gecesinde giyilecek hale getirsinler diye ne kadar uğraştığım hakkında fikrin var mı? Bu balo kıyafeti başından atacağın bir şey değil!”

“Ama...” Alexandra araya girmeye çalıştı.

Düşes hiç kızının saçma sapan açıklamalarını dinleyecek havada değildi. “Aması filan yok, küçük hanım! Doğru odana, Eliza’dan bu saatte seninle uğraşmak zorunda kaldığı için özür dile ve çıkar şu elbiseyi.”

Ella aniden oturduğu koltuğun kumaşındaki desenlerle ilgilenmeye başlamıştı. Vivi ise minik el çantasında hazine arıyormuş gibiydi; oysa çantada mendili, ruju ve tarağı vardı sadece. Kızlardan hiçbiri düşesin bir sonraki hedefi olmak istemiyordu.

“Ve siz ikiniz!” Söz konusu ikili başlarını kaldırıp baktılar, sonra da ayağa kalktılar. “Onun bu korkunç davranışlarını teşvik ettiğinizin farkında değil miyim sanıyorsunuz?”

Vivi’nin ağzı açıldı. Sonra bir daha düşündü. Ağız kapandı.

“Mükemmel seçim, Vivian! Alex’in terbiyeli davranması hususunda size güveniyorum. Beni hayal kırıklığına uğratacağınızı da düşünmüyorum.”

Ella konuşmayı göze aldı. “Elbette, düşes hazretleri.”

“Sizinle ilgili bir daha hayal kırıklığı yaşamayacağıma güveniyorum. Özellikle de bu ilk sezonunuzda.” Sözlerinin aksine bu, düşes için düşüncesini ifade etmek değil; bir emir vermektir.

Bu kez Vivi konuştu. “Tabii, düşes hazretleri.”

Alex annesinin arkasından arkadaşlarına şaşkın şaşkın bakıyordu. “Hainler!”

Düşes kızına bakmak üzere dönmedi. “İyi arkadaşlar annelere karşı gelmezler, Alexandra.” Kızının en yakın arkadaşlarını incelerken gözlerinde neşeli ışıltılar belirmişti.

Vivi bu fırtınayı daha önce de atlatmıştı. “Özellikle de söz konusu anne düşesse.”

Alex inledi. Düşes gülümsedi.

“Çaya kalıyor musunuz kızlar?”

Alex misafir odasına döndüğünde arkadaşlarıyla geçireceği bir öğleden sonra için çok daha uygun bir kılıktaydı. Ev elbisesi şahane bir uçuk mavi kumaştandı ve aynı renk terliklerinin üzerine kadar iniyordu. Rahat ve modaya uygundu. Daha yetişkin ve daha az hantal görünmesi için hazırlanan öbür yeni kıyafetleri de öyleydi.

Tabii ki aslında hiçbir giysi Alex'i daha hanımefendi yapamazdı. Odadan içeri gülerek girdi. "Neler kaçırdım?" diye sormak niyetindeydi ama arkadaşları artık yalnız değildi ve sayısal üstünlüğü yitirmişlerdi.

Alex'in ağabeyleri gelmişti. Bir doksana yakın boylarıyla dikilen oğlanlar -hepsi de geniş omuzlu, uzun bacaklıydı- nereye girseler tıpkı bu büyük salondaki gibi mekânın olduğundan küçük görünmesine yol açarlardı.

Salon saten kaplı iskemleler ve zarif koltuklarla son moda zevke göre döşenmişti ki bu da çok daha züppe ve daha az iri erkekler için tasarlandığı anlamına geliyordu. Hoş, söz konusu beylerin buna aldırırımış gibi bir hali yoktu. Yayılıp oturmuşlar, bacaklarını uzatmışlardı. Mobilyaların ya da kendilerinin ebatlarını fark etmeden arkalarına dayanmışlardı.

Stafford erkekleri kuşakları boyunca sosyetedede yakışıklılıklarıyla tanınmıştı: uzun, esmer ve yakışıklıydılar.

Alex'in babası bir seksen üç boyundaydı ve erkek kardeşleriyle kuzenleri hiç acımadan onunla *mini dük* diye dalga geçerlerdi. Oğulları aynı sıkıntıyı yaşamıyorlardı, hepsi de bir doksan civarındaydı ve gelecekteki Staffordların da heybetli olacağını kanıtıyorlardı. Ama söz konusu beyler, yani yirmi üç yaşındaki William, yirmi birindeki Nicholas ve on dokuz yaşındaki Christopher diğer aile özellikleri konusunda babalarıyla uyumluydu: kuzguni siyah saçları, güçlü çene hatları, gösterişli burunları ve Staffordları krallığın ilk günlerinden beri efsane haline getiren dolgun dudaklarıyla şeytan gibi yakışıklıydılar.

Ancak karşılarına çıkan kadınları etkileyen bunlar değildi. Ünlü Stafford gözleriydi. Bilindiği kadarıyla ta ilk başlardan beri Stafford erkeklerine berrak, zümrüt yeşili gözler bahşedilmişti. İnsan o gözlerde kendini kaybedebilirdi. Duygulara açılan pencereler gibiydiler; neşeyle ışıldar, öfkeyle parlar, tutkuyla ateşlenirlerdi.

Çevrelerindeki kadınları mahveden bu gözlerdi, tabii kız kardeşleri hariç. Kız kardeş açısından sadece çileden çıkmak anlamına geliyorlardı.

“Ah! Tam da şeytan diyorduk.”

Alex gidip bir koltuğun kenarına tünedi ve ağabeylerini yukarıdan, soğuk bir bakışla süzdü. “Neymiş bu kadar güldüğünüz?”

“Diyorduk ki en zorlu günlerimizde bile annemi senin kadar çıldırtmamışsındır ki sen bunu hiç çaba harcamadan başarabiliyorsun. Kesinlikle hayran olunacak bir yetenek.” Bunları söyleyen şimdiden Weston Markisi olan William'dı ve alaycı bir tavırla konuşuyordu.

“Sadece sizi farklı bir kategoriye kattığı için, Will.

Sizleri vasat bir üçlü olarak görmeyi beceriyor. Hem siz üçünüz içeri bir hanımefendi girince ayağa kalkmak gerektiğini bilmiyor musunuz?” Alex salona döndüğüne pişman olmaya başlamıştı.

Christopher kız kardeşine soru soran bir bakış fırlattı. “Hanımefendi mi?” Alex’in bozulan yüzüne bakarken sırtıtmış ve koltuğuna daha da yerleşmişti. “Hadi ama Allie... Sırf ilk sezonunu yaşayacaksın diye mizah duygunu kaybetmene gerek yok.”

“Benim mizah duygum hiç değişmedi, Kit.” Vivi ile Ella’ya barışçıl bir ifadeyle bakıp açık sözlülükle devam etti. “Sadece siz o kadar komik değilsiniz.”

Kapıdan boğuk, gür bir kahkaha duyuldu. “Haksız sayılmaz, Kit.”

Alex dönüp önce şaşkınlıkla, sonra da mutlulukla yeni gelene baktı. “Kimse döndüğünü söylemedi! Tabii bu ekipten...” Rahat rahat oturmaya devam eden ağabeylerine doğru bir baş hareketi yaptı. “...başka türlü beklenemez zaten.”

Gavin Sewell yanına gelip genç kızın elini öptü. “Gerçekten de döndüm. Sen de son gördüğüm zamanki kadar sorun çıkarmaya devam ediyorsun anlaşılır.” Tebessüm ederek Alex’e baktı.

Alex, “Kasten değil,” diyerek kendini savundu. “Mevsimin bütün o saçma sapan kurallarını nasıl hatırlayayım ki?”

Ella hemen lafa karıştı. “Açıkkçası, günün ortasında ilk balo kıyafetini giyip oturmamak pek unutulacak bir kural sayılmaz.”

Alex’in öfkeli bakışlarını gören Gavin güldü ve elinde

olmadan onunla dalga geçti. “Gerçi hiç balo elbisesi giymek zorunda kalmadım ama benim de kafam karışabilirdi doğrusu.”

“İyi ki giymedin. O korseyle başa çıkamazdın zaten.”

Alex’in karşılığına tek kaşını kaldırarak karşılık veren Gavin, Ella ile Vivi’nin yanma gitti. Kızların ellerini öperken ilk konuşan Vivi oldu. “İyi günler, Blackmoor Lordu,” demesi Alex’i şaşırttı.

Birdenbire aldığı terbiye derslerini hatırlayıp, “Özür dilerim, lordum. Yeni unvanınız aklımdan çıkmış,” dedi.

Gavin dönüp Alex’e baktı, şaşırmıştı. “Resmiyete gerek yok, Alex. Unvanımı ben de unutuyorum çoğu zaman. Şimdilik unvan kullanma işini pek rahat bulmuyorum. Üstelik pek bir değişiklik olmasına gerek yok. Nick bütün hayatı boyunca konttu ve senin ona karşı davranışlarını pek etkilemiyordu bu durum.” Tuhaf bir tebessümle Alex’e bakıp onun ortanca ağabeyine doğru başını salladı.

Nick her zamanki gibi derhâl lafa karıştı. “Doğru!” Yapmacık bir şekilde şişinip, “Benim unvanıma hiç saygı göstermedin,” dedi. Sonra kibirli bir edayla devam etti. “Ne diye Blackmoor’a saygı gösterecekmişsin? Ben sen daha doğmadan Farrow Kontu idim ama bir zerre bile saygı görmedim.”

Herkes güldü ve durumun acayıplığı kayboldu. Gavin de Alex’in ağabeylerinin yanına oturup gelecek hafta katılacakları at müzayedesinden bahsetmeye başladı.

Alex de Vivi ile Ella’ya katıldı. Arkadaşları hepsinin okumuş olduğu *Mansfield Park* adlı roman üzerine tartışıyorlardı ama Alex az önceki sahnede üstüne çöken garip duygudan kurtulamamıştı. Nick’in bile kendi unvanından

söz ederken dünyanın en normal şeyiymiş gibi Gavin'i Blackmoor Lordu olarak tanımlaması gözünden kaçmamıştı; bu adı, unvanı ve ayrıcalıklarını kullanmak hakkıydı artık. Ama Alex, Gavin'i eşikte gördüğü anda onda hiçbir değişiklik, hiçbir fark algılamamıştı. Bir yandan kızların tartışmasına kulak verirken bir yandan da düşüncelerine konu olan erkeğe göz attı.

Gavin'in babası kendi babasının en yakın çocukluk arkadaşıydı. Birbirine sınır komşusu olan Blackmoor ile Stafford arazilerinin Essex kırsalında ve Park Lane üzerinde bulunan konaklarının arka bahçeleri iç içe olduğu için başka türlü düşünülemezdi zaten.

Yakınlık ve yaş Gavin'i Stafford çocuklarının doğal arkadaşı yapmıştı. Dördü birlikte ağaçlara tırmanmış, birlikte okula gitmiş ve birlikte yaramazlık yapmışlardı.

Bütün ikindi çaylarında, akşam yemeklerinde aralarında olduğu için Alex onu da ağabeylerinden biri olarak kabul etmiş; aynı ölçüde onu sinir edici ve koruyucu bulmuştu. Yedi yaşındayken ağabeylerine özenip arka bahçede bir ağaca tırmanmış, sonra da dalların arasında sıkışıp kalmıştı. Onu kurtarmaya gelen on üç yaşındaki Gavin olmuştu; Alex'i bir alt dala inmesi için ikna etmiş, düşerse onu tutacağına inandırmıştı. Tabii ki olay sona erince alaylarına dönmüş, *ağaca kız gibi tırmandığını* unutmamasına hiç izin vermemişti.

Alex geçen birkaç ayda onu özlediğini ve bu kısa zamanda Gavin'de değişimler olduğunu fark edince şaşırılmıştı. Onu en son üç ay önce, ocak ayında merhum babası kontun cenazesinde görmüştü. Kont, Essex'teki Blackmoor arazisinin dağlık yamaçlarından birinde atından

düşerek trajik bir biçimde ölmüştü. Tüm sosyete Gavin'in babası için yasa boğulmuştu. Kont herkesin hayranlığını kazanmış olan harika, zeki bir adamdı.

Alex, cenazede Gavin'in perişan durumdaki annesinin yanı başında hüznünlü gözlerle, güçlü ve sessiz duruşunu hatırlayabiliyordu. Yanına gitmek, onunla konuşmak istemişti ama cenazeyi takip eden günlerin telaşında fırsat bulup kaybı için ne kadar üzüldüğünü söyleyememişti. Zaten babasını hiç beklenmedik bir şekilde kaybeden bir oğul da bu sözlerle teselli bulamazdı.

Şimdi onun ağabeyleriyle sohbet edişini izlerken yüzünün daha ince, daha ciddi olduğunu, yorgun gözlerinde daha derin anlamlar bulunduğu gözlemliyordu. Resmî yas süresini bitirdiği, sezon açılışı için Londra'da onlara katıldığı için mutlu olmuştu; üstelik yeni unvanının getirdiği sorumlulukları da kabullenmiş görünüyordu. Yine de Alex şu son birkaç ayın neleri değiştirmiş olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Gavin onun düşüncelerini okumuş gibi dönüp baktı. Birkaç saniye göz göze geldiler, sonra Gavin endişe etmesine gerek olmadığını anlatmak istermişçesine göz kırptı. Dudağının kenarında çarpık bir tebessümle tekrar arkadaşlarına döndü ve Alex de tekrar Ella ile Vivi'nin sohbetine odaklandı. Zihnindeki soruları şimdilik geriye itmiş ve daha sonra Gavin'le bir saniye baş başa kalma fırsatı bulmaya karar vermişti.

Vivi, "*Aşk ve Gurur* kadar ilginç bulmadım," diyordu.

Ella tutkuyla, "Tabii ki bulmazsın!" dedi. "*Aşk ve Gurur*'a denk bir şey okumadım hiç. Ama aslında daha iyi ya da daha kötü olma meselesi değil bu, Vivi. Bu ki-

tapla ilgili en büyük trajedi, üç tane şahane kitap yayınladıktan sonra -ki her biri de erkeklerin yazdıkları kadar parlak kitaplar- yazarın tepkilerden korkup gerçek kimliğini açıklayamaması! Toplum olarak ilerlemeden bu kadar uzak oluşumuz kabul edilemez.”

Vivi, “Çok rahatsız edici. Ama sonsuza kadar böyle süremez,” diye belirtti. “Söz konusu hanımefendi anonim kalamayacak kadar çok okur kazandı.”

Ella dönüp Alex’e bakarak, “Umarım öyledir,” dedi. “Sen ne düşünüyorsun kitap hakkında, Alex?”

Alex cevap veremeden salonun öbür tarafından Will’in abartılı itirazları yükseldi. “O gece tiyatroya gidemeyiz. Almack’ta bizim afacanın sosyeteye takdim balosu var. Gitmezsek annem kafamızı koparır.”

Ağabeylerinin kendisine taktığı iğrenç lakabı duyan Alex elini kaldırıp kızların sohbetini kesti ve erkeklerle baktı. “Ben buradayım, Will! Unuttuysan hatırlatayım dedim ve inan bana, Almack’ta geçireceğim geceyi senin kadar sıkıcı buluyorum.”

Nick, “Saçmalık!” diye araya girdi. “Bütün kızlar Almack fikrine bayılır. O güne kadar bütün hayatlarını ilk balolarını hayal ederek geçirirler. Hülyalı bakışlarla kalplerini çalacak ilk erkeği merak ederler.”

Ella, “Bu kızlar değil”, dedi.

Alex de, “Mesela ben kalbimin çalınmasıyla zerre kadar ilgilenmiyorum,” diye devam etti.

Gavin arkasına yaslanmış kızları inceliyor, Alex’in giderek artan öfkesini izliyordu. “Doğrusu, bu üçünün kalbinin çalındığını duysam şaşarım, Nick. Hele böyle bir tavırla... Bence bu ekip daha çok kalbi çalınan ilk erkeğin

kim olacağını merak eder. Kendileri pek öyle kenarda durup dansa kaldırılmayı bekleyecek türden görünmüyor.”

Alex öfkeyle patladı. “Acaba neden erkekler bütün kadınların sadece romantizm ve aşkla ilgilendiğini sanıyor? Bizde daha fazlası olabileceğini aklınız kesmiyor değil mi?”

Genç adamlar önce kendi aralarında bakiştılar, sonra da yüzlerinde Alex’in sorusuna cevap vermeye gerek bırakmayan ifadelerle kızlara baktılar.

Alex ağzının içinden, “Aptallar!” diye söylendi. “İşin doğrusu şu ki beyefendiler, bence hepimiz -ister kurban ister avcı olalım- bu kalp çalma işlerinden kurtulmayı tercih ederiz. Tabii siz bunu anlayamazsınız. Ne de olsa siz sırf anneniz evliliğe doğru attığınız adımlardan memnun kalsın diye şapşalın tekiyle dans etmeye zorlanmıyorsunuz.”

Will bir kahkaha attı. “Tabii sen hiç annemle baloya gitmedin daha. İnan bana Alex, annem bizi de en az seni ettiği kadar taciz ediyor. Düşes evlilik istiyor. Hangimizin evleneceği fark etmez.”

Gavin lafa karıştı. “Katılıyorum. Geçen mevsim annelerimiz bana karşı ittifak kurdu, kesin işim bitti, dedim. Yapacağım en akıllıca şeyin balolara katılmayı tümünden bırakmak olduğunu anlayana kadar düzinelerce genç kızla kadril dansı yapmak zorunda kaldım.” Ses tonu düşünceli bir hâl aldı. “Bu yıl da böyle yapmayı düşünüyordum ama Alex’in Londra’yı sarsacağını fark edince bir iki davete katılmak eğlenceli olabilir diye düşündüm.”

Nick, “Ne dilediğine dikkat et,” diye araya girdi. “Dans derslerinde eşlik etmeye mecbur bırakılan bendim. En zarif hanımefendilerden biri olduğu söylenemez.”

“Ya da en hafifi. Parmaklarına acı, dostum.” Kit her zamanki gibi dikenli iğnesini öfkesi giderek artan Alex’e haylaz bir tebessümle sırtarak saplamıştı.

Kıkırdayan Will, “Ah, tabii... Ağabeyleri olarak Alex’in sakarlıklarından paçayı kurtardık. Artık onunla dans etmek zorunda kalmayacağız. Çarşamba gecesi Londra erkeklerinin üzerine salınmış olacak. Eminim ki ona eşlik etmeyi dert etmeyen birileri de çıkar aralarından.”

Alex gözlerini kısıp salondaki erkeklere baktı. “Neyse, şöyle teselli buluyorum: dans edeceğim kişi kim olursa olsun siz üçünüzden daha sıkıcı olamaz. Müstakbel karılarınızı Tanrı kurtarsın.”

Grup sonunda anlaşma sağladı ve sohbet yaklaşan mevsime, sosyetenin gelecek günlerde diline dolayacağı dedikoduya döndü: kış için kentten gidenler arasında kim kiminle kırıştırmıştı; bu mevsimde hangi eşler, hangi kötü ünlü kadınları izleyecekti; hangi balolar şehrin gözde yıldızlarıyla dolup taşacaktı? Bu arada Alex, Gavin’in giderek sessizleştiğini, içine kapandığını fark etti. Alex’in onun peşinden salondan çıkışını kimse fark etmedi.

Worthington Malikânesi’nin geniş koridorunda Alex elini arkadaşının koluna koydu. Gavin’in dikkatini çekince de sessizce, “İyi misiniz, lordum?” diye sordu. Gavin, kızın kelimelerindeki özeni fark etmişti.

Zümrüt yeşili gözlerine bakarken dudağının kenarında bir tebessüm oluştu. Uzanıp Alex’in çenesine dokundu. Neredeyse Alex’in hayatı boyunca karşılaştığı ağabeyce bir jestti bu. “Yumurta kabukları üstünde yürümeye gerek yok, yaramaz. İyiyim ben.”

Bakışlarını uzaklaştırıp devam etti. “Londra’ya dönmek güzel... Essex’ten ve Essex’te olmanın getirdiklerinden...” Dikkatini tekrar Alex’e yöneltti. “Ve ilk sezonunu yaşarken senin yanında olmak...” Yarım tebessümü hınzır bir sırıtışa dönüştü. “Kesinlikle kaçırmak istemezdim, havai fişekler patlasın diye sabırsızlanıyorum.”

Alex konunun değiştiğinin farkındaydı. Bütün bu sezon meselesini reddedercesine başını salladı ve sempatik bir tavırla Gavin’e baktı. “Lordum... Eğer konuşmak isterseniz... Hangi konuda olursa olsun... Ben buradayım... Umarım bunu biliyorsunuzdur.”

Gavin’in yüzündeki sırıtma kayboldu, yerini kararlılıkla sıkıca mühürlenmiş dudaklar aldı. Tartışmaya yer bırakmayacak bir ses tonuyla, “Bir daha söylüyorum. İyiyim ben, Alex. Teklifine teşekkürler ama seni temin ederim ki böyle bir şeye gerek yok. Şimdi, kusura bakmazsan geç kalmamam gereken önemli bir toplantım var.”

Kısa bir baş selamından sonra Alex’i bırakıp gitti. Ancak Alexandra Stafford dışlanmaktan hiç hoşlanmazdı.

Dört

Adam viskisinden büyük bir yudum alıp arkasına yaslandı, gözleri uzaklara dalmıştı. Şüphelenmeyen biri; elinde öylece duran kâğıt parçasını önemsemediğini, hatta unuttuğunu sanabilirdi. Oysa durum bunun tam tersiydi.

Kâğıtta el yazısıyla yazılmış iki satır vardı:

Genç Blackmoor yastan çıktı.

Ne bildiğini öğren.

Adam olasılıkları aklında evirip çeviriyor, önünde yatan adımları tek tek gözden geçiriyordu. Genç kont doğduğu andan itibaren bu yeni durum için hazırlandığına göre çok ani veya çok erken olduğunu düşünmesi beklenmezdi, bu kadarı garantiydi. Babasının herhangi bir bilgi vermiş olması ihtimali zayıftı ama daha zayıf ihtimaller bile keşif yapmak için fazlasıyla imkân veriyordu. Adam keşif riskini göze alamazdı.

Tabii ki önceki kontun ölümü adamın Fransız ortaklarını tedirgin etmişti. Eylemleri yüzünden çok kızmışlardı ve değerli bir ortak olduğunu kanıtlamak için yılmadan çalışması lazımdı. Güvenlerini yeniden kazanmak yine pahalıya mal olacaktı.

İçinden hırsla yemin etti. İlk aklına gelen, yeni konttan

tamamen uzak durmak olmuştı ama sonra bu yüzden hepsinin şüphe ve soruşturmayla karşılaşacağını fark etmişti, özellikle de Blackmoor Malikânesi'nin bir yerine gizlenmiş bilgiler varsa. Merhum kont iğrençti ama asla aptal değildi. Her ne biliyorsa belgelemişti mutlaka. Eğer o belgeler bulunursa hepsi birden tehlikeye düşerdi.

Ortaklarına keşfin tehlikesi konusunda onlara inanmadığını anlatmıştı ama kendisinden kuşkulanmaya başlıyorlardı. Bunu gözlerinden, seslerinden anlayabiliyordu. Çok dikkatli davranması lazımdı. Kendini güvenceye almanın tek yolu ne emrediyorlarsa onu yapmaktı.

Genç kontun, babasının hayatı ve ölümü hakkında neler bildiğini öğrenmesi şarttı.

“Bütün bu malikânenin sana ait olması şahane bir şey, Blackmoor.” Christopher Stafford bilardo sopasının üstüne eğilip masanın karşı tarafına baktı. “İnsanın en yakın dostunun böyle bir evi varken erkekler kulübüne ne gerek?”

Yeni Blackmoor Kontu etrafına bakındı. Oda koyu meşe kaplamaları, koyu yeşil çuha kaplı bilardo masası ve eskimiş deri koltuklarıyla erkek hâkimiyetini vurgulayan bir yerdi. Unvanla birlikte bu odayı ve Londra'daki evi de devralmıştı ama bütün bunların efendisi olmaktan pek zevk duymuyordu. Bir şey demesine kalmadan masadan gelen şakırtı başarılı bir atışı duyurdu. Stafford erkeklerinin ortancası olan Nicholas topu yandaki cepten alıp doğruldu ve kendisi kadar düşünceli olmayan küçük kardeşine baktı. “Tanrım, Kit. Burayı kumarda kazanmış gibi konuşuyorsun. Lafına dikkat et biraz.”

Kit'in yüzü kızardı ve mahcup bir ifadeyle Blackmoor'a baktı. "Özür dilerim, dostum. Öyle demek istememiş-tim..."

Blackmoor arkadaşının özür dilemeyi bitirmesine izin vermeyip kuru bir sesle araya girdi. "Önemli değil, Kit. Zaten ailenin en kibarı olmadın hiçbir zaman. Belli aralıklarla böyle şeyler bekliyorum senden."

William kardeşinin haline güldü. "Neyse ki sayılarla ilgili bir yeteneği var. Böylece bir köşede dikilip kendi kendine konuşmak dışında yapacak bir şey bulmuş oluyor. Evde hiç gizli kapı var mı?" Müstakbel Worthington Dükü konuyu ustalıklı, doğdu doğallı öğretildiği şekilde değiştirmiş hem kardeşini hem de arkadaşını sıkıntıdan kurtarmıştı.

Blackmoor bilardo masasına son bir kez göz attı, Will'in her zamanki gibi kazanmakta olduğunu fark etti ve kitap raflarının bulunduğu bölüme yöneldi. "Gizli kapı müthiş bir fikir. Böyle buyurun, beyler." Gizli bir düğmeye basınca duvarın bir kısmı geri çekildi ve kuşaklar boyunca Blackmoor erkeklerinin hayatını geçirdiği oda ortaya çıktı. Muazzam büyüklükteki çalışma odası evin arka köşelerinden birini kaplıyordu. Yerden tavana kadar yükselen iki büyük pencereden yan ve arka bahçenin mükemmel süslemeleri görünüyordu.

Nick'le Kit odaya dalarken Will ve Gavin kapı eşiğinde durdular. "Doğru gelmiyor gibi, değil mi?"

Blackmoor'un yüzündeki ifade gölgelendi. "Hayır. Ama alışmaktan başka çarem yok." Genç Stafford kardeşlerin arkasından odaya girdi, bakışları devasa maun masaya ve masada oturan adama takıldı. Adam derhâl

ayağa kalkmış ve okumakta olduğu kâğıtları düzeltmeye başlamıştı.

“Lucian Amca.” Blackmoor eliyle odadaki diğer kişileri gösterdi. “Arkadaşlarımla resmen tanışmış olduğumu sanmıyorum. William Stafford, Weston Markisi; Nicholas Stafford, Farrow Kontu ve Christopher Stafford, Baxter Baronu. Beyler, amcam Yüzbaşı Lucian Sewell.”

Genç adamlar sırayla öne çıkıp el sıkıştılar, yüzbaşı ise bir an evvel oradan kaçmaya bakarmış gibiydi. Hepsini *lordum* diyerek başıyla selamladıktan sonra hemen yeğenine döndü. “Sizi rahat bırakayım, Blackmoor. Yarın buluşup malikâneyle ilgili keşiflerim üstünde konuşabilir miyiz?”

“Tabii ki, amca. Yarın olur.” Blackmoor sıcak bir tebessümle amcasına baktı. “İyi akşamlar. Ve teşekkürler.”

“Elbette. Yarın görüşürüz.” Stafford çocuklarını alelacele başıyla selamlayıp çıktı.

Kit yumuşak deri koltuklardan birine oturdu. “Demek Lucian Amca bu? Ciddi birine benziyor.”

Blackmoor kadehlere şarap koymak için yan bölme-ye geçti. “Öyledir. Babam hep suların derinden aktığının kanıtı olduğunu söylerdi. Anlaşılan çocukken pek yakın değilmişler ama Lucian olanları duyar duymaz yanımıza koştu.”

Will ağırbaşlı bir ifadeyle başını salladı. “Aralarında ne fark olursa olsun kardeş kardeşdir. Başka türlüünü beklemezdim zaten.”

Blackmoor yanma gelip arkadaşına şarabını uzattı. “Bu hassasiyet üç ay öncekinden daha gerçek olmamıştı hiç. Gerçekten tam bir aile sadakati gösterisiydi. O sırada

oldukça şaşırmıştım. Çocukluğumdan beri Lucian'ı olsa olsa beş altı kez görmüşümdür. Donanmada yüzbaşı olarak denizdeydi daha çok. Her şeyi bırakıp derhâl yanıma za koşacağını hiç ummazdım.”

Bakışlarını kadehine çevirdi, ağır kristal kadehteki amber rengi sıvı ışıltılar saçıyordu. Sonra dalgınlığından kurtulup devam etti. “Ama düşününce tam bir lütuf oldu. Kişiliği hakkında ne düşünürsem düşüneyim -açıkçası en çekici karakterlerden olduğu söylenemez- şu son birkaç ayda çok yardımı dokundu bana. Biliyorsun, kontluk için tam hazır değildim. Etrafta konuyla ilgili sorunlardan anlayan birinin olması güzel.”

Nick lafa karıştı. “Şans aynı zamanda. Savaşdaydı sonuçta. Ne olmuş da eve dönmüş? Yaralanmış mı?”

Blackmoor başını salladı. “Bildiğim kadarıyla hayır. Döndüğünde ben Oxford’da olduğum için neden görevden ayrıldığını tam bilmiyorum. Lyngor Savaşı’nda kahraman olduğunu biliyorum sadece. Will, herhalde sen bu konuda benden çok şey bilirsin.”

Nick, “Lyngor mu?” diye sordu. “Danimarka’daydı değil mi?”

Will kardeşini başıyla onayladı. “İyi hatırladın. Maalesef ben de amcan hakkında pek bir şey bilmiyorum, Blackmoor. Savaş Bakanlığı’ndaki görevime o savaştan birkaç ay sonra başladım. Lyngor hakkında tek bildiğim, kanlı ve adaletsiz oluşu. Danimarkalılar tam bir bozguna uğradı ve kaybetmeyi kaldırabileceklerinden daha fazla insan kaybettiler. Savaştan derhâl çekilip Napolyon’u denizde eksik bıraktılar.”

“Maalesef bu da Bonapart’ı zorlamaktan vazgeçirmi-

şe benzemiyor. Bu savaş sanki hiç bitmeyecek gibi.” Bu kez konuşan Kit’ti ve Fransız generalin sürgünden kaçıp yirmi yıl süren savaşı yeniden canlandırmasını kastediyordu. Meraklı bir ifadeyle ağabeyine baktı.

“Bu konuda konuşmam yasak biliyorsun, Kit. Tek söyleyebileceğim İngiliz askerlerinin en iyi eğitilmiş askerler olduğu ve İngiliz istihbaratının en yüksek düzeyde bulunduğu. Napolyon’u bir kez durdurmuştuk, tekrar durduracağız.”

Her zaman mantık çerçevesinde konuşan Kit, “Birileri de Napolyon’un bizi daha önce yendiğini ve tekrar yenileceğini söyleyebilir,” dedi, ağabeyini kasten kızdırmaya çalışıyordu. “Zaten sürgünden kaçıp Kral Louis’i tahttan indirdi, o arada da Fransa’nın dört bir yanından asker ve destek topladı. Yani onu durdurmakta pek de başarılı olmuşa benzemiyoruz.”

William uyarı içeren bir ses tonuyla, “Ben bildiğim...” diye söze atıldı ama daha önce yüzlerce kez dinlediği siyasî tartışmanın yine başlayacağını anlayan Nick araya girip konuyu tekrar güvenli sulara çekti.

“Eh, anlaşılan Londra sosyetesini, Napolyon’la da savaşla da gerektiği kadar ilgilenmiyor. Bu sezona öncekilere göre çok daha özenle hazırlanıyor. Şimdiden aldığım davet sayısına bakarsak anneler tam güç çalışıyor. Daha sezon başlamadan koca avına çıkmış durumdalar.” Koltuğunda arkasına yaslanıp tavana baktı. “Mesela ben artık iğrenç davetlerden kaçmak için mazeret bulamaz oldum.”

Ağabeyinin konu değiştirme manevrasına uyan Kit, “Hmm...” dedi. “Ama mazeretler Alex konusunda işe ya-

ramaz. Annemin dürtüklemelerinden kurtulma ümidimi çoktan yitirdim ben.” Sonra birden canlandı. “Buldum! Alex’i bir an evvel evlendirelim. Böylece hepimiz rahat ederiz!”

Nick kuru bir sesle karşılık verdi. “Bunun Alex için işleri kolaylaştıracağını sanmam.”

Kit hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Ya da kocası için.”

Will, “Doğrusunu söylemek gerekirse Alex’le flört etmeye can atacak çok erkek olacağını düşünmüyorum,” deyip ardından, “İtiraf ediyorum, benim yegane beklen-tim taliplerini dehşete düşürmek,” diye ekledi.

Kit güldü. “Üstelik onları dehşete düşürürken Alex’i de çileden çıkarmış oluruz.”

Üç kardeş gülüşürken Blackmoor’un düşünceli bir suskunluğa büründüğünü ve sohbetten uzaklaşmış olduğunu fark ettiler. Bir elini pencere pervazına dayamış camda yansıma yapan kandil ışıklarının aydınlattığı karanlık bahçeye bakıyordu. Genç kont arkadaşlarından kilometrelerce uzakta, onların dünyasının ve sohbetlerinin çok dışındaydı.

Kahkahalar yatışınca üç kardeş bakıştılar ve William uzanıp dirseklerini dizlerine koydu ve arkadaşına seslendi. “Blackmoor?” Bu sessiz soruya yanıt gelmedi. “Blackmoor.” Sesi biraz daha yükselmişti ama yine yanıt yoktu. “Gavin.” İsmiyle hitap edince hedefe ulaşmıştı.

Blackmoor arkadaşlarında döndü, yüzünde gölgeli ve karanlık bir ifade bulunuyordu. Aksi bir sesle, “Ne var?” dedi.

Bu soruyu takip eden sessizlikte Nick kalkıp tekrar şa-

rap almak üzere yana geçti. “Başka dünyalara gitmiştin.” Genç kontun yanma gidip kadehi uzattı. Blackmoor içkiyi alınca Nick kollarını kavuşturup pencere pervazına yaslandı ve arkadaşını süzdü. “Ne var diye asıl bizim sormamız lazım galiba, dostum.”

Blackmoor sessizce küfür edip tekrar cama döndü. “Kusura bakmayın. Bu gece aklımda çok önemli bir konu var. Bu da beni berbat bir ev sahibi yapıyor galiba.”

Kit odanın öbür tarafından alaycı bir sesle, “Ben diyorum ki kont olarak başarılı olmak istiyorsan bilardo odasıyla şarap mahzeninin değerini bilmen lazım,” diye araya girdi.

Arkadaşının sözlerine hafifçe gülümseyen Blackmoor, “Eh, sorunun bir kısmı da bu zaten” dedi. “Henüz kont olmaya hazır değildim.”

Will arkasına yaslanıp uzun uzun iç geçirdi. “Hayır, değildin. Bütün bu olup bitenlerle başa çıkmanın ne kadar zor olduğunu anlamadığımız için özür dilemesi gereken biziz, sen değil.”

Yeni kont arkadaşlarına bakıp, “Hayır,” dedi. “Bu sabah aldığım haberi bilemezsiniz.” Duraksadı, sonra devam etti. “Essex polisi ile Savaş Bakanlığı’ndan yüksek rütbeli kişilerin oluşturduğu heyet babamın ölümünün kaza olduğu sonucuna varmış.” Masaya gidip orada duran bir kâğıdı aldı ve duygusuz bir sesle hızlı hızlı okudu. “*Bu komisyonun bulgularına göre kont muhtemelen yağmurda ayağı kayan atı tarafından sırtından atılmıştır. Herhangi bir kasıtlı müdahaleye dair gösterge yoktur ve komisyona göre Altıncı Blackmoor Kontu Richard Sewell’in ölümü uygunsuz bir zamanda ve yerde bulunmasının yarattığı*

trajik bir hatadan kaynaklanmaktadır. Soruşturma komisyonu kontun ailesine, özellikle de Dowager Kontesi ile son Blackmoor Kontu'na içten taziyelerini sunar."

Blackmoor mektubu masaya bırakırken hareketlerini kontrol altında tutmak için kendini bastırıyordu. "Son Blackmoor Kontu... Herhalde bu ben oluyorum." Eskiden olsa kahkahalara yol açacak biçimde iç geçirdi. "Yani durum bu, kont oldum."

Daima Stafford gençlerinin en hassası olan Nick ihtiyatlı bir sesle, "Bulguların farklı olmasını mı bekliyordun?" diye sordu.

Blackmoor önce karanlık bir ifadeyle arkadaşlarına baktı, sonra gözlerini tavana çevirip masaya yaslandı. "Doğrusu ne beklediğimi bilmiyorum. Babam usta bir biniciydi. Araziyi dolaşmaya çıktığı gün ben de oradaydım, anneye at bineceğini söylemişti. Yağmurda drenaj sisteminin çalışmasını kontrol edecekti. Evden çıkarken yüzünü gördüm. Bir göreve gider gibiydi."

Bir sessizlik oldu, sonra William konuştu. "Baban büyük bir insandı. Hayatının her alanını ciddiyetle ele alırdı. En küçük bir işin bile hayati olduğunu düşündüğüne inanıyorum."

"Tabii ki haklısın, Will." Blackmoor ellerine baktı. "Galiba bir sebep uğruna öldüğüne inanmak istiyorum sadece, çamurda kaymaktan daha önemli bir şey uğruna. Babamın o yamaçlarda olmasının ya da atının korkmasının bir nedeni yoktu, imkânsızdı, üstelik at korksa bile babam eyerde kalırdı. Bunca yıldır tanışıyoruz, babamın eyerden düşüğünü duydunuz mu hiç?" Arkadaşlarına baktı, hepsi de hayır anlamında kafa sallıyordu.

İnançla devam etti. “Bu rapor yanlış. Kanıtlayamam ama biliyorum.”

Odadaki herkes suskundu, önce başkası konuşsun diye bekliyordu. Blackmoor yüzlerindeki şoku, ilgiyi, tereddüdü gördü ve kendini topladı. “Tanrım! Bu kadar sohbet yeter artık, değil mi?” Derin bir soluk alıp bilardo salonuna açılan gizli kapıya gitti. Kapıyı açan düğmeyi çevirip arkadaşlarına döndü. “Artık ölüm konuşmak yok. Bir el daha oynamak isteyen var mı?”

Derin bir sessizlik oldu. Staffordlar az önce yaşanan sahnenin şokunu ve kendi atacakları adımları tartıyorlardı. İlk ayağa kalkın ve sessizliği bozan Will oldu, Blackmoor’un utancını ve bu tuhaf anı bitirme arzusunu anlamıştı. Her zamanki kibirli haliyle konuştu. “Elbette... Tabii bir tur daha yenilmeye itirazınız yoksa.” Sıra onlara geçtiği için Nick’le Kit de tiksiniş gibi homurdandılar ve ağabeyleri gibi sırtarak kalkıp Blackmoor’un peşinden bilardo masasının başına gittiler. Tam da dostların yapacağı gibi.

Bez

“Bütün bunlar gerçekten gülünç, öyle değil mi?” Alex banyodan çıkıp Eliza’dan aldığı büyük keten havluya sarınmıştı. Eliza onu önüne katıp hiç vakit kaybetmeden odanın öbür tarafında gürül gürül yanan şöminenin karşısına götürdü.

“Başını eğ.” Alex saçlarını toparlayıp ateşe doğru uzattı ve Eliza uzun, kumral bukleleri tarayıp açmaya başladı. “Gülünç mü?”

Alex, “Hem de çok,” dedi. Saçının yüzünü perdelemesinden ve iki büklüm duruşundan sesi boğuk çıkmıştı. “Yani ne kadar zamandır yıkanıyorum? Bir saat mi?”

Eliza, “Aslında on beş dakika,” diye cevap verdi, ses tonu için için güldüğünü ele veriyordu.

Alex aksi bir tavırla, “Eh, bana bir saat gibi geldi,” dedi. “Sanki derimin her bir santimi ovalanmış gibi hissediyorum. Ve bütün bunlar ne için?”

Hizmetçi, “Güzellik için,” dedi, bütün dikkatini yaptığı işe vermişti. “Prens bugüne kadar gördüğü en güzel leydi olduğunu düşünecek.”

Alex kuru bir sesle yanıt verdi. “Umalım da öyle olmasın, Eliza. Tarih bize gösteriyor ki kraliyet ailesinden birileri gözlerini *gördükleri en güzel leydiye* dikince bunun sonu iyi bitmiyor. Dikkat et, eğer işini fazla iyi ya-

parsan başsız olarak Londra Kulesi'nde sallanıyor olabilirim, Anne Boleyn'in yanında." Buklelerinin arasından Eliza'ya baktı, kendisi eğlense de hizmetkâr bu duygusunu paylaşmıyordu. Başını öne eğmesi için bir uyarı daha aldı.

"İyi. Güzellik için olsun o zaman," diye devam etti, duyduğu sıkıntıyı abartılı biçimde sesine yansıtmıştı. Eliza'nın bütün gücüyle kullandığı lavantalı sabunun kokusu üzerine sinmişti. Birkaç sessiz saniyeden sonra, "Bitti mi?" diye sordu.

"Hayır. Başını kaldırma."

Alex iç geçirdi. "Bundan nefret ediyorum."

"Korkuyorsun da ondan."

"Hiç de korkmuyorum."

Eliza yorum yapmadığını gösteren bir ses çıkarınca Alex ona bakmak üzere başını kaldırdı ve kadının saçını çekmesine neden oldu. "Ah!"

"Başını kaldırmasan böyle olmazdı."

Alex kulaklarına inanamıyormuş gibi homurdandı ama kafasını oynatmadı. İşin doğrusu korkuyordu. Eliza haklıydı. Eliza her zaman haklıydı. Alex'ten sadece üç yaş büyük olan Eliza, Stafford Malikânesi aşçısıyla baş sevisin kızı olarak Essex taşrasında Stafford çocuklarıyla birlikte büyümüştü. Durumlarındaki farklılık her zaman aşikâr olsa da iki kız baş başa kaldıklarında olabildiğince eşit olurlardı. Birlikte geçirdikleri ilk günlerden beri genç hizmetkâr garip bir yetenekle daima Alex'in ruh halini anlayabilen biri olmuştu, çoğu zaman bunu Alex'ten bile önce anlardı.

Alex'in şömine karşısında kolayca kuruyan saçlarını

taramaya devam eden Eliza, “Neden doğruca bu garip ruh halinin sebebini söylemiyorsun?” diye sordu.

Alex, “Ben de bilmiyorum ki!” diye itiraf etti. “Aslında bugünden, bu tantanadan ve formalitelerden ölesiye korkuyorum.”

“Niye? Bugün gerçek bir leydi olarak ilk günün. Anneni hiç bu kadar iyi görmemiştim, tavus kuşu gibi gururlu. Sen de heyecanlı olursun sanıyordum. Doğrul.”

Alex doğrulup oturdu ve tünemiş olduğu minik pufta dönüp saçının arka tarafını ateşe tuttu. Eliza uzun bukleleri taramaya devam ediyordu, ısııl ısııl olmuşlardı.

Alex dalga geçti. “Leydi olarak ilk günüm. Ne anlama geliyor ki bu? Hem annem mutlu çünkü evlenmeye bir adım daha yaklaştım.”

“Böyle düşünmediğini biliyorsun.”

“Bilinçli olarak değil. Ama öyle. Aklının köşesinde bu var. Benim için istediği gelecek başarılı bir evlilik ve bugün de o geleceğin ilk günü.” Durdu, bacaklarını uzatıp ateşin sıcaklığından kurtulmak için biraz geri çekildi. “Keşke ben de onlar kadar isteseydim bunu.”

“Belki bu gece istemene yol açacak biriyle tanışırsın.”

Alex gözlerini devirdi. “Almack Balosu bu, Eliza. Masallardaki balo değil. Gerçekçi olalım.”

“Asla bilemezsin, hayatım.”

“Biliyorum.”

“Kalk.”

“Nihayet!” Alex puftan fırlayıp odada yürümeye başladı, bu titiz saç kurutma işleminden kurtulduğu için mutluydu. “Sırada ne var?”

“Eh...” Eliza başını yana eğip dikkatle Alex'i süzdü.

“Herhalde prensle ıslak bir havluya sarılı olarak tanışmak istemezsin.”

Alex kocaman sırttı. “Muhtemelen istemem.”

“Çoraplar.” Eliza paravanın üzerine asılı ipek çorapları gösterdi ve Alex onları alırken o da gardıropta genç bir kadının hayatının en büyük günü için gerekecek diğer giysileri aramaya başladı.

Alex çoraplarının üst kısımlarını jartiyerine tuttururken Eliza kolunda beyaz pamuk ve keten yığınıyla tekrar ortaya çıktı. Alex yine gözlerini devirip yüksek sesle, “Moda uğruna ihtiyacımız olan şeyler,” dedi.

Ancak Eliza böyle şeylere aldırmasıyla bilinirdi. Alex’in giyinme merasimine söylenmesine aldırmadan kumaş yığını uzattı. Alex keten havluyu üzerinden çıkarıp verilenleri giydi ve dönüp Eliza’nın kurdeleleri, kopçaları bağlamasına imkân vermek için arkasını döndü; böylece hepsi beline ve kalçasına sıkıca oturacaktı.

Eliza işini yaparken Alex konuşmaya devam etti. “Bana ilginç bir şeyler anlatsana.” Eliza’da böyle anlarda paylaşmak üzere dehşet verici dedikodular olurdu her zaman.

“Eh, bir şeyler var ama kaynaklarım ne kadar güvenilir, bilemiyorum.”

Alex yüzünden geniş bir tebessümle, “Güvenilmez kaynaklardan gelen dedikodular her zaman güvenilir kaynaklardan gelenlerden daha iyidir, Eliza,” dedi. “Haydi anlat.” Kumaş yığına doğru eğilip kabarık iç gömleğinin başından geçmesini sağladı. Bu giysi oldukça şekilsizdi ve Alex özellikle kadınları daha dişi göstermek için nasıl bu kadar garip bir şey tasarlandığına çok gülerdi.

Eliza etrafında dolaşıp iç gömleğinin orasına burasına müdahale ederek üzerine oturmasını sağlıyordu. “Galiba arabacı John abayı yakmış.”

“Sahi mi?” Alex babasının arabacısını -atlar dışında kimseyle pek konuşmayan devasa adamı- birine abayı yakmış olarak gözünün önüne getiremedi. “Kime?”

“Kasabın kızı Margaret’e.”

“Sahi mi?”

Eliza, Alex’in yatağının üstünde duran balina kemiğinden korseyi alırken başıyla onayladı. Yandaki giyim masasından da büyük bir korse iğnesi alıp uzun bir iplik geçirerek dikmeye başladı. “Gördüğüm kadarıyla mutfak hizmetkârlarını kasaba götürmeye pek hevesli bu aralar.”

Alex korseyi kavrayıp vücuduna yerleştirdi ve yanları diksini diye tekrar Eliza’ya uzattı.

“Peki, kız karşılık veriyor muymuş?” Bir yandan da sabırla korseyi tutup Eliza’nın işini bitirmesini bekliyordu.

“Emin değilim ama Mary, hani şu mutfak hizmetkârı...” Alex kızı hatırladığını belirtecek biçimde başını salladı. “Diyor ki John oradayken Margaret daha bir tatlı davranıyormuş, olmadığı zaman da hep onu soruyormuş. Dur.”

“Harika! Yağmurdan sonra güneş açması gibi bir aşk desene! Ahh!”

“Kıpırdama demiştim.” Eliza korseyi sıktıkça sıkıyordu, iki kız da zor nefes alır olmuşlardı. “Aşka inanmıyosun sanıyordum.”

“Ben öyle demedim!” Nefes almaya çabaladığı için sesindeki anlayışlı vurgu fark edilmiyordu. “Tabii ki inanıyorum aşka.”

“Öyle mi? Nefes al.”

Alex derin bir nefes aldı, korse artık canını yakacak kadar sıkıya başlamıştı. Kendini tutamayıp küfür etti. “Yeter!”

“Bitti.” Eliza sonraki giysi katmanını almak üzere döndü. “Gemici gibi küfür ettiğini unutmuştum neredeyse.”

“Ağabeylerim sayesinde.” Alex yatağın ucuna ilişip nefes almaya çalıştı. “Çok sıkı.”

“Gevşer. Biliyorsun.”

Biliyordu. “Modadan nefret ediyorum.” Kaşlarını çatmıştı.

Eliza, “Şu yeni aşk inancı da nereden çıktı?” deyip Alex’in dikkatini dağıttı, bir yandan da kabarık iç eteğini açıyordu. Bu iç etek Alex’in diğer iç eteklerinden daha sıktı, poplin ve keten karışımı bir Madan Feraud kreasyonuydu. Etek ucuna çok güzel bir yeşil parça eklenmişti ki o gece Alex’in giyeceği elbiseyle uyum sağlasın.

Alex, Eliza’nın iç eteği başından geçirmesine izin vermeden önce binbir emekle iç çamaşırına işlenmiş olan zarif gül goncalarına hayran hayran baktı. “Yeni değil ki. Benim karşı olduğum şey aşk değil. Evlilik! Aşk kadınlara diledikleri gibi olma özgürlüğü verir çünkü biri onları bu yüzden seviyordur. Oysa evlilik insanın özgürlüğünü elinden alır.” Bir yandan iç etekliğinin içinden kafasını çıkarmaya uğraştığı için sesi boğuk geliyordu.

Eliza iç eteğinin üst kısmını emniyete almak için çapraz iplerini bağlamaya başladı. “Bence doğru bir evlilik de özgürlüğü artırabilir, değil mi?”

Alex başını yana eğip bu sözler üzerine düşündü. “Olabilir belki ama kaç tane evlilik gördün böyle?”

“Annenle babanın evliliği böyle gibi geliyor bana. Daha önce de büyükannenle büyükbabanın evliliği.” Hizmetkâr yatağa gidip yeşil balo elbisesini aldı, Alex’e uzatmadan önce son kez sağını solunu düzeltti.

Elbisenin içine adım atıp Eliza’nın kumaşı yukarı çekmesine yardım eden Alex, “O farklı,” diye cevap verdi. Hizmetkâr agraflı takıp elbisenin bitmek bilmez düğmelerini iliklerken söze devam etti. “Annemle büyükannem güzelliği kadar beyni de olan kadınlardı ve babamla büyükbabam da entelektüel bakımdan kendileriyle eşit kadınlarla evlenmekten korkmayan erkeklerdi. Stafford ailesi dışında böyle erkek yok.”

Eliza, “Tabii ki öyle dersin,” diye homurdandı. “Çünkü Stafford’sun. Ama ben bu tür erkeklerden her kuşakta sadece bir tane çıkabileceğine inanmıyorum.” Usta parmakları düğmeleri uçarcasına ilikliyordu.

Alex uzun kollarından birini sallayıp içini çekti. “Tamam. Ama ben diyorum ki böyle bir sürü erkek yok ve bu riski almaya da hiç hevesli değilim.”

“Bu tarafa dön.” Eliza, Alex dönsün diye bekledi. Sonra elbisenin yeşil kabarık eteklerini düzeltti. “Eh Alexandra, bu gece risk alacaksın bence. Haddimi aşmış olmayayım ama seni bu elbiseyle gören genç beyler ne yapacaklarını bilemeyecekler. Sen de önceki Stafford kadınları gibi beynin sahibi bir güzellik abidesi oldun.” Eliza eliyle tuvalet masasını işaret etti. “Otur.”

Alex tekrar iç çekti. Yine uzun bir süre oturup Eliza’nın uzun, kumral buklelerini düzeltmesini; tepesinde toplamasını ve prenze takdim edilmeden önceki son rötuşları yapmasını bekleyecekti. O arada gözüne gardırobun ya-

nındaki aynadaki görüntüsü ilişti. Gördükleri karşısında soluğu kesilmişti.

Pencereden süzülen gün ışığında saçları ipek gibi parlıyordu, yanakları banyo ve giyinme telaşı yüzünden pembe pembe olmuştu ve üzerinde her bakımdan -kesimiyle, rengiyle, kumaşıyla- onun için tasarlanmış bir elbise vardı. Kısa bir an için gözlerine inanamadı, aynada gördüğü güzel kendisiydi.

Hoşuna gitse de gitmese de bu gece çabucak unutamayacağı bir gece olacaktı.

Worthington Düşesi eldivenli zarif elini kızının dizine koyup alçak sesle konuştu. "Geldik."

Dışarıdan gelen sesleri boğan büyük atlı arabanın loş ışığında Alex annesinin elini tuttu. Pırıl pırıl parlayan yeşil gözleriyle annesine baktı. Yüzünde tereddütlü bir tebessüm vardı. "Ve başlıyor."

"Gerçekten öyle. Harika olacaksın."

Onları duymuş gibi kapı açıldı, bordo üniformalı uşak göründü ve karşılarında oturan dükkân ayağına kalkıp arabadan indi. Yerinden kalkınca arkasında kalan Worthington armasını ortaya çıkmıştı. Yere basınca dönüp elini düşese uzattı, düşes kocasının yardımıyla arabadan inmek üzere kalkmadan önce kızının elini sıkarak ona güvence vermek istemişti.

Sonra sıra Alex'e geldi. Kadife koltuktan kalkıp gözlerini babasının gülümseyen gururlu yüzüne dikti ve elinden tuttu. Alex'in de arabadan inmesine yardım eden babasının elini sıkıca tutması cesaret vericiydi. Bugün hakkında

ne hissederse hissetsin annesiyle babasını böylesine gururlandırmak o kadar da kötü bir şey olamazdı, değil mi? Ayağı yere değer değmez efsanevi Almack'ın görüntü ve seslerinin hücumuna uğradığını hissetti.

Alex'in dikkatini ilk çeken şey gürültüydü. Daha önce hiç duymadığı yükseklikteki sohbet kakafonisinin uğultusu onu anında kuşatmıştı. Sohbetlerde konuşulanları ayırt edemiyordu, sadece patlayan kahkahalar ve 1815 mevsiminin bu ilk önemli olayında bir araya gelmenin tadını çıkaran hanımefendilerle beyefendilerin birbirlerini görünce attığı çığlıklar kulağına geliyordu.

Binanın kendisinde etkileyici bir şey yoktu. Londra yüksek sosyetesinin hayatındaki en önemli yerlerden biri olduğunu pek belli etmeyen basit bir taş yapıydı. Alex daha önce defalarca binanın önünden geçmiş ve bir kere bile dönüp ona bakmamıştı. Ancak duruma bakılınca sezon boyunca çarşamba gecelerinde bütün bunlar değişmekteydi.

Alex faytona dönmek ve kapıyı kapatıp annesiyle babası gelene kadar öylece beklemek için büyük bir istek duydu. Ama korkularını hiç belli etmeden dimdik durdu ve ortak bir amaç için King Caddesi'ne doluşan faytonlara baktı. Sosyetenin en saygın üyelerini getiriyor, görmek ve görülmek üzere salonlara bırakıyorlardı. Fayton ışıkları, basamakları ve kaldırımları aydınlatıyor; âdeta güneş gibi caddeyi dolduran bu güzel insanları çevreliyordu.

Midesinin endişeden düğümlendiğini hisseden Alex titrek bir nefes aldı. Şu ana kadar bu işten, yani sosyete de geçireceği ilk resmî gecesinden ne kadar korktuğunu tam olarak algılamamıştı. O öğleden sonra

Buckingham Sarayı'nda Prens Regent'e takdim edilmişti. Prens, Londra'nın en güzel kadınlarında ve en iyi eğlencelerinde gözü olan yaşlı, sevimli bir adamdı ve Kraliyet Sarayı'nda yaşadıkları Alex'in şu anda, salon kapılarına hücum eden bu seçkin kalabalığın ortasında hissettiği çekingenliği yaratmamıştı. Ne de olsa sosyeteyle ilgili asıl değerli görüşün Almack'ın Hanımefendi Patroniçesinin görüşü olduğunu herkes bilirdi.

İçini çekerek başını çevirdi ve girmesi için kolunu uzatan babasının tebessümüyle karşılaştı. "Dehşet verici, değil mi?"

"Oldukça." Teklif edilen kola girdi ve babasına gülümsemi. "Sen nasıl başarıyorsun bunu?"

Babası basamaklarda durmuş onları bekleyen annesine doğru belli belirsiz bir baş işareti yaptı ve "Bir dükün görevi düşesini mutlu etmektir, miniğim," diye cevap verdi.

Bu yanıt Alex'in tebessümünü daha da genişletti. Yanma gidince annesi çabuk çabuk konuşmaya başladı, sesi sadece Alex'in duyabileceği şekilde ayarlanmıştı. "Sağındaki Leydi Jersey, Alexandra." Alex başını çevirip minyon, pek de çekici sayılmayacak kadına baktı. Almack'taki patroniçe pozisyonundan ötürü kadının lakabı Londra'nın Kraliçesi'ydi. Annesi hiddetle uyardı. "Terbiyeni takın, Alexandra. Hanımefendiler öyle gözünü dikip bakmaz."

Alex hemen başını çevirdi ve şapşallaşmış bir halde annesinden özür diledikten sonra düşesin kulağına, "Wellington Dükü'nü reddeden kadın bu mu?" diye fısıldadı. Bu dedikodu Leydi Sarah Jersey'e Londra'nın aristokrasi tarihinde unutulmaz bir yer sağlamıştı. Wellington

Dükü -hem savaş kahramanı hem de dük- bu minicik kadın tarafından mı ters yüz edilmişti? Almack’a girmesi bu yüzden mi engellenmişti? Saten firfırları ve limonatasıyla ünlü bu mekâna? Ne biçim kuralları vardı bu sosyetenin?

“Evet. Uygun olmayan bir pantolonla gelmiş.”

Alex bu acayip bahaneyi duyunca gözlerini devirmekten kendini alamadı. Babası bunu fark edince lafa karıştı. “Hiç korkma, miniğim. Anladığım kadarıyla Leydi Jersey’in verdiği ders savaşta adamın çok işine yaramış. Modanın kurallarından sonra Napolyon’la karşılaşmak bile kolay gelmiştir.”

Alex, “İsabetli olmuş,” diye cevap verdi, yapmacık ciddiyeti babasının kahkaha atmasına yol açmıştı.

Düşes kocasına, “Bu kıza cesaret vermemeni istedim,” dedi ama kızına dönmeden önce onun da yüzünden bir tebessüm gelip geçmişti. “Takdim için hazır mısın, Alexandra?”

“Hayır deme şansım var mı ki?” Sesindeki alaycı ton annesinden yatıştırıcı bir bakış gelmesine sebep oldu.

“Kesinlikle yok. Bu anı çok uzun zamandır bekliyorum. Şimdi...”

Alex, “Tamam, tamam!” diye annesinin lafını kesti, derin bir soluk aldı ve öz güvenini topladı. Hoşuna gitse de gitmese de vakit gelmişti. “İyi o zaman. Başlasak daha iyi olacak.”

“Bu ne kalabalık!”

Alex, Ella’yı elinden tutup Almack’ın büyük balo salonunun girintilerinden birine, Londra soylularından olu-

şan kitlenin uzağına çekti. “Ve bunu her hafta yapıyorlar, ha?” Büyük bir bitkinin arkasına yeterince gizlendiklerinden emin olunca Alex mermer sütunlardan birine yaslandı. “Elimde olsa bir daha asla gelmem buraya.”

Ella güldü ve gözlerinde şeytani bir pırıltıyla arkadaşına doğru eğildi. “*Ve şimdi Almack'ta daha aptal oldum, evimdeyken daha iyi bir yerdeydim!*”

Ella'nın, en sevdiği Shakespeare piyesinden yaptığı alıntıyı duyan Alex güldü ve kaldığı yerden devam etti. “*Ama seyyahlar halinden hoşnut olmalı! Ah! Her tür unvandan uzak bir ormanda olmak için neler vermezdim!*” Sonra tehlikeli bir şey söyleyecekmiş gibi sesini alçalttı. “Eğer bir kez daha Lord Waring tarafından köşeye sıkıştırılırsam hasta taklidi yapmak zorunda kalacağım. Onunla yine konuşmak zorunda kalırsam bayılmayı tercih ederim!”

“İyi, kokulu tuzlarımı yanımdan ayırmayayım bari.” Ella bitkinin aralıklarından onları dinleyen var mı diye kontrol etti. “Arkandan baktığını fark ettim. Annen sevinmiştir bunu görünce. Ne de olsa adam markiz.”

“Mutlaka. Öldürücü Sıkıcılık Markizi. Lord Waring haklı. Sabrımı taşıyor.”

Kızlar biraz fazla yüksek sesle güldüler, sonra toparlanıp sırtttılar. Ella devam etti. “Böyle devam edersen ikimizin de başını derde sokacaksın, Alex. Annelerimiz yüksek sesle güldüğümüzü keşfederse ne der sonra! Hem de Prens Regent'e takdim edildikten birkaç saat sonra.”

“İkiniz kahkaha attınız gibi geldi bana!” Vivi yaprakların arasından kafasını uzatmıştı. “Ben de nerede saklandığınızı merak ediyordum.” O da aralarına katılıp daracık bir yere sıkıştı. “Aman ne güzel! Çok ferah bir yer!”

Alex hanımefendilere yakışmayacak bir tavırla diklenip, “Oradan daha ferah,” dedi.

“Haklısın. Ama saat on bir oldu, yani artık kimse giremez, bu da bir şeydir.” Vivi yaprakların arasından salonu inceledi. “İnsan niye Almack’ta bir gece geçirmek ister anlamama imkân yok. İki kere ayaklarım ezildi, Lockwood’un Dowager Düşesi kasten bastonuyla dürttü ve Lord Waring’in limonata kazasından kıl payı kurtuldum.” İcini çekip arkadaşlarına baktı. “Sizin de durumunuz pek iyi görünmüyor!”

Balo salonunu dikizleyen Vivi uzun boylu, yakışıklı genç adamı görünce tek kaşını kaldırıp Alex’e baktı. “Hoş, kadril dansı yaparken Lord Stanhope ile gülüştüğünüzü gördüm. Acaba sevgili arkadaşlarına anlatacağın bir şey var mı?”

Alex başını salladı. “Kayda değer bir şey yok maalesef. Freddie’yi yıllardır tanırım. Will’le okula birlikte gittiler. Sadece nezaket gösterip dans kartımı doldurmak için yardım ediyordu.” Arkadaşının omzunun üzerinden salona bakıp söz konusu erkeğin yüzünde kocaman bir tebessümle sosyetenin ünlü hanımlarından birine limonata uzattığını gördü. “Ama sevimlidir doğrusu.” Durdu. “Hem de komik.”

Ella, “Oldukça da çekici,” diye araya girdi.

Alex arkadaşlarına döndü. “Ve tam bir çapkın.”

Vivi başını salladı. “Bundan doğru tarif edilemezdi.” Genç Stanhope Kontu’nun ünü kendisinden önde gidiyordu. “Ama Stanhope’yle güvende olan tek biri varsa o da sensin Alex. Sınırlarını aşarsa ağabeylerin kafasını uçurur.”

“Konu açılmışken...” Ella salonu gözetliyordu. “Ağabeylerin geldi. Üçü birden.” Neşeli bir sesle, “Hemen kuşatma altına alındılar,” diye ekledi.

“Sahi mi?” Alex de Ella’nın gözetleme yerine yanaştı. Hakikaten gelmişlerdi, üç ağabeyi de müstakbel damat arayışındaki anneler ve süslü kızları tarafından abluka altına alınmıştı, herkes takdim peşindeydi.

Her zaman centilmen olan Nick ilgili görünmek için elinden geleni yapıyordu. Kit ise dehşete düşmüş gibiydi, bir an önce kaçmak istiyormuş gibi sağa sola bakınıyordu. Ama Alex’i asıl güldüren Will’in hali oldu. Geleceğin dükü olarak dört bir yanı hevesli dişilerle sarılmıştı. Fakat en büyük Stafford boşuna Savaş Bakanlığı’nın genç yıldızı olmamıştı. Alex ağabeyinin bir yandan herkese nazik davranarak başarılı bir geri çekilme stratejisi uyguladığını görebiliyordu. Birkaç saniye içinde yerini başka bir centilmene bırakıp dikkatleri onun üzerine yöneltmiş ve ona elini sallayan annelerine doğru yürümeye başlamıştı.

Alex, “Başarılı,” diye fısıldadı. Doğrusu Wellington’u gururlandıracak bir taktikle aradan sıyrılmıştı. Ağabeyinin yeteneğine hayran olan Alex ilk fırsatta ondan ders almayı kafasına yazdı. Gözünü tekrar Will’in kaçmayı başardığı dişi ortamına çevirip ağabeyinin yerini alan kişi yüzünü ondan tarafa dönsün diye bekledi. Geleceğin dükünü böyle kolayca bırakmalarına neden olan kişiyi merak etmişti. Yoksa söz konusu olan sadece Will’in manevra başarısı mıydı? Nick ve Kit’le aynı boyda olan adam, kadınların ortasında kule gibi yükseliyordu. Bulunduğu yerden kim olduğunu anlaması imkânsızdı ama Alex geniş omuzları-

nı ve çekici bir şekilde ceketinin omuzlarına dökülen sarı saçlarını görebiliyordu.

Alex kendini kontrol etti. Ne zamandan beri saçlar çekici bir şekilde dökülür olmuştu? Bu kadar aptalca bir şey yaptığı için rahatsız oldu ve gözetleme işini bırakıp dans kartlarını karşılaştıran Ella ile Vivi'ye döndü.

“Mücadeleye dönmeye hazır mısınız?” Fazla telaşlı konuşmuştu, bunu arkadaşlarının fark etmediğini umdu.

Kızlar saklanmayı bırakmanın zamanı geldiğine karar verdiler, birisi yerlerini bulup ileriki geceler için tedbir alabilirdi. Olabildiğince rahat tavırlarla önce Vivi ortaya çıktı; arkasından Ella, en geriden de Alex geliyordu.

Çılgınlık anında başladı.

“Leydi Vivian! Gittiniz sanmıştım! Aklım başımdan gitti bu yüzden.” Vivi, Sudberry Vikontu'nun en büyük ve en umutsuz oğluna toslamıştı.

Ella ise anında Lord Summer'e yakalandı. “Sevgili Leydi Eleanor, her yerde sizi arıyordum. Sakın kartınızda müsaait bir dansınız olmadığını söylemeyin bana.”

“Leydi Alexandra! Eminim ki bu dans benim!” Alex burundan gelen sese doğru döndü, suratını buruşturduğunu belli etmeden yüzüne parlak bir tebessüm yerleştirdi. “Doğru, Lord Waring. Sanırım haklısınız.” Sonra arkadaşlarına dönüp dudak hareketleriyle *kurtarın beni*, dedi.

Vivi yanına yaklaşıp, “Kotilyondan sonra salonun öbür tarafında yanımıza gel,” diye fısıldadı. Alex ise yanıt vermesine fırsat kalmadan kendini dans pistinde buldu.

Sonraki birkaç dakika boyunca bu yıl Londra'ya kısıp kavuracak taşra danslarını öğrettiği için dans hocasına şükretti. Kotilyonda sürekli eş değiştirildiği için çoğu

zaman Lord Waring'in sıkıcı konuşmalarından kaytarabilmişti. Dans bitince adam balo salonunda biraz sohbet etmeyi teklif ettiğinde dilinin ucuna kadar gelen HAYIR cevabını yuttu ve "Çok hoş fikir. Ama sanırım oldukça yoruludum. Rica etsem dinlenme odalarına kadar eşlik eder misiniz bana?"

Waring hevesle onu her nasılsa peşlerindeki atlatmayı başarmış olan Ella ile Vivi'nin yanına götürmeyi kabul etti. Orada da gidip limonata -ve arzu ettiği herhangi bir şey- getirmek için ısrar etti, genç adama göre oraya kadar yürüdüğü için daha da yorulmuş olabilirdi. İyi niyetli birini görünce bunu fark etme yeteneği olan Alex, on adım yürümekle daha fazla yorulmayacağım söylemek yerine Lord Waring'in teklifini zarif bir şekilde kabul etti ve dikkatini arkadaşlarına ve konuştukları erkeğe çevirdi.

Az önce kendisinin de ilgisini çekmiş olan kişiden söz ediyorlardı. Adamın arkası hâlâ Alex'e dönüktü ama yandan gayet iyi görebiliyordu. Bu açıdan bakınca omuzlarının daha geniş olduğu fark ediliyordu. Kesinlikle ayırt edici ölçüdeydiler ve Alex'in takdirle fark ettiği gibi, terzisi de siyah ceketini üzerine kalıp gibi oturacak şekilde dikmişti. Cekete bakarken gözü yine saçma takıldı, ilk başta algıladığından daha da altın sarısıydı.

Aptallığından rahatsız olarak kendini uyardı. Hayatı boyunca etrafında erkekler olmuştu, bu adam da ağabeylerinden yaş veya konum olarak farklı değildi. Niye böyle budalalık ediyordu ki? Hem kimdi bu? Vivi ile Ella'yı nereden tanıyordu?

Alex'le Waring yaklaşırken Vivi geldiklerini fark etmiş ve parlak bir tebessümle onlara doğru bakmıştı.

Vivi'nin nereye baktığını merak eden adam da dönmüş ve Alex şaşkınlıktan adımlarını karıştırmıştı. Waring'ın kolunu bıraktı ve büyük bir sakarlık gösterisi yapıp utanç içinde kalmamak için geniş omuzlu erkeğin koluna tutundu. Kirpiklerinin arasından yukarı bakınca kendisinininkiler kadar iyi tanıdığı bir çift gözle karşılaştı. O gözler de aşağı doğru bakıp kendisine gülmekteydi.

“Blackmoor.” Bu isim şok içinde dile getirilmişti. *Blackmoor? Sahiden mi?* Fark ettiği erkek Blackmoor muydu? Kesinlikle doğru olamazdı bu. Olabilir miydi? Alex onun yeşil gözlerine bakarken yüzüne kan hücum ettiğini hissedebiliyordu. Serin, eldivenli elini yüzüne götürüp kızarıklığı gidermeye çalıştı. O asla kızarmazdı. Neler oluyordu böyle? Yüzüne bir tebessüm oturtup gruptaki diğer kişilere baktı. Vivi kahkaha atma isteğini bastırmış, ağır başlı bir şekilde gülümsemeye çabalıyordu ve Ella da sanki mikroskop altında incelenmeye değer bir yaratık görmüş gibi yüzünde garip bir ifadeyle Alex'e bakmaktaydı.

Dengesini bulmaya çalışıp gözlerini Blackmoor'a doğru kaldırdı ve konuştu, kendi sesi ona bile yabancı gelmişti. “Lord Blackmoor. İyi geceler.”

“Leydi Alexandra, her zamanki gibi aramıza katılmanızla gece çok daha eğlenceli hale geldi.” Kolunu çekmeden önce Alex'in dik ve dengeli durmasını sağlamıştı. “Dikkat.” Başını hafifçe eğerek eski arkadaşını selamladı.

“İyi geceler, Blackmoor. Leydi Vivian, Leydi Eleanor. Beni mazur görün. Eğer Leydi Alexandra kendini yanından ayırlabileceğim kadar iyi hissediyorsa ona sözünü verdiğim limonatayı getirmek istiyorum. Sizlere de getirebilir miyim?”

Vivi cevap verdi. “Aslında Leydi Eleanor ve ben salona dönmek üzereydik, Lord Waring. Arkadaşlığımız sizi sıklmazsa biz de sizinle gelebiliriz.”

Arkadaşının zarafetinden ve taktiklerinden daima etkilenmiş olan Alex, Vivi’nin Waring’in dünyanın en kaba erkeklerinden biri sayılmayı göze almadan reddedemeyeceği biçimde koluna girişini seyretti. Elbette Vivi’nin yumuşak nezaketi karşısında Waring’in kendisini bir anda unutacağı kesindi. Vivi’nin erkeklerin isteklerini yeniden şekillendirme konusundaki yeteneği olağanüstüydü fakat bu sefer Alex arkadaşına fazlasıyla minnet duymuştu. İçinden Leydi Vivian Markwell’e ve sarsılmaz yeteneğine dua etti.

Arkadaşının hünerine kendini kaptıran Alex, Blackmoor’dan kurallara uygun olarak ayrılmayı unutmuştu. Yani hemen hemen unutmuştu. Göz ucuyla bakınca erkeğin derin bir nefes aldığını gördü, bir şey söylemek üzereydi. Sakarlığıyla ve nezaketsiz davranışıyla ilgili bir şey duyacağından emindi.

“Dans etmek ilğini çeker mi, Alex?”

Alex’in kafası karıştı. Duymayı beklediği bu değildi. Cevap vermek için gereken kelimeleri toparlayamadan Blackmoor onu dans pistine çıkarmış, gecenin ilk vals için kollarının arasına almıştı. Ağabeyi olmayan bir erkekle ilk kez vals yapacaktı. Sonunda konuşacak hale geldiğinde salonda dönüp duruyorlardı.

Alaycı bir tavırla, “Gerçekten de dans etmekle ilgileniyorum, Lord Blackmoor,” dedi. “Sormanız ne kadar büyük nezaket. Dans kartımı görmek ister miydiniz?”

Alaylı konuşmasına aldırmayan Blackmoor ustalıkla

başka bir çiftin yanından geçti ve Alex'i tekrar döndürdü. "İlk balonda seninle dans etmememi beklemezsin, Alex. Waring'den kaçmak için uğraştığını da görünce en iyi zaman şimdi diye düşündüm. Sence de öyle değil mi?"

Alex gülümseyerek, "Seçme şansım olduğunu fark etmemişti," dedi. "Ama çok daha beteri de olabilir."

"Nasıl?"

"Eteğime basabilirsin. Waring iki kere bastı."

Lord Blackmoor bir süre Alex'in elbisesini inceledi, birkaç saniye sonra konuştuğunda ses tonu her zamankinden alçak ve nazikti. "Suç sayılır bu. Elbisen baş döndürücü."

Bu takdir dolu yorumun kendini nasıl hissetmesine yol açtığını Alex bile görmezden gelemezdi. Övünç duygusunu göstermemek için çaba harcayarak, "Teşekkür ederim, lordum," dedi. "

Blackmoor belli belirsiz öksürüp, "Çok güzel görünüyorsun, Alex," dedi. "Bir anda olgunlaşmışsın." Gece elbisesine bakmakta olan Blackmoor'un yeşil gözleri koyulaşmış, kısılmıştı. Sonra Alex'le göz göze geldi. Bakışındaki ifadeyi Alex daha önce hiç görmemişti ve o bakış karşısında heyecanla ürperirken yine yüzünün kıvardığını hissetti.

Blackmoor bakışlarını uzaklaştırdı, sonra yeniden baktı. Alex'in az önce gördüğü ifade değişmişti. Hem de değişiklik o kadar hızlıydı ki genç kız gerçekten öyle bir ifade görüp görmediğinden emin olamadı. Zorla gülümseyerek sohbeti daha rahat konulara döndürmeye çabaladı. "Teşekkür ederim, lordum."

"Açıkça konuşabilir miyim?"

“Elbette.”

“Öğrendiğin her şeyi denemek istediğini biliyorum ama yeteneklerini kimin üstünde denediğine dikkat et. Stanhope’nin sana nasıl baktığını gördüm.”

“Lord Stanhope sevimli bir kavalye.” Alex cesurca onun gözlerine bakıp aynı fikirde olmadığını belli etti. “Neyi kastettiğini anlamadığımdan eminim.”

“Bence gayet iyi biliyorsun. Bir erkeğin seni fark etmemesi için kör olması lazım. Bu elbise aslan avlamak için yapılmış. Seni temin ederim ki o aslan ısırrır.”

“Ne diyorsun sen?”

“Sadece bu gece koruyucu rolü üstlenmek istemediğimi söylüyorum. Stanhope ve onun gibilerle birlikteyken iki kere düşün diyorum.”

Alex vücudunun kasıldığını hissetti. Buz gibi bir sesle cevap verdi. “Her zamanki gibi uyarınız -ya da müdahaleniz mi desem?- gereksiz, lordum. Unutmayın ki Freddie Stanhope ile kısa pantolonla dolaştığı günlerden beri başa çıkıyorum.”

Blackmoor’un gülüşünde neşe yoktu. “Tavsiyemi dinle, Alex. Senin Freddie artık okulda değil ve sen de onunla başa çıkabilecekler liginde değilsin. Seni olgun gösteren bir elbise giymiş olman buna hazır olduğun anlamına gelmez.”

Alex’in tepesi attı. “Ne tavsiyenize ne de fikrinize ihtiyacım var, lordum. Eksik olmayın ama siz de benden pek büyük değilsiniz, ayrıca üç ağabeyim ve bir babam var. Kiminle ne yapacağımı söyleyen bir erkeğe daha ihtiyacım yok.”

“Özellikle ne yapmayacağına ve kiminle yapmayacağına.”

Alex derin bir soluk aldı, gözleri kısıldı ve Blackmoor'u valsın ortasında terk etmek üzere bir hareket yaptı. Dışarıdan bakan biri hareketlerindeki değişimi anlamazdı ama Alex, Blackmoor'un kollarının daha sıkı sarıldığı-nı fark etti. Hızla dans ederken sesini alçalttı. "Bu vals benimle bitireceksin, Alexandra. İlk balonda beni ortada bırakıp gitme zevkini vermem sana."

Böyle bir davranışın hem onun ününe hem de kendisinininkine nasıl bir leke süreceğini düşünen Alex erkeğin kollarının arasında kaldı. Bir yandan kafası hızla çalışıyordu. Bu gece niye Blackmoor'a bu kadar garip tepkiler veriyordu? Normalde lordun endişelerine gülüp geçerd. Belli ki bir tuhafılık vardı. Ne de olsa ceketinin kesimini veya omuzlarının genişliğini hiç fark etmemişti. On yedi yıldır Gavin'le ilgili özel bir şey dikkatini çekmemişti. Ancak şu anda onca öfkesine ve rahatsızlığına rağmen erkeğin belinde duran elini, eldivenli elinden elbisesine geçen sıcaklığını, parmaklarına değen parmaklarını hissediyordu. Ne oluyordu ona böyle?

Alex başını kaldırıp ona baktı, aklından geçenleri anlamaya çalıştı. Genç adam her zaman gayet soğukkanlı olur, hiç açık vermezdi ama şimdi Stanhope'nin Alex'le ilgilenebileceği düşüncesiyle öfkeden kasılmış gibiydi. Acaba bu gece onun da Alex gibi acayip hislere kapılması mümkün olabilir miydi? O da aralarındaki duygusal titreşimi algılamış olabilir miydi? Şimdi yeşil gözleri bir medeniyet maskesi altında anlaşılmaz hale gelmişti.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Alex alçak sesle konuşuyordu. "Gecenin heyecanı beynimi biraz karıştırmış olabilir."

Blackmoor'un bakışları yumuşadı. "Ben de böyle karışmamalıydım. Haklısın elbette. Ne babanım ne de ağabeyin. Unutalım hepsini."

Yorumunda Alex'i daha da huzursuz eden bir şey vardı. Her zaman kardeş gibi yakın olmuşlardı, şimdi kendini geri mi çekiyordu? İçinden başını salladı. Bu yeni dünya şimdiden bal kabağına dönüşüyordu ve daha katıllı bir gece olmuştu. Zihnindeki düşünceleri arka plana itip, "Bence harika bir fikir," dedi.

Blackmoor da gülümseyip derin bir soluk aldı. "Bazen ağaçta sıkışıp kalan o küçük kız olmadığını unutuyorum, minik. Hâlâ kendimi seni korumak zorunda hissediyorum."

Alex bir an cevabını düşündü. "Eh, korumalığımı hepten bırakmasan iyi olur." Tebessümü her zamanki sırtışlarına dönüştü. "Ne de olsa ayağımı ezen kavalyelerden kurtaracak biri lazım."

Blackmoor fazla gürültülü bir kahkaha attığında etraflarındaki çiftler dönmeye devam ediyordu.

Alti

Valstan sonra Blackmoor ve Alex, balo salonunun öbür ucunda bekleyen Vivi, Ella ve Will'in yanına gittiler. Orkestra ara vermişti ve Alex bir an durup balo salonunun görüntülerini, seslerini izledi. Sezonun ilk faaliyetindeki deneyimlerini topladı. Salon, epey yüksekte asılı olan avizelerde yanan binlerce mumla aydınlatılıyordu. Yukarıdan dökülen sıcak bal mumu damlacıkları kimseyi rahatsız etmiyormuş gibiydi, bütün salonu dolduran ve akla gelebilecek her rengi barındıran muhteşem ipek ve saten yığınları salonun dört bir yanında ışıldıyordu.

Konuşmalar nedeniyle oluşan uğultu sağır ediciydi. İnsan konuşanın birkaç santim yakınında durmuyorsa söylediklerini anlaması imkânsızdı ama o uğultunun arasında Alex bazı eşsiz sesleri ayırt edebiliyordu: Ella ve Vivi'nin, Blackmoor ve Will'le yaptıkları kahkaha dolu sohbet, yanından geçen genç kadınların eteklerinin hışırtısı, yakında duran bir grup erkeğin hafta sonu için planladıkları tilki avı üzerine konuşmaları... Alex yüzlerce erkek ve kadının balo salonundan içeceklerin bulunduğu salona gidip geri dönüşlerini, iki adımda bir durup eski bir tanıdıkla konuşmalarını veya yeni ilişkiler kurmalarını izledi.

Bu gece Londra sosyetesini en havalı halindeydi: Londra'nın

daha talihsiz insanlarından yüzlercesini doyurmaya yetecek tuvaletler giyen kadınlar dört aylık yeni dedikodulara, yeni atılımlara hazırdı; yeni bir sezonun başlamasını hevesle bekleyen erkekler kadınları eğlendiriyor ve bir süreliğine yörünge dışına çıkıyorlardı. Ortamı inceleyen Alex etrafında özenle hazırlanmış bir oyun oynandığının gayet iyi farkındaydı. Londra'da, özellikle de Almack'ta asıl mesele kiminle konuşurken görüldüğünüzdü ve bu gece unvanı ve parası daha alt seviyede olanların, sosyetenin en güçlü üyeleriyle konuşurken görülüp toplumdaki yerlerini yükseltme şansları vardı.

İğrenç Barrington Düşesi'ni izlerken oyunun keyfi kurallarına şaşırarak başını salladı. Barrington Düşesi'nin görüşleri -yaptığı başarılı evlilik sayesinde- bu dünyadaki pek çok insanın görüşlerinin üzerindeydi ve ümit dolu genç insanlar kadının zehirli diline maruz kalıyordu. Düşes, en az kendisi kadar güçlü olan Alex'in ailesine karşı suratsız ve rahat davranıyordu. O esnada Alex'in annesine Alex yaşlarında, yanakları kızarmış güzel bir kızı takdim etmekteydi; belli ki kız bu geceye kadar ne bir dükle ne de düşesle karşılaşmıştı. Kız, annesinin önünde derin bir reverans yaptı ve annesi onu Nick'e tanıtırken Alex gururla gülümsedi. Daima centilmen olan Nick tanıştırma seremonisine zarif bir karşılık verdi.

Barrington Düşesi'ne doğru belli etmeden göz atan Alex, *şov devam edip gidiyor işte*, diye düşündü. Unvanlar zarafeti, sevimliliği garanti etmiyordu.

Penelope Grayson'un gelişiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Penelope'nin babası olan Haverford Markisi, Worthington Dükü'nün eski bir tanıdığıydı ve kızlar ço-

cukluklarının büyük kısmını ebeveynlerin meşhur yanlışlığının mağdurları olarak geçirmişlerdi: bu teoriye göre yetişkinler birbirinin dostluğundan hoşlanıyorsa çocukları da hoşlanmalıydı. Böylece Alex çocukken Penelope ile ilişki kurmaya zorlanmış; kızın ağlamaklı taleplerine, moda ve güzellik üzerine tatsız tuzsuz nutuklarına, patronluk taslama heveslerine maruz kalmıştı.

Penelope çirkin alışkanlıklarını değiştirmeye niyeti olmayan, baş döndürücü güzellikte, şımarık biri olarak ortaya çıkmasa Alex onun çocukluk günahlarını unutabilirdi. İçini çekip Vivi'ye baktı, o da Penelope'yi görmüştü ve cömert bir tebessümle, "Penelope!" dedi. "Seni görmek ne hoş!"

Leydi Penelope, Vivi'ye bakmadı bile. Neyin, daha doğrusu kimin peşinde olduğunu gayet iyi biliyordu ve hiç vakit kaybetmedi.

"Lord Blackmoor." Sesi dolgun ve karamel şurubu gibi yumuşacıktı. "Bu telaşta sizi kaybettim diye korktum, dansımızı kaçırıyordum perişan olurdum."

Penelope'nin bariz hırsı karşısında Alex'in tek kaşı havaya kalktı. Önlerinde gelişen sahneyi izlemeye dönmeden önce Ella'nın şaşkın bakışlarını fark etti.

Blackmoor, Penelope'nin cüretkârlığını sakın karşıladı ve orkestra yeni bir parça çalmaya başlarken kolunu eşine uzattı. "Leydi Penelope, bu kadrilde size eşlik etmek benim için zevktir. Gidelim mi?"

Bu sözlerin ardından dans edenlerin arasına karışıp Alex'i nutku tutulmuş olarak arkalarından bakar vaziyette bıraktılar. Yani nutku hemen hemen tutulmuş olarak. "Olanları gördün mü?"

Vivi, Blackmoor ile Penelope'nin arkasından baktı. "İtiraf edeyim ki çok ucuz görünüyordu. Hem de kaba. Ben mi yanlış anladım, yoksa bizleri tamamen görmezden mi geldi?"

Ella lafa karıştı. "Yanlış filan anlamadın, bizi gerçekten görmezden geldi. Ama doğrusunu isterseniz Penelope zaten hiçbir zaman fazla aldırmadı bize. Sohbetlerimizin ona fazla entelektüel gelmiş olduğunu ümit ediyorum."

Alex gerçekten de hanımefendilere hiç yakışmayacak bir şekilde homurdandı. "Tabii ki o yüzden. Ama Blackmoor'la gayet uyum içindeler! Baksanıza! Kız kendini kollarına attı diye mest oldu!" Çiftin dönerek uzaklaşmasını izledi. Blackmoor, Penelope'nin bir esprisine gülüyordu. Tiksintiyle gözlerini devirip arkadaşlarına döndü.

Ella, "Eğer o sahiden balonun gözdesiye, eminim ki kimse bizi evlilik pazarlığının hiçbir kısmını istemiyoruz diye suçlayamaz," dedi. "Annem bile onunkiler gibi bir elbise isteyip istemediğimi sormuştu!"

Vivi gülümsedi. "Bunu da duyunca insan bütün geceyi bitkilerin arkasında gizlenerek geçirmek istiyor değil mi?"

O arada Will kendisinin de yanlarında olduğunu hatırlattı. "Herhalde en azından birinizi diğer kavalyelerden kurtarabilirim. Leydi Vivian? Dans edelim mi?" Eldivenli elini Vivi'ye uzattı.

Will'in kendisine resmî unvanıyla hitap etmesine şaşırان Vivi uzatılan eli tutup dalga geçti. "Memnuniyetle, lordum. Uyuyakalmama izin vermezsiniz, değil mi?"

Will çok ciddi bir şey söylüyormuş gibi, "Elimden ge-

leni yaparım, leydim,” dedi. “Uyuklarsanız kesinlikle benim hatam demektir.”

İkisi dans pistine giderken Alex’le Ella gülüyorlardı. Keyifle sohbet ederek balo salonunda gezinirken babalarıyla karşılaştılar, yanlarındaki tanımadıkları adamla derin bir sohbete dalmışlardı.

Worthington Dükü kızların onlara doğru geldiğini fark etti ve tanıştırma faslına başladı. “Kızım Alexandra ve Leydi Eleanor Redburn. Leydi Eleanor, Baron Montgrave’yi takdim edebilir miyim?”

Fransız ikisine birden sevimli bir *enchantee* eşliğinde başıyla selam verirken kızlar da reverans yaptılar. “Yaşlı bir erkek için böyle güzel, genç hanımlarla tanışmak da ima çok hoştur.”

Eline öpücük konduran bu yaşlıca, karizmatik adamla ilk konuşan Ella oldu. “Sizinle tanışmaktan onur duydum, lordum. Nasıl oldu da bu sezon bizimle Londra’dasınız, sorabilir miyim?”

Baron sıcak bakışlı, kahverengi gözlerinde beliren parlaklıkla, “Büyük bir şans eseri elbette,” diye cevap verdi. Kızların cesaret verici tebessümleri üzerine devam etti. “Londra sezonu bence Paris kadar muhteşemdir, leydilerim. Ne zamandır tatil fırsatım olmamıştı. Ben de özlediğim dünyaya yeniden katılma vakti geldi, diye düşündüm.”

Alex’le Ella anlayışlı ifadelerle bakiştılar. Belli ki baron da Fransız Devrimi zamanında ülkeden kaçan Fransız soylularındandı. Bir yıl önce Napolyon, İtalya kıyılarındaki Elba Adası’na sürgün edilince İngiltere’nin çeşitli yerlerine dağılmış olan bu kaçaklar tekrar Londra’da

görölmeye başlamıştı. Yeni ölkelerinde yine yüksek sosyete mensupları olarak yaşamaya çalışıyorlardı. Alex'le Ella'nın aralarında konuşmadan vardığı sonuca göre baron da bu soylulardandı ve Alex'in babası tarafından sosyeteye takdim edildiğine göre önemli biri olmalıydı.

Ella, "Aramıza katılmanıza sevindik, lordum. Özellikle de Bonapart'ın kaçması ve Kral Louis'le yaşadıklarından sonra," dedi.

Alex defafakatıldı. "Kesinlikle. O sahtekâr belki Fransa'da destek buluyor olabilir ama zaten feci bir şekilde mahvettiği hayatları etkilemeye devam edememeli."

Ella devam etti. "Hoş, aldığı desteğin kendi istediği türden bir destek olduğuna da emin değilim. İki milyon Fransız'ı savaşımaya çağırıyor."

Alex onaylayarak başını salladı. "Doğru. Ama Wellington baştayken ve bu kadar ulus Bonapart ordusuna karşı birleşirken o düzenbazın yakında dersini alacağına hiç şüphem yok." Barona dönüp nefes almadan devam etti. "Şu kadarını söyleyeyim ki aramıza hoş geldiniz, lordum."

Bu içten siyasi konuşmalar karşısında baron kızların tutkulu vatanseverliğinden ve olup bitenler hakkındaki sağlam bilgilerinden çok etkilendiğini saklayamadı.

Kızına, arkadaşlarına ve entelektöel meraklarına alışıık olan Worthington Dükü, "Gördüğünüz gibi, Baron Montgrave... Özellikle bu genç hanımlar, insanın ilk bakışta tahmin edemeyeceği kadar geniş bir dünya görüşüne sahip olma eğilimindeler." Seçtiği sözcükler gururla süslenmişti ve Alex iyi ki annelerden biri değil de babalardan biri tanık oldu bu konuşmalara diye şükrediyordu.

Baron, “Kesinlikle çok ilgi çekici bir düzey bu,” dedi. “Diğer genç hanımlar da ikinizden esinlense keşke!”

Alex, Ella’ya dudaklarının arasından, “Belki de baron sosyetenin diğer erkeklerine ders verse iyi olur,” diye mırıldandı.

Ella’dan etkili bir kıkırtı yükselmesine yol açan yorumu Alex’in istediğinden daha yüksek sesle çıkmıştı ve dük gözlerini kısıp en küçük çocuğuna baktı. “Alexandra, içtenliğin konusunda annenle konuşmama gerek yok sanıyorum. Bu düşüncemi değiştirmemeye çalış.”

“Peki, baba.” Alex, babasının yeşil gözlerindeki gurur pırıltısını tanırdı ve verdiği tepkiye rağmen başının dertte olmadığını biliyordu. Bununla birlikte babasıyla sorun yaşamamak için Ella’ya çabucak bir bakış attı ve bu sohbetten bir an önce uzaklaşmaları gerektiğini hissettirdi.

Aynı anda derin reveranslar yapan kızlar barona veda ettiler. Kol kola girerek tıkış tıkış balo salonunun kenarından dolaşıp Vivi’yi aramaya çıktılar.

Ella, Alex’in çok iyi tanıdığı çılgınca tavıyla çabuk çabuk konuştu. “Baron ne kadar şaşırtıcı bir karakter.”

Alex, “Kitabına koydun bile, değil mi?” diye dalga geçti. “Defterim niye yanımda değil diye üzülüyorsunuzdur.”

Ella homurdandı. “Eh, sen de evde oturup sevdiğin bir şeyi yapmak yerine burada dolanıp kalabalığın içinde birini -eşlik etmekten zevk alacağın birini- bulmayı tercih ediyorsundur.”

Alex başını dikleştirip arkadaşına gülümsedi. “Ne demek istediğin anlaşılmıştır.” Gözleriyle kalabalığı taradı. “Vivi’yi hiçbir yerde görmüyorum ya da Will’i... Aşırı

kalabalık burası.” Dönüp piste baktı, vals etmekte olanların arasından Will’in siyah saçlı başını seçmeye çalıştı. “Üst üste iki kere dans etmezler herhalde, değil mi?”

Ella başını salladı. “Yok... Vivi böyle bir dedikoduyu göze almaz... Hem de ilk balosunda...” Lafını yarıda bırakınca Alex ona döndü, niye birdenbire sustuğunu merak etmişti. Ella’nın bakışları pistteki bir çiftle kilitlenmiş gibiydi.

“Neye bakıyorsun? Daha doğrusu kime bakıyorsun?” Ella’nın bakışlarını takip etti ama ortalıkta dönen çiftlerden başka bir şey göremedi.

“Anlaşılan Penelope üst üste iki kere dans etmeyi sorun etmemiş.” Ella, bunu ancak Alex’in duyabileceği bir sesle söylemişti. “Blackmoor’la hâlâ dans ediyorlar ve kız krema yalamış kediye benziyor.”

Tam da o anda Alex’in görüş alanına girdiler. Muhteşem Penelope’yi kollarının arasında tutan Gavin vardı. Zarif dans hareketleri ikisini muhteşem bir çift haline getiriyordu: erkek uzun boylu, altın saçlı; kadın minyon ve güzel... Alex onları izlerken neredeyse Penelope’nin ne kadar tatsız ve kaba biri olduğunu unutmuştu. *Gavin de unutmuş olabilir miydi?* Penelope’nin Uygun Sohbet ve Dans konularında uzman olduğunu anımsayan Alex’in kaşları çatıldı. *Gavin gerçekten de onun flört etmek için değerli bir aday olduğunu düşünüyor olamazdı, değil mi?*

“...adam kont sonuçta.” Alex, Ella’nın cümlesinin son kısmıyla kendine geldi.

“Kusura bakma,” dedi. “Bir yandan konuşmaların gürültüsü bir yandan müzik, duymadım ne dediğini.”

“Diyorum ki Penelope boşuna kendisiyle gurur duy-

muyordur şu anda... Ne de olsa adam kont... Yası daha yeni bitmişken üst üste iki dans... Unvanı da yeni almış...” Yine sustu.

Lafını bitirmesine gerek yoktu. Alex gayet güzel anlamıştı. Sosyete de bu konudaki dedikodular başlamış sayılırdı, yeni miras devralmış bir kont ile bir markinin kızının iki kere üst üste dans etmesi en heyecan verici malzemelerden sayılırdı. İşin ucu evliliğe kadar götürülürdü.

Ella, “Kız iğrenç biri tabii ki,” diye ekledi. “Blackmoor da bunu anlamış olmalı, öyle değil mi?”

Alex araya giren diğer çiftler yüzünden gözlerini söz konusu insanlardan ayırdı ve “İnsan ancak umut edebilir,” dedi.

Midesinde ortaya çıkmaya başlayan ve hiç alışık olmadığı kemirme duygusuna aldırmadan en parlak tebessümüyle arkadaşına baktı. “Limonata alalım mı?”

Yedi

“Hayır...”

Alex inleyip gözünü açtı ve odaya dolan parlak gün ışığından kaçınmak için ne kadar battaniyesi, çarşafı varsa üstüne çekti. “Eliza uyuyorum! Perdeleri kapatıp gider misin, lütfen?”

“Konuştuğun kişi sadece Eliza olsaydı işe yarayabilirdi, Alexandra. Ama kendisi yanında takviye kuvvet getirdi ve annen olarak kalkmanı istiyorum hemen. Zaten günü harcadın bile.”

Alex üstündekileri aşağı çekip tek gözünü araladı. Annesinin ışıktaki silüetini görebiliyordu. Sonra yüzündeki ifadeyi de gördü ve hemen örtüleri bir yana atıp doğruldu. “Yok, olamaz. Bana bir görev vermek niyetinde sin.”

Düşes kızına baktı. “Gerçekten de görev. Ama ilginç bulacağını düşündüğüm bir görev.”

Alex şüpheyle annesine bakarak bekledi. Düşesin yüzünde bir tebessüm belirdi. “Giyin. Sonra da sabah odasına, yanıma gel.”

Annesinin, isteği hakkında tek bir ipucu vermeden gitmesi Alex’i iyice kuşkulandırmıştı. Bir an için emri duymazdan gelip tekrar uyumayı düşündü ama merakı -ve açlığı- buna izin vermedi. Abartılı bir biçimde iç çekerek kalktı.

Kırk beş dakika sonra annesinin yanına geldiğinde açlığı bütün diğer duygularını bastırmış durumdaydı. Kapıdan fırtına gibi girip doğruca kahvaltılıkların sergilendiği servis masasına koştu. O arada çevresindekileri fark etti ve yavaşladı.

Çiçekler vardı. Her yerde. Akla gelecek her türden çiçek. Sehpalar, kitap rafları çiçeklerle kaplanmıştı. Annesinin yazı masasında buketler, bitkilerin yanında vazolar, şöminenin önündeki mermerde bile üç tane buket vardı. Ağır ağır kendi etrafında dönerek çiçeklere bakan Alex sonunda koltuğunda kraliçe gibi oturduğu halde aptallaşmış bir biçimde tebessüm eden düşese baktı.

Hayretler içinde, “Yüce Tanrım!” dedi.

“Diline dikkat et, Alexandra. Leydiler böyle demez. Babanla ağabeylerinin çok fazla etkisi oluyor senin üzerinde.”

“Anne, kabul et ki bu durumda söylenebilir. İngiltere’de ne kadar çiçekçi varsa boşaltmışsın!”

“Ben değil, kızım.” Düşes koltuğundan kıpırdamadı. “Onlar. Bu çiçeklerin her biri bir talibin kartı eşliğinde geldi.”

Alex’in kaşları havaya kalktı. “Kimin talibi?”

“Dün gece Londra’yı kasıp kavurduğunun sen de pekâlâ farkındasın. Tam da beklediğim gibi.”

Alex’in karnı guruldadı ve açlığını hatırlattı. Annesinin yüzüne yerleşen halinden hoşnutluk ifadesine aldırmadan servis masasına yöneldi ve tabağına çeşitli hamur işleriyle taze dilimlenmiş meyve aldı. Bir yandan da derin bir soluk alıp bundan sonra yapacaklarını düşündü.

“Anne, bütün bu *talipleri* yüreklendirecek ne yaptığı-

mı düşünemiyorum. Aslında bunu yapmamak için sürekli kaçtım.”

Kuşkulu bir şekilde kahvaltı tepsilerinin arasına sıkıştırılmış kartlardan birini alıp okudu. “Vikont St. John mu? Keçi kadar akıllı var. Ne tür talipleri peşime düşürdüğüm belli, demek ki algılanma şeklimde önemli bir sorun var.”

“Alexandra, burada kırktan fazla buket var; yer kalmadığı için birkaç tanesini de yukarıdaki salona gönderdim. Eminim ki aralarında sıkıcı olmayan birkaç centilmenin kartı da vardır.” Düşes, Alex ilk önce baksın diye ayırdığı kart tomarını uzattı. Kartları yüksek sesle okumaya başlayınca Alex kendini en yakın koltuğa attı ve tabağında-kileri yemeye başladı.

“Lord Denton. Çok iyi bir görevde, ayrıca marki.”

“Ve her fırsatta hem parasından hem de unvanından söz etmeyi ihmal etmiyor.”

“Kibir bir erkekte çok büyük kusur sayılmaz, Alexandra.”

“Aynı zamanda çok sıkıcıysa sayılır.”

Düşes içini çekip başka bir karta geçti. “Simon, St. Marks Lordu.”

“Anne, benden yirmi santim kısa biriyle yapamam.”

Düşesten yine bir iç çekme sesi duyuldu. “Lord Wentworth. Dükalık için birinci varis.”

“Will de öyle, onunla da evlenmezdim.”

“Ne olmuş bana? Yüce Tanrım! Cenaze mi var?” Will’in gelişiyle Alex annesinin bakışlarından kurtulmuştu, onun yerine münasebetsiz sorusu yüzünden Will’e bakıyordu.

Alex ağzına bir çilek atıp güzelce çiğnedikten sonra, “Hayır ama öyle olması tercih edilebilirdi.” Kollarını iki

yana açıp odayı dolduran çiçekleri gösterdi. “Bunlar...” Teatral bir etki yaratmak için durakladı. “...benim şahane hayranlarımdan geliyor. Baya hırs yaratmışım anlaşılan.”

“Eh, zevklerle renkler tartışılmaz, yumurcak.” Will’in sesinden eğlendiği belli oluyordu.”

Alex büyük ağabeyine ters ters bakıp durumu daha da dramatize etmeye niyetlenirken Lord Blackmoor geldi. Londra’nın büyük bölümünde öğleden önce ziyarete gitmek hoş karşılanmazdı ama Gavin konuktan ziyade aileden biri sayılırdı ve gelişi kimseyi şaşırtmamıştı. Düşese tebessüm edip elini öptükten sonra dalga geçerek, “Eh, iyi ki çiçeklerle birlikte gelmemişim, odayı süslemek için ben de kullanılabilirdim yoksa.”

Alex’le Will kahkahayla gülerken düşes bakışlarını Gavin’e çevirdi. “Sizin varlığınız her zaman çok daha değerlidir, lordum” dedi. “Her ne kadar buraya Leydi Alexandra’a göz atmaktansa kahvaltı için geldiğinizi düşünsem de,” diye de ekledi.

Gavin servis masasına gidip kendine bir tabak hazırlamaya başlamıştı. “Aslında Londra erkek nüfusunun geri kalanı Alex’le o kadar güzel ilgileniyor ki bana da kahvaltı etmek kaldı anladığım kadarıyla.” Göz ucuyla Alex’e baktı, o ise kendisine laf atıldığını hiç fark etmemiş gibi davranarak ilgisiz bir tavırla gönderilen kartları karıştırıyordu.

İşin doğrusu, böyle davranmasının nedeni Gavin’in dalga geçmesi değildi; ona alıştı zaten. Aklına önceki gece ve Gavin ile ilgili yaşadığı o garip duygu karmaşası gelmişti. Şimdi gün ışığında o zarif, heybetli, onu şaşırtan erkek gitmiş ve yerine bildiği arkadaşı gelmişti. Kusursuz

ceketi, pantolonu ve kravat düğümüne rağmen sabah banyosu yüzünden saçları hâlâ nemliydi ve her zamanki rahat havasına bürünmüştü.

Öyle görünüyordu ki dün gece bir yanılsamaydı ve Alex'in yaşadığı bütün o tuhaf duygular sadece tuhaftı. Ve geçmişti. Çok şükür.

Gavin elinde tabağıyla gelip Alex'in yerleştiği koltuğun arkasında durdu. Omzunun üstünden kızın elindeki kartlara bakıp konuştu. "Tabii ki Lord Douglass bu öğleden sonra at binmeye davet etmiş seni. Gözü bahislerden başka şey görmez. Daveti kabul etmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Sesindeki üstünlük içeren ton bir anda Alex'in dikleşmesine ve Vikont Douglass'ın ne mal olduğunu bildiği halde onu bozma arzusu duymasına yol açtı. Dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri yutup zarif bir şekilde omuz silkti ve bir sonraki karta geçti.

Blackmoor homurdanır gibi güldü. "Crane mi? Embesilin tekidir. Sen onu kahvaltı niyetine yersin."

Alex göz ucuyla ona bakıp soğuk bir tavırla, "Lord Blackmoor, taliplerime bu kadar ilgi duyduğunuzu bilmiyordum," dedi.

"Ben sadece seçeneklerin Crane ve Douglass ise bütün bu çiçeklerin hiç anlamı olmadığını belirtmek istiyorum. Herhalde grupta gerçekten düşünmeye değer birkaç erkek de vardır, öyle değil mi?"

Alex tam cevap vermek için ağzını açmışken düşes araya girdi. "Akşam yemeği menüsü için aşçıyla konuşmam lazım. Alexandra, bu öğleden sonra Serpentine'de at binmek için en az on beş tane davet almışsın. Ben dönene kadar birini seçmeni bekliyorum."

Kız kardeşi inleyince Will güldü. “Keşke kalıp işken-ceni izleyebilseydim, Alex ama Savaş Bakanlığı’na git-mek zorundayım.” Blackmoor’a dönüp çarpık bir tebes-sümle baktı. “Umarım sen en azından kahvaltın bitene kadar kalırsın. Eğlenceli bir şey çıkarsa sonra bana anla-tırsın olur mu?”

Blackmoor yandaki kanepeye oturup bacaklarını öne uzattı, rahat bir tavırla bir ayağını ötekinin üzerine koy-muştu. “Kesinlikle.” Dostane bir ifadeyle Alex’e bakıp, “E, bu sonsuz evlenilebilir erkekler listesinde sırada kim var?” diye sordu.

Sesindeki alaycı tonu algılayan Alex sinir içinde göz-lerini devirdi. “Anne... Beni onunla yalnız bırakıp git-me,” dedi.

“Aslında Lord Blackmoor’un bu teklifler arasından seçim yapmana yardım edecek en uygun kişi olabileceği-ni düşünüyorum, Alexandra. Sosyeteye mensup erkekler arasında gerçekten değerli olanları bilecek kadar çok in-san tanıyor.” Genç adamla göz göze gelen düşes onaylar-casına başını salladı ve Will’le birlikte odadan çıkarken, “Dönünce kararını değerlendireceğim,” diye ekledi.

Odada Gavin’le baş başa kalan Alex içini çekti. “Maalesef bundan kurtulmanın yolunu bulamayacağım galiba. Nasıl oldu anlamıyorum. Dün gece taliplerden kaçmak için elimden geleni yapmıştım.”

Arkasına yaslanan Gavin ciddi bir ifadeyle Alex’i süz-dü. “İlk dersini aldın, minik. Erkekler kaçanı kovalar.”

“Hayır. Benim öğrendiğim erkeklerin cezalarını bul-maktan hoşlandığı. Dün gece bir sürü seçkin genç kız var-ken niye benim peşime düşüyorlar ki?”

“Aptal kız... Çünkü senin peşine düşmek heyecan verici ve ödülü daha büyük.”

Alex şaşkın bir homurtu çıkardı. “Sizi temin ederim, lordum; yakalanmak kelimesini düşününce kimse için ödül olmayacağı kesin.”

Gavin’in vücudu rahatlığını koruyor olsa da gözleri kısıldı ve boğuk bir sesle cevap verdi. “Aksine Alex. Evliliğe direnmen karşı taraf için seninle flört edebilmeyi daha tatlı bir hale getirir. Bekâr kalma isteğini başka bir şeye dönüştürmek herhangi bir erkek için büyük bir başarı sayılacaktır ki o yüzden bütün bu erkekler...” Tembel bir el hareketiyle odadaki çiçek yığınlarını gösterdi. “... ringe çıkmaya hazır olduklarını belirtmiş.”

Blackmoor’un sözlerinden siniri bozulan Alex kalkıp servis masasından kendine çay aldı. Arkası adama dönükken konuştu. “Kesinlikle bütün erkekler böyle hissetmiyordur. Ne de olsa Penelope Grayson dün gece müsait olduğunu açıkça gösterdi ve sen hiç de bundan kaçarmış gibi görünmüyordun.”

“Hayır, görünmüyordum.” Yanıtta özür diler bir ifade yoktu.

“Ve sanırım bu sabah sen de ona çiçek yollamışsındır, bu adamların bana yolladığı gibi.”

“Aslında yollamadım. Ama yollasaydım önemli olacağını sanmıyorum. Niye bu kadar ilgileniyorsun, Alex?”

Alex çayını karıştırarak döndü. “Doğrusunu söylemek gerekirse, bütün olup bitenler karşısında ağzım açık kaldı. Bir tek balo gecesinde bunca erkeğin aynı anda romantik dürtülere kapılacağı kimin aklına gelirdi?” Tekrar

yerine yerleşip sabah gelen kartları ve davetleri okumaya devam etti.

“Lord Fairfax saçımın doğudaki şafak rengi olduğunu düşünüyormuş.”

“Lord Fairfax baban yaşında.”

“Anladım ama yine de insanı gururlandıran bir yorum.” Blackmoor’un köpürdüğünü görünce devam etti. “Oo, Jonesborough Markisi de bugün öğleden sonra faytonuyla gezmeyi teklif etmiş ama tek korkusu güzelliğim yüzünden atlarının kör olmasıymış.” Cümlenin sonunu gülmekten ötürü tam okuyamamıştı, bu kadarı da fazlaydı artık. “Herhalde bu sözleri ciddiye alacağımı sanmıyordur.”

“Jonesborough’un kendini ne kadar ciddiye aldığını düşünürsek bence aksine inanması mümkün değil.”

Birkaç kartı daha çabucak gözden geçiren Alex gözlerini tavana çevirip inledi. “Ne yapacağım ben? Sahiden de bu ahmaklardan biriyle at binmeye gitmek zorundayım!” Blackmoor’u şöyle bir süzüp, “Sen ilgisini çekmeyi umduğun kadınlara böyle salakça notlar yollamazsın değil mi?” diye sordu.

Gavin alınmış bir tavırla, “Umarım yollamıyorumdur,” diye yanıt verdi. “Yüce Tanrım, ben çok daha yaratıcı biriyim. Bu erkekler belli ki senin ilgini nasıl çekeceklerini hiç bilmiyorlar.”

“Bu da ne demek?”

“Gayet basit, sen şiirsel sözlerle veya yapmacık iltifatlarla kendinden geçecek bir tip değilsin.”

“Değil miyim?” Şimdi ilgisi uyanmıştı. “Ama şiir seversim.”

Gelen cevap tereddüde yer bırakmıyordu. “Hayır, sevmesin. Böylesini sevmesin. Şiiri doğru kullanmıyorlar.”

“Lütfen beni aydınlatın, Lord Blackmoor. Ben nasıl kendimden geçerim? Yani sizin deyiminizle soruyorum. Belli ki bu konuda çok deneyimlisiniz.”

Blackmoor’un yanıtı çok çabuk geldi. “Onlar için fazla coşkulusun. Fazla güçlü. Keskin bir zekân, heyecan verici bir kişiliğin ve beklenmeyecek bir mizah duygun var. Eğer bu erkekler senin hak ettiğinin yarısı kadar olsa bütün bunları çoktan fark etmiş olurlardı ve sana uygun biçimde yaklaşırlardı. Seni şaşırtmaya, eğlendirmeye ve teşvik etmeye çabalarlardı; tıpkı senin onlara yaptığın gibi. Ve bilirlerdi ki ancak senin beynini fethettikten sonra kalbini kazanmak için bir şansları olurdu.”

Birdenbire oda fazla sıcak gelmeye başladı ve Alex eliyle yelpazelenmemek için kendini zor tuttu, yanaklarına kan hücum ederken nabzının hızlanışına aldırmamaya çalışıyordu. Coşkulu sözlerinin ardından gelen sessizlikte Gavin kalkıp Alex’in yanına geldi. Suratında ukala bir sırıtış belirmişti. “İşte ben ilgisini çekmeyi umduğum kadınlara bunları yazarım, Alex.”

Alex de soğukkanlı bir cevap vermeye çalıştı. “Belki...” Sesi boğuk çıktığı için öksürdü, yeniden başladı. “Belki de ders vermeyi düşünmen lazım. Vereceğin dersten yararlanacak birkaç erkek biliyorum. Hatta kırktan fazla erkek biliyorum. Tanrı beni korusun!”

Alex’in bıraktığı kartları alıp yandaki sehpayı bırakan Gavin elini uzatıp kalkmasına yardım etti ve önünde durmasını sağladı. “Bugün seni onlardan kurtarmanın tek yolu var.”

“Ya...” Alex’in ağızından ancak bu tek hece çıkabilmişti. Bu adam her zaman böyle geniş miydi? Böyle uzun? Gözleri hep böyle koyu, dumanlı, yeşil renkte miydi?

“At binmeye benimle gel.”

Sekiz

Alex, Park Lane'den Hyde Park'a doğru koşan atların çektiği iki kişilik faytonda uçmasın diye şapkasını tutarak dimdik oturuyordu. Geniş kenarlı şapkasının altından Blackmoor'a gülümsedi. Yeşil gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Sizinle dolaşmayı kesinlikle tercih ederim, lordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ben sürebilir miyim?"

"Bu güzelim arabanın dizginlerini sana bırakır mıyım sanıyorsun?" Bu sözleri yapmacık bir üstünlük edasıyla söylemişti. Kuşaklar boyu Blackmoor Kontları en son model ve en etkin ulaşım araçlarını kullanmakla gurur duyardı. Merhum son kont da böyleydi ve şu an bindikleri araç pek çoklarının kıskanacağı türdendi.

"Evet. Bence bana sürmeyi öğretmek senin için de eğlenceli olur."

"Bu faytonu alalı daha bir hafta oldu, Alex. Sen sürmüyorsun."

Alex komik bir şekilde suratını buruşturdu. "Sizi aksine ikna ederim, lordum. Uyarmış olayım."

"Sahi mi? Denemek bedava, leydim." Alex'e gülerek baktıktan sonra, "Sıkı tutun!" diye bağırdı ve atları hızlandırdı.

Fayton hafif yan yattı ve genç kız oturduğu yere sıkı

sıkı tutundu, atlar yavaşlayıp Serpentine’de yürüyüşe çıkan ve at binen insan kalabalığı arasında sıra beklemeye başlayana kadar da çığlıklar attı. Suratında tembel bir gülümsemeyle Alex’e dönen Blackmoor, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim, ne de olsa faytondan fırlama tehlikesini atlattım!” Yan gözle bakınca erkeğin kıs kıs güldüğünü fark etti. “Beni dehşete düşürmek istedin!”

Blackmoor, “Asla!” diyerek kendini savundu, gayet masum bir yüz ifadesi takınmıştı. “Sıkı tutun demedim mi?”

Çileden çıkan Alex gözlerini devirip etrafına bakındı. Moda sayılan saatte Hyde Park’taki Rotten Yolu’nda atla gezinmek, Londra aristokrasinin en saygın âdetlerinden biriydi. Görmek ve görülmek için bir fırsattı, sosyetedeki pozisyonunu vurgulamak için bir fırsattı ve her şeyden çok sosyetenin en son dedikodusuna tanıklık etmek -ve onu sürdürmek- için bir fırsattı. Patika kibarlar zümresinin üyeleriyle doluydu; kimi üstü açık faytonlarda, kimi at sırtında, kimi yürümekteydi. Yürüyen erkeklerin bastonları, kadınlarınsa ipek şapkaları ve uçuk renklerde giysileri vardı. Alex başıyla selam verip el sallayan yaşlı Shrewsbury Kontesi’ne parlak bir tebessümle karşılık verdi.

Blackmoor da şapkasına dokununca kontes kibar bir tavırla, “Leydi Alexandra, Lord Blackmoor...” dedi. “Atla gezinmek için hoş bir öğleden sonra, değil mi?”

“Gerçekten öyle, leydim. Sizi burada bulmak da büyük bir zevk!” Alex sesini alçaltıp neredeyse fısıltıyla, “Ne keşfedeceğimden emin değildim!” diye ekledi.

Daima hanımefendiliğin sembolü olan kontes bütün nezaketiyle, “Eminim ki Blackmoor seni normal olmayan her şeyden korur, tatlım” diye cevap verdi.

Alex refakatçisine bakıp başını yana eğdi, kontese cevap vermeden önce durumu değerlendiriyormuş gibiydi. “Sanırım öyle yapması gerekir.”

Böyle saygısızca bir yorumun ulu orta dile getirilmesine şaşırان yaşlı hanım, Blackmoor’un gülen gözleriyle de karşılaşınca hafifçe başını sallayıp, “Bu günün gençleri... Benim zamanımdakilerden çok farklı,” diyebilirdi.

Alex derhâl utançla başını eğdi. “Affınızı dilerim, leydim.”

Kontes kibarca başını sallayarak ikisine de iyilikler diledi ve başka tanıdıklarıyla görüşmek üzere yoluna devam etti. Alex düşünceli bir ifadeyle Blackmoor’a baktı. “Eh, bu dilekler pek içten değildi galiba.”

Blackmoor neşesini saklamaya çalışsa da tam olarak başaramadı. “Onun düşüncelerinin davranışlarını etkilemesine izin vermemelisin.”

Alex suratını buruşturdu. “Leydi Shrewsbury yanılmıyordu. Daha hanımefendi davranmalıydım ve daha... Yok. Daha çok onun gibi yani.”

“Leydi Shrewsbury...” İsmi, sanki pek de güzel olmayan bir koku almış gibi söylemişti. “...daima hoşgörüsüzlük ve tutuculuk simgesi olmuştur. Sen onun gibi olmamaya çalışmalısın aslında.”

“Açık sözlülüğüm hakkındaki görüşlerini paylaşan bir sürü aile dostumuz var.”

Blackmoor, “Saçmalık!” dedi, o arada şapkasına dokunarak Vikont Grosvenor’un en büyük kızıyla yan yana at

gezintisi yapan Houghton Markisi'ni selamlamıştı. "Açık sözlülüğün çok sevimli ve katiyen itici değil. Bizim aile dostları sana bayılıyor. Sen çok hayat dolusun."

"Hayat dolu." Alex tanımın kulağa nasıl geldiğini test etmişti. "İnsana ne yapacağı belli olmayan bir yarış atını çağırıştırıyor." Blackmoor kocaman bir tebessümle sırtınca Alex ona vurmamak için kendini zor tuttu. Tam da beklenmeyen bir hareket olurdu. "Beni ata mı benzetiyorsunuz, lordum?"

Kişiliğine yapılacak bir saldırı tehdidi algılayan Blackmoor yüzündeki tebessümü silip, "Hiç de değil!" diye yanıt verdi. "Çok sevimli olduğunu söylemek istedim."

"İyi bir başlangıç."

"Ayrıca coşkunu da takdir ediyorum." Gözlerinde kahkahalar gizli gibiydi.

"Çocuk gibi yani." Alex'in gözleriye öfkeyle baktıydı.

"Ve tabii ki eğlenelisin."

"Harika. Deminki çocuğun oyuncakları gibi."

Blackmoor kendini daha fazla tutamayıp güldü. "Hiç de değil. Çocukken oynadığım oyuncaklardan çok daha iyi bir arkadaşsın."

"Aman ne kadar gurur duyduğum."

"Duyman lazım. Şahane oyuncaklarım vardı."

İrileşmiş gözleriyle Blackmoor'a bakan Alex onu gülerken yakaladı. "Of! İflah olmazsın sen! Seninle ağabeylerimin arasında narin bir çiçek olmayı beceremeyişimde hiç şaşılacak bir şey yok!"

Blackmoor, devasa siyah kanişiyle yürüyen Hawksmore

Vikontesi'ni görünce durdu. Dönüp Alex'e baktı ve tek kaşını havaya kaldırıp, "Pardon. Narin bir çiçek mi demiştin?" diye sordu.

Alex oturduğu yerde arkasına yaslanıp şarkı söyler gibi, "*Genç bir leydi latif bir çiçek gibi, narin bir gonca gibi olmalı; özenle bakıldığında çiçek açmalı,*" dedi.

Blackmoor'un gözleri irileşti. "Nereden duydun bu saçma şeyi?"

"Mürebbiyemden."

"Normalde kadınlar hakkında kötü konuşmam ama mürebbiyen ahmağın tekiymiş." Blackmoor dehşet içinde devam ederken Alex güldü. "Ne saçma bir laf. Kimse ciddiye almaz böyle bir şeyi. Tekerleme gibi."

Alex eğilip muhteşem bir doru atla geçen Leydi Redding'i selamladı. Sonra Blackmoor'a dönüp, "Tekerleme zaten," dedi. "Kolayca akılda kalsın diye."

"Aslında bir an evvel unutulması lazım. Hepten."

"Ah! Herhalde bunun doğru olmadığını söyleyeceksin. Yani erkeklerin istedikleri gibi biçimlendirebilecekleri kadınlarla evlenmediğini? Sadece kocalarımız tarafından dikilecek çiçek tohumları sayılmadığımızı?"

"Çiçek benzetmesi her bakımdan hakaret içeriyor. Öncelikle de aklımıza. Yalvarırım bunu kullanmaktan vazgeç."

"İyi. Ama sorun değişmiyor. Erkekler kadınların da kendi fikri olduğunu, kendi karakteri olduğunu kabul etmeye yanaşmıyor. Ve kadınlar da... Eh, biz de aynı şekilde suçluyuz. Öylece oturup üstün aklınız tarafından yönetilmeyi istediğimize ve buna hakkınız olduğuna inanmanıza izin veriyoruz. Bu sabah aldığım notları gördün,

Blackmoor. Beni zengin olduğum için istiyorlar veya genç olduğum için. Ya da yeterince çekici olduğum için. Ama ağabeylerimle şakalaşıp dalga geçerken görseler yine de benimle flört etmek isteyeceklerine sahiden inanıyor musun? Evdeyken dikiş odasından çok ahırda vakit geçirdiğimi bilseler? Gazete okumayı ve politika üzerine tartışmayı sevdiğimi öğrenseler?”

“Bence bütün bunları istemiyorlarsa onlar olmadan yaşamak daha iyi.”

Alex gözlerini devirdi. “Mesele bu değil. Çoğunuz olmadan daha iyi yaşarım zaten. Belki de hanımefendi tavırlarım konusuna takılmayan biriyle evlenmeyi düşünsem daha iyi olacak... Ama zaten evlilik kurumuna karşı şerbetli sayılırım. İşin aslı şu ki hiçbir erkek entelektüel anlamda eşiti olan bir kadın istemez.”

Blackmoor şapkasına dokunarak Nottingham Dükü’nü selamladı, o da karşılık olarak bastonunu kaldırdı. “Genellemelerin beni üzüyor.”

“Üzmemesi lazım. Kendi cinsiyetindekilerden farklı hissetmeyi bekleyemezsin.”

“Oysa kesinlikle farklı hissediyorum.”

Alex inanmadığını gösteren bir ses çıkardı.

“Dürüst olmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Dürüst olduğumu sandığına eminim. Dün geceki halini gördüm.”

“Dün geceki halimi mi?”

“Evet. Penelope Grayson baya ilgini çekti. Sen de bunu kabul ettin ve bence bunu sadece narin bir çiçek olarak sağladı. Çünkü entelektüel açıdan dengin olduğunu hiç sanmıyorum.”

Daha sözler ağzından çıkarken hem Penelope hem de Gavin için ne kadar hakaret içerdiğini fark etmişti. Yanaklarına kan hücum ettiğini hissedip içeriden yanağını ısırdı. Kolayca yarattığı bu felaketten nasıl kaçacağını bilemiyordu. Sessizce oturup eldivenli eliyle etraflarında giderek artan kalabalığı selamlamakta olan Blackmoor konuşsun diye bekledi.

Blackmoor'un Penelope için ne hissettiği üstüne vazife değildi. Peki, niye onun arkadaşlığını eğlenceli bulmasından bu kadar rahatsız oluyordu? Beynini kemiren soruları gerilere itti ve kendini bu çıkışı sadece arkadaşını düşündüğü için yaptığına inandırmaya çalıştı. Ne de olsa Blackmoor'un pişman olacağı bir karar vermesini istemezdi çünkü arkadaşıydı. Onu düşünüyordu elbette. Mesele arkadaşlık meselesiydi.

Blackmoor'un bir şeyler söylemesini diledi.

Sözlerinin saldırgan bir üslup içerdiği kesindi. Blackmoor'dan ziyade Penelope'ye karşı. Erkeğin zekâsını sorgulamamıştı ki. Hayır, sadece kur yaptığı kadının zekâsını sorgulamıştı. Bu düşünceyle irkildi. Blackmoor ona kur yapmıyordu, değil mi? Yapamazdı. Yapıyor olsa bugün Alex'i gezmeye çıkaracak vakti olmazdı. Onu alıp buraya, herkesin göreceği Rotten Yolu'na getirmezdi. Tabii ki kimse ikisinin çift olduğunu düşünecek değildi. Yanında şaperonu bile yoktu, Tanrı aşkına. Daha çok kardeş gibi oldukları gayet açıktı. O yüzden Penelope hakkındaki düşüncelerini söylemesi iyi olmuştu. Gayet iyi. Doğru olanı yapmıştı. Azıcık kırıncı olsa da.

Erkekler nasıl oluyor da canları isteyince böyle heykel gibi sessiz kalabiliyordu?

Göz ucuyla belli etmeden baktı. Blackmoor etraflarındaki trafiğe odaklanmıştı, çenesi kasılmış vaziyette güzelim atların dizginlerine hâkim olmakla meşguldü. Bu öğleden sonraya has neşeli hali gitmişti. Mutlu değildi, o kadarı belliydi. Hatta mutsuz olduğu gözle görülebiliyordu.

Bu sessizlik Alex'in aklını alıyordu. Gerçekten.

Sonra artık Blackmoor'un hiç konuşmayacağını düşünmeye başladığında genç adam konuştu. "Penelope'ye leke sürüyorsun."

Onca söylenecek şey arasında Alex'in duymak istediği bu değildi. Suçluluk duygusu içini kemirmeye başlamıştı. "Anlamadım?"

"Penelope ile aramızda geçenlere tanık olmadın. Onun zekâsı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve neler konuştuğumuzu da anlamış değilsin. Öyle değil mi?"

"Ben..."

Blackmoor elini kaldırıp onu susturdu. "Hayır, Alexandra. Bahane yok. Penelope ile aramdaki ilişki hakkında herhangi bir bilgin var mı?"

"Yok."

"Evet yok. İlişkiye ve ona ön yargıyla baktın ve ön yargın yanlış. Eğer burada olsaydı ona bir özür borçluydun şimdi."

Alex kızardı, utandı ve Blackmoor'un azarı karşısından dolan gözlerinden yaş akmasın diye gözlerini kırpıştırdı. Blackmoor hırsla ve aşağılayarak konuşmuştu. Sırf Penelope'nin onuru için. Alex'in hiç kuşkusu yoktu ki başka biri olsa daha kırıcı davranırdı. Oysa Alex'e karşı öfkeli değil de hayal kırıklığına uğramış gibiydi daha

çok. Bir anda onun durumunu kavradı, arkadaşı olarak değil de iyi yetişmiş ve bir kadının onurunu koruyan bir erkek olarak davranıyordu. Bir an için elinde olmadan Penelope'yi kıskandı. İnsanın Blackmoor tarafından savunulması nasıl bir histi acaba?

Blackmoor onun utancını kasten görmezden gelerek, “Bu arada pek çok erkek hakkında haklısın,” diye devam etti. “İlk başta kendimizi kaptırıyoruz elbette. Güzellik karşısında, zenginlik karşısında, gençlik karşısında; yani senin sahip olduğun şeyler karşısında. Hepimizin kendi zaafı var. Fakat öbürleri; yani zekâ, akıl, mizah duygusu yoksa kendimizi kaptırmamız uzun sürmüyor. En azından bende böyle oluyor ve bu konuda yalnız değilim. O kadarından eminim.”

Alex'in Penelope hakkındaki eleştirisini ustalıkla pas geçmiş, tartışma açılmasına izin vermemişti. Olayı kendi açısından ele alıp gerekli yerlerde durumu kabullenmiş ve soğukkanlılıkla konuşmayı kesin bir sonuca bağlamıştı. Alex'in hakareti hiç var olmamış gibi. Ama tabii ki olmuştu ve özür dileyecekti. Bu fikir suratını buruşturmasına yol açtı. Özür dilemekten nefret ederdi. Derin bir nefes aldı. “Özür dilerim. Penelope'nin zekâsını küçümsemek niyetinde değildim.”

Blackmoor gülümseyip çenesini okşadı. “Elbette değildin, minik. Bu arada özür dilemek senin için kolay değil biliyorum ve özrünü hiç tartışmasız kabul ediyorum.” Alex kızardı, yine utanç duydu. O arada Blackmoor'un gözleri, onun omzunun üstünden belli bir noktaya yönelerek kısılmıştı. “Üstelik ben de senin talip sürüsünün bazı üyelerinin hayranı sayılmam.”

Kafası karışan Alex onun nereye baktığını görmek için başını çevirdi ve güzel, siyah atının üzerinde oturan Lord Stanhope'nin yaklaştığını görünce yüzüne bir tebessüm yayıldı. Stanhope şapkasına dokunarak selam verdi. "Lord Blackmoor, bu ne müthiş bir fayton. Ben de kendime almalıyım bir tane!" Sonra Alex'e dönüp daha alçak sesle devam etti. "Siz de iki kat şanslısın, böyle bir ulaşım imkânına sahip yegâne arkadaş bulduğunuz için. Leydi Alexandra, sizi görmek her zamanki gibi bir zevk." Tembel tembel Alex'i süzdü. "Bu öğleden sonra özellikle çok güzelsiniz... O renk güzelliğinizi iyice ortaya çıkarmış."

Alex koyu mavi elbisesine baktı, kumaşı çok güzeldi ve rengi gerçekten teniyle çok uyuşuyordu. Sonra Stanhope'nin parlayan, kahverengi gözlerine bakarak sıcağı bir şekilde gülümsedi. Mükemmel kesimli koyu renk ceketi, çok iyi bağlanmış kravatı, yana yatırılmış siyah şapkasıyla çok hoş görünüyordu. "Teşekkür ederim, lordum. Siz de göz kamaştırıcısınız bugün!"

Erkek sır verecekmiş gibi eğilip flörtöz bir fısıltıyla, "Bugün dışarı çıkarken özenle hazırlandım, Leydi Alexandra" dedi. "İnsan, karşısına ne zaman olağanüstü güzellikte bir leydi çıkacağını bilemiyor."

Alex bu sözlere gülerek başını salladı ve "Siz iflah olmazsınız!" diye karşılık verdi.

Stanhope de onunla gülüp dikkatini Blackmoor'a çevirdi. "Refakatçiniz iflah olmazdan beter olduğumu düşünüyor galiba, leydim."

Blackmoor karanlık bir yüz ifadesiyle, "Gerçekten de seni tarif etmek için seçeceğim ilk sözcük bu olmazdı, Stanhope," dedi.

Stanhope, “Hadi ama!” diye dalga geçti. “Daha önceleri maceralarım hep eğlenirdin, eski dostum.” Gülümseyerek Alex’e döndü. “Arkadaşlar arasında minicik bir flörtten ne zarar gelir?”

Blackmoor bir şey diyemeden Alex araya girdi. “Bunda hiçbir yanlışlık yok, Freddie. Blackmoor’un keyifsiz olmasının sebebi benim. Maalesef keyfini kaçırdım.”

Stanhope yapmacık bir şok havasına büründü. “Katiyen olamaz! Sen insanın keyfini kaçıramazsın. Neden söyleyeyim mi?”

“Lütfen, söyle!” Alex gerçekten eğlenmeye başlamıştı.

Stanhope ona doğru eğildi. “Fazla güzelsin.”

Alex’in kahkahası ortamda çınlarken Blackmoor sinir içinde gözlerini devirdi. “Stanhope, senin başka işin yok mu? Belki başka biri de bu neşenden yararlanmak ister.”

Kabalığı fark edilmeyecek gibi değildi ve Alex kendini konuşmaya mecbur hissetti. “Lord Stanhope’nin neşesinin tadını çıkarmayı ben de istiyorum. Açıkçası insanın içini açıyor.”

Stanhope’nin yüzünde çok çarpıcı bir tebessüm belirdi. “Güzel söylediniz, leydim. Ama bu öğleden sonra Lord Blackmoor kazanmış arkadaşlığınızı ve ben daha fazla dikkatinizi dağıtmamalıyım. Yeri gelmişken pazar günü ben de böyle bir gezi için söz alabilir miyim?” Eline uzanırken kaşlarını kaldırıp ekledi. “Gayet uygun davranmaya gayret edeceğim.”

Onun aptallığına gülmemeyi başaramayan Alex elini uzattı ve Stanhope’nin tuhaf pozisyonuna rağmen başarıyla öper gibi yapmasını izledi. “Çok hoşuma gider, lordum. Pazar günü söz.”

Blackmoor arabayı sürmeye başlayınca Stanhope'nin başka bir şey demesine fırsat kalmadı ve Alex'in elini de bırakmak zorunda kaldı. Alex faytonun yanından eğilip arkadaşına el salladıktan sonra diğer arkadaşına döndü. "Hiç hoş değildi. Freddie veda etmeye bile fırsat bulamadı."

"Öyle mi? Yanında başka bir centilmen varken pazar günü birlikte çıkmayı teklif ederken veda etti sanmıştım."

"Tanrı aşkına, Blackmoor. Niye bu kadar rahatsız olduğunu anlamıyorum. Sonuçta biz seninle gerçekten çıkıyor değiliz ki."

Blackmoor şaşkınlıkla Alex'e baktı ve eliyle çevreyi gösterip, "Öyle mi? Dışarıda değil miyiz?" dedi.

"Ne demek istediğimi pekâlâ biliyorsun. Birlikte dışarı çıktığımız doğru elbette. Ama buradaki çoğu çiftin çıktığı manada değil. İşte bak." Yolun öbür tarafından onlara doğru yürüyen bir çifti gösterdi. Budleigh Markisi'nin en büyük oğluyla Exeter Kontu'nun en küçük kızı. Genç kadın yanındaki erkeğe hayran hayran bakıyor, erkek de aynı biçimde karşılık veriyordu. "Bak onlar flört ediyor, birbirlerine bakışlarını görüyor musun? Sezonun ilk çifti olabilirler pekâlâ. Ayrıca iyi bir çift olurlar." Bir an için çiftte bakarak dalıp gitti.

Blackmoor onu daldığı düşüncelerden sıyrıp, "Bunun Stanhope'nin uygunsuz davranışıyla ne alakası var?" diye sordu.

"Stanhope'nin davranışında uygunsuz bir taraf yoktu, sen de bunu biliyorsun. Biz bu ikisine hiç benzemiyoruz ve bizi gören herkes -özellikle de ikimizin de yıllardır ar-

kadaşı olan Stanhope- sadece dolaşmak üzere çıktığımızı anlar. Bu aynı şey değil.”

Blackmoor ona bakarak şaşkınlıkla kafasını salladı. “Gerçekten de kadınlar garip ve anlaşılmaz yaratıklar.”

Alex gülümsedi. “Doğru. Ama tamamen şeffaf olsak bizden o kadar da hoşlanmazdınız.”

Blackmoor birkaç saniye düşündükten sonra başıyla onayladı. “Bu doğru, Alex. Bu kadarı doğru.” Birkaç dakika sessizce gittiler. Sonra Blackmoor ısrar etti. “Yani, sen... Stanhope tarafından ayartıldın mı?”

“Ayartılmak mı?”

“Evet. Yani onu şey buluyor musun...” duraksadı.

Alex, “Baştan çıkarıcı mı?” diye dalga geçti.

Blackmoor ters ters baktı.

“Lord Stanhope iyi bir arkadaş, hatta daha da iyi bir refakatçi. Eğlenceli, enteresan, akıllı ve enerji dolu. Birlikte hoş vakit geçirebileceğim birkaç kişiden biri. Ancak evlilik ve tuzakları hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Hiç ilgimi çekmiyor. Ne Freddie ile ne de bir başkasıyla. Herhalde o da herkes gibi gayet iyi bilir bunu.”

Blackmoor kuru bir sesle, “Bana kalırsa o da evlilik peşinde değil zaten,” dedi.

“O ne demek şimdi?”

“Stanhope gibi erkekler evlilik insanı değildir. Dün geceki konuşmaya ve yeni bir tartışma riski almama rağmen seni uyarıyorum. Stanhope’yi tanırım. Saygın işler peşinde koştuğu çok enderdir. Temiz ismini tehlikeye atma.”

“Tartışmamızı tekrarlayacak değilim, Blackmoor. Sadece Stanhope ile arkadaş olduğumuzu hatırlatıyorum sana. Yıllarca. Tıpkı seninle olduğu gibi. Evet hovarda.

Evet, bir ünü var diye kendisiyle gurur duyuyor. Ama sen de ben de biliyoruz ki ısırmaktan çok havlıyor ve beni ya da karakterimi sen ne kadar bozabilirsen o da o kadar bozabilir.” Sesine alaycı bir ifade geldi. “Eğer sen Penelope’nin onurunu koruma hakkına sahipsen ben de Freddie’yi savunma hakkına sahip değil miyim?”

Blackmoor’un ağzından çıkan homurtu bu konuda Alex’in haklı olduğunu itiraf etmek gibiydi ve Alex bunu duyunca kazandığını anladı. Bu seferlik.

Birkaç saniye geçsin diye bekleyip ona döndü ve afacan bir edayla, “Söylesenize, lordum ama ciddi olarak, ne zaman sürebileceğim ben bu arabayı?”

Blackmoor cevap vermeden önce güldü. “Bütün cidiyetimle diyorum ki yakın bir gelecekte değil, leydim.”

Dokuz

“Yani annen evlilik için bir adım atıp taliplerden biri yerine Blackmoor’la dolaşmana izin mi verdi?” Şaşkınlıktan Ella’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Alex gülümsedi. “Evet. Kimi seçtiğimi sorunca Gavin araya girdi ve annemi en iyisinin bu olduğuna ikna etti çünkü böylece söz konusu erkeklerden bazılarını görüp gün ışığında potansiyel koca olarak değerlendirebilir, dedi. Annem de hiç itirazsız kabul etti. Gerçekten harika oldu. Ya siz ikiniz? Ertesi sabahı nasıl geçirdiniz?”

Gün ortası güneşinden yararlanmak için Hyde Park çimenlerinde uygun bir piknik yeri arıyorlardı.

Önce Vivi konuştu. “Bütün öğleden sonra ziyaretçilerim oldu ve tabii ki iki halamın eşliğinde oturulduğu için gayet tatsızdı.” Vivi anlatmaya devam ederken Alex’le Ella anlayışlı sesler çıkardılar. “Birer birer olunca katlanılabilir insanlar ama ikisi bir araya gelince çekilmiyorlar. Eve gelen tüm adamlara kişiliklerine ya da geliş sebeplerine aldırmadan pişmiş kelle gibi sırtttılar. Anlaşılan onlar için adamın kalbinin atıyor olması yeterli. Gelip de bütün bu fiyaskoyu sona erdirdiğinde hayatımda ilk kez babamı gördüğüm için bu kadar sevindim.”

Ella kuru bir sesle, “Yani anladığım kadarıyla İdeal Erkek gelmedi?” diye sordu.

Vivi gülerek başını salladı. “Umarım kesinlikle içlerinden biri değildir!” Muazzam bir meşe ağacının altındaki güneşli çimenliği gösterip, “Bence piknik için en uygun yer,” dedi.

Alex de hak verdi. “Hem girişten bakınca da görülüyor, Nick’le Kit de kolayca bulur bizi.”

Kızlar keyifle sohbet etmeyi sürdürürken iki uşak sıcağın üstüne büyük, kare bir keten örtü serdiler; uçmasın diye köşelerine ağırlıklar koydular ve içlerinden biri faytondan getirdiği büyük piknik sepetini de örtünün üstüne bıraktı. “Leydilerim, pikniğiniz hazır.”

Vivi gülümseyerek dönüp baktı. “Teşekkürler, George. Sana da John. Çok güzel oldu. Sizin beklemenize gerek yok. Lütfen siz de bu güzel günün tadını çıkarın.” Kızlara kısaca baş eğerek selam veren adamlar, leydilerin birkaç metre öteye yerleşmiş olan oda hizmetkârlarının yanına gittiler. Hizmetkârlar, kızların bugünkü koruyucu refakatçileriydi. Onlar da kendi sepetlerini açıp pikniklerine başladılar.

Kızlar tam yerleşip piknik sepetini açmaya başlamışken çimenliğin öbür ucundan yüksek bir ses duydular ve Nick’le Kit’in terbiye kurallarına hiç aldırmadan kendilerine doğru koştuğunu gördüler. Alex başını sallayarak izliyordu gelişlerini. “Çocuklar. Bence Nick, Kit’e yarışmak için meydan okumuş.”

Ella uğraştığı işten başını kaldırıp sıırtı. “Her zamanki gibi Kit kazanacak.”

“Ve Nick de her zamanki gibi surat asacak.” Bunu söyleyen koşucuları izleyen Vivi’ydi. “Galiba yanlarında biri daha var...” Gözlerini kısarak seçmeye çalıştı. “Lord Stanhope değil mi o?”

Alex elini gözlerine siper edip uzaktaki genç erkeğin kim olduğunu anlamaya çalıştı. “Kesinlikle Stanhope... Dikkatli olsam iyi olur.” Sesi alaycıydı. “Blackmoor onunla fazla vakit geçirmemin tehlikeli olduğunu söylüyor.”

Ella örtünün üzerine yerleşip eteklerini düzeltti. “Yine çifte standart. Hovardalar kadınlara eşlik ederken çok tehlikeli ama yakınlarda başka erkekler varsa onlar gayet münasip... Tabii bir unvanları olduğu sürece.”

Vivi düşünceli bir tavırla arkadaşına baktı. “Belki de Stanhope uslanmak isteyen bir hovardadır diyorum.”

Alex iri iri açılmış gözlerle lafa karıştı. “Eğer benim anladığım şeyi kast ediyorsan belli ki kafan iyice karışmış.”

Vivi tepeden bakar bir edayla gülümsedi. “Sen ne düşünürsen düşün. Bahse girerim ben akşam olmadan kanıtlarım bunu.”

Alex’in dilinin ucuna kadar gelen cevabı yapıştırmasına fırsat kalmadan Kit koşarak geldi ve büyük meşe ağacına çarpmadan durmayı başardı. Hemen dönüp kollarını kavuşturmuş olarak ağaca yaslandı ve arkasından gelmekte olan Nick’e beklemekten sıkılmış gibi baktı.

“Sonunda gelebildin demek. Biz de başına bir şey mi geldi diye merak ediyorduk.”

Nick nefes nefese kardeşine baktı. “Gelecek sefere yeneceğim seni, bugün kahvaltıda pek bir şey yiyememiştim.”

Alex dalga geçerek, “Her zamanki yenilgilerinin bahanesi bu mu?” diye sordu. “Sahiden Nick, bence şimdiye kadar dersini almış olman lazımdı. Kit senden hızlı.”

Kit ağabeyine sırtıttı. “Gördün mü? Minik kız kardeşimiz bile durumun farkında.”

Ella'dan bir bardak limonata alan Alex devam etti. "Ama akılla hız arasında seçim yapılırsa sen çok daha önde gelirsin." Kit'in gözleri kısılınca herkes güldü ve Alex de gülümseyerek bir tabak ızgara bıldırcın uzatıp kardeşinin gönlünü almaya çalıştı.

Alex, "Lord Stanhope'yi de mi getirdiniz?" diye sordu. "Yoksa buraya doğru gelmesi tesadüf mü?"

Nick başını salladı. "Stanhope bu sabah Worthington Malikânesi'ne uğradı. Biraz sohbet ettikten sonra bize katılmaya karar verdi."

Vivi doğruca Alex'e bakıp masum bir tavırla, "A? Demek sabah malikâneye uğradı?" diye sordu. "Tesadüfen?" Alex arkadaşına ters ters baktı. Vivi ise ağzına bir üzüm atmış, tatlı tatlı tebessüm ediyordu. Sonra arkadaşından gözünü ayırmadan, "Ne kadar enteresan," dedi.

Stanhope yaklaşırken cümlelerin sonunu duymuştu. "Umarım aranızda katılmamda sorun yoktur, leydilerim." Başını hafifçe eğerek ünlü çarpık tebessümüyle kızları selamladı. Bakışları Alex'in üzerinde biraz fazla oyalanmıştı. "Böyle bir üçlünün burada olduğunu duyunca çocukların peşine takılmadan edemedim."

Ella örtünün köşesinde tünemiş olduğu yerden, "Sonuçta burada bol bol yer var, Lord Stanhope," diye lafa karıştı. Defterini çıkarmış bir şeyler çizmeye başlamıştı bile.

"Doğru." Stanhope'nin tenor sesi boğuklaşmış ve Alex'e abartılı bir şekilde göz kırpmıştı. Bu açık flört karşısında Alex kahkahasını tutamadı. Karşılık olarak Stanhope de ona sırtıttı ve örtünün üzerine yerleşip sırtını meşe ağacına dayadı, o arada yüzündeki zafer ifadesi

belli olmasın diye çabalayan Vivi'nin verdiği yulaflı keki yiyordu.

Alex arkadaşına gözlerini devirerek baktıktan sonra onu görmemek için yan döndü. "Lord Stanhope, galiba Will sanata yeteneğiniz olduğunu söylemişti. Bu devam ediyor mu?"

Stanhope olumsuz anlamda kafa salladı. "Açıkçası Leydi Stafford, yıllardır herhangi bir sanatla uğraşmadım. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim." Sonra Ella'ya bakıp devam etti. "Ama Leydi Eleanor, görüyorum ki siz çok yetenekli bir sanatçısınız. Defterinize çizdiklerinizi bize de göstermeyi düşünür müsünüz?"

Ella başını kaldırdı, hiç de bir avcı tarafından hazırlıksız yakalanmış ceylan gibi bir hali yoktu. Zarif bir şekilde öksürdü ki arkadaşları bunu uygun bir cevap düşünmek üzere vakit kazanmak için yaptığını bilirdi. Stanhope'nin hayır kelimesini cevap olarak kabul etmeyen tiplerden olduğunu anlamışa benziyordu. Bunun üstüne bir de Nick lafa karıştı. "Leydi Eleanor fazlasıyla alçak gönüllüdür, aslında kara kalem çizimlerde çok başarılı."

Ella defterinin sayfalarını hızla çevirip kır manzaralarını, canlıymış gibi görünen resimleri hızla gösterip geçti. "Aslında oldukça sıkıcı..."

Alex'in baş döndürücü bir portresinin bulunduğu sayfaya gelince Stanhope alçak sesle yorumda bulundu. "Bu hiç de sıkıcı değilmiş." Vivi eliyle ağzını kapatarak öksürdü, Alex ise arkadaşına ölümcül bir bakış fırlattı.

"Bakabilir miyim?" Stanhope, Ella'nın gönülsüzce gösterdiği resme daha yakından baktı.

Sonra sesinde takdir dolu bir ifadeyle konuştu. "Çok

benzemiş, Leydi Eleanor. Hareket ve canlılığı çok güzel vermişsiniz, sanatçı olmak için uğraşan çoğu insanın başaramayacağı bir şey bu.” Ella’ya gülümseyip devam etti. “Sizi niye elinizde kalem kâğıt olmadan pek az gördüğümüzü şimdi anlıyorum.”

Arada Ella’nın kusursuz bir çizim veya gölgeleme yaptığını göstererek sayfaları çevirmeye devam etti. Çok geçmeden ikisi Ella’nın sanatı üzerine koyu bir sohbet daldılar ve Stanhope’nin iltifatları o kadar içtendi ki Alex, Freddie Stanhope’nin kendini göstermek istediği gibi çapkının teki olmaktan çok uzak olduğuna iyice kanaat getirdi.

Hatta Nick’le Kit yanlarından geçen yeni iki kişilik fayton hakkındaki konuşmalarının arasında durumu fark etmiş, arkadaşlarının bu hevesi karşısında apışıp kalmışlardı. Alex elinde olmadan, “Gördünüz mü?” dedi. “Atlardan, avlanmaktan, oyun kartlarından söz etmeden başka şeylerle ilgilenmek sizi öldürmez. Belki siz de daha kültürel konularla ilgilenmeyi düşünürsünüz.”

Alex’e gülen Vivi, “Arkadaşlığımıza ihanet etmek pahasına da olsa söyleyeğim; duyan da kendin de bizzat sanatla uğraşıyorsun sanır, Alex,” dedi.

Alex gülümsedi. “Hayır... Ben o konularda iyi değilim, o yüzden de sanatçılığı sana ve Ella’ya bırakıyorum. Benim amacım mükemmel bir sanat destekçisi olmak. Sanırım bunda da bir hayli başarılıyım.”

Stanhope, Ella’nın çalışmalarına hayran hayran bakmaya ara verip Alex’e gülümsedi. “Destekçiler de sanatçılar kadar önemlidir, Leydi Alexandra.”

Alex güldü. “Teşekkür ederim, Lord Stanhope. Çok

naziksiniz ama size inandığımdan pek emin değilim.” Bunun üzerine Stanhope’nin attığı gevrek kahkaha, Alex’e onun arkadaşlığından ne kadar zevk aldığını hatırlattı.

Stanhope yanma yaklaşp derin, kahverengi gözleri ışıldayarak Alex’e baktı ve “O zaman sizi ikna etmeye çalışmam lazım,” dedi.

Vivi kibarca öksürüp Ella’ya hitap ederek konuştu. “Ella biraz da insan figürleri üstüne çalışman lazım... Belki Nick, Kit ve ben sana modellik yapabiliriz bugün?” Zarif bir hareketle Worthington kardeşlere yaklaştı ve bir deste oyun kâğıdı çıkardı. “En erkeksi oyunlardan sayılmaz ama sizi bir parti vist oynamaya davet edebilir miyim, lordlarım?”

Böylece Vivi herkesin dikkatini Alex’le Stanhope’dan uzaklaştırmış oluyordu. İkisi örtünün bir ucunda baş başa kalmışlardı. Nick bunu fark etti ve yapmacık bir tehdit edasıyla, “Gözüm üstünde, Stanhope. Unutma, biricik kız kardeşimle flört ediyorsun,” dedi.

Stanhope de aynı yapmacık ciddiyetle Nick’e başını salladı ve “En küçük bir uygunsuzluğa cüret edemem, Lord Farrow,” diye karşılık verdi.

Nick’e bu nadiren kullanılan unvanıyla hitap etmesi herkesi eğlendirmişti. Kahkahalar duyulurken yüzünde koca bir tebessümle Alex’e döndü.

Alex, Nick’in jestine göndermede bulundu. Ses tonunda hafiften alaycı bir tını vardı. “Ününüz oldukça etkiileyici, lordum. İtiraf etmeliyim ki birlikte büyüdüğümüz halde böyle bir şey beklemezdim sizden.”

“Çıkarsamanızı anlamazdan gelebilirdim, leydim ama

aptallık olurdu. Sanırım adımın çapkına çıkmasını kastediyorsunuz? Balo salonlarında duyduğunuz her dedikoduya inanmamalısınız.”

“Merak etmeyin, lordum. İnanmıyorum zaten.”

“Öyle mi?”

“Hem de hiç. Birlikte geçen çocukluğumuzu düşününce bana ya da ismime zarar vereceğinize inanmam çok güç.”

Stanhope güldü ve sakın bir sesle yanıt verdi. “Ama dikkatli olun, leydim. Bir centilmene iltifat etmekle egosunu yaralamak arasında çok ince bir çizgi vardır.”

Alex afacan bir tavırla gülümsedi. “Özür dilerim, Lord Stanhope. Elbette, ben şu anı kastederek söyledim bunu. Ama beni kötü ününüze yakışır hareketlerde bulunabileceğiniz bir yere götürmenize izin vermeden önce iki kere düşüneneğim kesin.”

Gruptaki diğer dört kişinin dönüp bakmasına yol açan bir kakhaha atan Stanhope, Alex’e hayranlıkla bakıyordu. “Çok iyi olur, hem sosyetenin yaşça büyük hanımları da tam olarak böyle yapmanızı ister. Ne de olsa, söylentilere bakılırsa ben evlenmeyi arzu eden genç leydileri kahvaltıda çiğ çiğ yiyormuşum.”

“Ah, o zaman sorun yok. Ben zaten evlenme arzusu taşımıyorum.”

“A, öyle mi?” Stanhope’nin ilgisinin uyandığı belliydi.

Alex gülümseyerek başını salladı “Evet, öyle. Evlilikle ilgilenmiyorum.”

Stanhope’nin tek kaşı havaya kalktı. “İlgilenmiyor musunuz?”

“Hayır. On yedi yaşındayken siz düşünüyor muydunuz evlenmeyi?”

Stanhope büyük bir neşeyle cevap verdi. “Tabii ki hayır.”

“Ah-ha! Gördünüz mü? Bu cevap beni haklı çıkarıyor! On yedi yaşındaki bir erkeğin evlilik konusunu düşünmesini bile inanılmaz buluyorsunuz!”

“Evet, doğru.”

“O zaman ben niye düşünecekmişim?”

“Mükemmel bir soru.”

Erkeğin dürüst yanıtı Alex’i şaşırttı ve biraz geri çekilip ciddi mi değil mi anlamaya çalıştı. “Gerçekten böyle düşünüyorsunuz.”

“Kesinlikle. İş, flörte ve evliliğe geldiğinde kadınlarla erkeklerin farklı kurallara, farklı protokollere uymasının beklenmesini hiçbir zaman anlamadım. Yani insan dilediği süre bu işlerden uzak kalabilmeli. Hayatım boyunca tanık olduğum evlilikler pek de beklendiği gibi gitmiyor zaten.” Alex’e doğru eğilip yapmacık bir kötülükle baktı ve “Hem sizin çok erken evlendiğinizi görmek istemem, leydim,” dedi.

Bu aşırı flört hali Alex’in bir kahkaha atmasına yol açınca Stanhope de gülmek zorunda kaldı ve “Eh, ne bekliyordun ki? Korumam gereken bir ünüm var,” dedi.

Alex’in gözlerinde muzip pırıltılar oynadı ve sırıttı. “Frederick, yani Lord Stanhope, sen bir sahtekârsın!”

Stanhope, Alex’in kulağına eğilip etraftakilerin duyamayacağı kadar alçak sesle, “Şşş...” dedi. “Herkeseye duyurma. Mahvolurum yoksa.”

Bu şakalaşmaları Alex’i öyle eğlendiriyordu ki yaklaşan iki kişiyi fark etmemişti. Gözünü Lord Stanhope’dan ayırıp bakınca onların tam kendisi kahkahalar atarken

gelmiş olduklarını fark etti ve neşesi boğazına takılıp kaldı. Orada, keten örtünün kenarında, yüzünde ancak sıkılmış ve ilgisiz olarak tanımlanacak bir ifadeyle Penelope Grayson ve aşırı sinirli Gavin, yani Lord Blackmoor durmaktaydı.

Alex'in tavrındaki ani değişimi fark eden Lord Stanhope onun bakışlarını takip etti ve terbiye kuralları gereği Penelope ile Blackmoor'u selamlamak üzere derhâl ayağa fırladı, Nick ile Kit de çoktan yerlerinden kalkmışlardı. "Leydi Penelope her zaman olduğu gibi sizi görmek büyük zevk. Bu hoş öğleden sonrayı daha hoş bir hale getirdiniz."

Alex'in kaşlarından biri havaya kalktı.

"Teşekkür ederim, lordum. İtiraf etmeliyim ki parkta yürüme konusunda biraz tereddütlüydüm. Atla dolaşmayı tercih ederim ama hava açık ve güneşli. Yine de umarım soğuk almam."

Bu sözler üzerine Alex gözlerini devirdi ve Blackmoor'a yakalandı. Erkeğin bakışları keskinleşti. Alex ise bunu hiç fark etmemiş gibi yapıp eteklerini düzeltilti ve çizim yapmayı bırakan ve ona doğru *ciddi mi bu kız* bakışı atan Ella'ya döndü.

Nick heyecanla, "Siz de bize katılmalısınız!" diye atıldı. "Ne güzel bir şans oldu karşılaşmamız!" Kadere boyun eğmiş gibi iç geçiren Alex, Ella'nın yanına gitmek üzere kalktı. Örtüde boş kalan yere Penelope'nin oturacağından ve tatsız tuzsuz haliyle gününü mahvedeceğinden korkmuştu.

Ancak o daha kıpırdayamadan Blackmoor yolunu kesti ve kulağına eğilip alçak sesle konuştu. “Leydi Alexandra, size katılmamıza itiraz etmeyeceğinize inanıyorum. Gezmenizin tadını kaçırmayı hiç istemem.” Bakışları karışlaştı ve Alex erkeğin yeşil gözlerindeki uyarıyı algıladı, Penelope ile birlikte geldikleri için olumsuz bir şey desin diye ona meydan okuduğunu anlıyordu. Genç kız kasıldı, Londra balolarında senelerce konuşulacak bir sahne yaratmadan Blackmoor’un yüzündeki o ifadeyi silebilmeyi istiyordu. Elbette olay çıkarmadı. Bizzat Kraliçe Charlotte’yi bile kıskandıracak bir terbiye örneği ortaya koyarak dudaklarına bir tebessüm oturttu ve dişlerinin arasından konuşsa da neşeyle karşılık verdi. “Kesinlikle kaçırmazsınız, lordum. Küçük toplantımıza katılmak için sizden daha hoş iki konuk düşünemiyorum.” O arada elini zor zar Blackmoor’un elinden çekti ve devam etti. “Sanırım ben biraz yürüyeceğim. Yürümeyi severim... Özellikle de serin havalarda.” Eşlik ettiği genç hanımın tuhaflığını vurulamak için ustaca indirdiği bel altı darbe yerini bulmuş ve cüretkârlığı karşısında Blackmoor’un gözleri kısılmıştı.

Konuşmalarına kulak misafiri olan Vivi de ayağa kalktı ve “Ben de seninle gelmek istiyorum, Alex,” dedi. “Yeşillikler içinde yürümek bana iyi geliyor.”

Ella da örtüde tünediği yerden lafa karıştı. “Ben de geliyorum!”

Üçü gruptan ayrılıp bulundukları tepecikten inerek çayıra doğru yürüdüler. Alex uzun bacaklarıyla hızlı hızlı gidiyor, Ella ile Vivi ona yetişebilmek için koşturuyordu.

“Böylesine güzel bir gün tek bir sevimsiz kişinin gelişile berbat olabiliyor.”

Vivi kuru bir sesle, “Penelope’den mi bahsediyoruz Blackmoor’dan mı?” diye sordu.

Ella, “Bu hızla yürümeye devam edersek ben pek konuşamayacağım,” dedi. “Biraz durup nefeslenmem lazımdır.”

Alex adımlarını yavaşlattı. “Her ikisinden de bahsediyoruz! Hoş, dürüst olmak gerekirse kız daima sevimsiz. Beni şaşırtan şey, Blackmoor’un da giderek sevimsizleşmesi... Kıza körkütük âşık oldu yani!”

“Kusura bakma ama Alex şaşırmaktan biraz fazlası var gibi sende. Sanki...” Vivi durup uygun kelimeyi bulmaya çalıştı.

Ella her zamanki açık sözlülüğüyle araya girdi. “Kızıyorsun.”

Alex sinir içinde, “Kız mıyorum!” dedi. “Ama Blackmoor’un onda ne bulduğunu anlamamanın yanı sıra benimle çocukmuşum gibi konuşabileceğini düşünmesine de inanamıyorum...” Başka ne diyeceğini bilemeyerek sustu.

“Kızıyor musun?” Bunu soran Ella’ydı.

Alex ters ters baktı. “Rahatsız oluyorum.”

Vivi, “Blackmoor bana karşı her zaman centilmence davranır,” dedi. “Hoş, sana Stanhope hakkında yapmış olduğu uyarılardan sonra ikinizin halini görmek biraz sinirini bozmuş olabilir.”

“Bu onu haklı duruma getirir!” Sonra öfkesini bir anlığına unutan Alex, Vivi’ye döndü. “Ne varmış halimizde? Sadece günün tadını çıkarıyorduk. Stanhope her zaman mükemmel bir centilmendir.”

“Öyle olabilir, Alex ama ikiniz daha çok...” Vivi sözünü yarım bıraktı.

“Samimi görünüyordunuz.” Cümleyi tamamlayan Ella’ydı.

“Sen onun her cümlesini tamamlamak zorunda mısın?” Alex sinir içinde Ella’ya baktı.

Ella gülümsedi. “Özel yetenek.”

“Biz Stanhope ile samimi filan değildik. Son derece zararsız bir sohbet ediyorduk, ta ki Blackmoor ile o korkunç...”

“Penelope ile gelene kadar.” O an oluşan sessizlikte Ella peygamber çiçeği mavisi gözlerini kırpıştırarak masum masum Alex’e baktı.

Arkadaşına kızmayı başaramayan Alex kıkırdadı ve Ella’ya parmağını salladı. “Ella. Buz üstünde yürüyor-sun.”

“Ama kabul etmen lazım ki insanı kızdırma becerim de çekiciliğimin bir parçası.”

Vivi gülerek, “Çok az miktarda,” dedi. “Göz kırpınca o kadarını kaybedebilirsin.”

“Ah!” Ella gücenmiş gibi yaptı ve üçü birden kahkahalara boğuldular.

Alex gülümseyerek devam etti. “Galiba bu güzel günü mahvetmelerine izin vermemem gerekiyor. Bunun üstüne çıkmalıyım.”

Vivi başını salladı. “Ne kadar da yufka yürekli-sin.”

“Teşekkür ederim. Bence de.”

Ella gözünü kısıp yaklaşan kişiye baktı. “Gelen Baron Montgrave mi? Evet. Vivi onunla tanışman lazım. Harika öyküler biliyor, bayılırsın.”

“Eh, sen onu görmeye bu kadar hevesli olduğuna göre ben de hevesliyim.” Vivi uzun boylu Fransız’a bakıp de-

vam etti. “Baron hakkında ikinizin anlattıkları doğruysa bugünün en enteresan kısmı olabilir.”

Baron iyice yaklaşırken Alex dişlerinin arasından, “Penelope’nin günümüzü aydınlattığını unutuyorsun,” diye mırıldandı.

Ella dönüp Alex’e baktı. “Arkadaşın olarak bunu takıntı haline getirmeye başladığını söylemem gerek.”

“Takıntı filan yapmadım! Ben sadece...”

“Baron Montgrave!” Ella neşeyle Fransız’ı selamladı. “Sizi görmek ne güzel! Dönüp dönüp aynı konuları konuşmaktan kurtardınız bizi!”

Arkadaşının hemen arkasında duran Alex onu dürttü ve genç kızın alçak sesle inlemesine neden oldu. Sonra da ona dersini verdiği için gülümseyerek baronla konuşmaya başladı. “Gerçekten de hoş geldiniz, lordum.”

Başını iyice eğerek kızları selamlayan baron da gülümsedi. “Asıl sizler beni kurtardınız, leydilerim. Şans yüzüme güldü ki böyle hoş insanlarla karşılaştım.”

Alex, Vivi’ye döndü. “Lordum, sevgili arkadaşım Leydi Vivian Markwell’i takdim edebilir miyim? Leydi Vivian, bu beyefendi de Baron Montgrave.”

“Enchantee.” Baron Vivian’m elini öptü. “Babanızı iyi tanırım ve sizden büyük bir gururla söz ettiğini duyarım her zaman. Sonunda tanışmış olmak büyük bir onur benim için.”

Vivi de reverans yaptı ve baronun sıcak bakışına karşılık verdi. “O zevk bana ait, lordum. Bugün size Serpentine’ye getiren nedir?”

“İnsan güzel bir havada yürüyüş yapmak için her za-

man fırsat bulamıyor. Taşrada öğrendim bunu ve şehrin telaşı içinde asla unutmak istemiyorum.”

Alex gülümsedi. “Güzel söylediniz, baron. Herhalde Fransa’da bir süre yaşadıktan sonra bizi biraz hantal bulmuşsunuzdur.”

Baron gülerek başıyla onayladı. Ella, “Biz de güzel havanın tadını çıkarıyoruz,” dedi. “Küçük partimize katılır mısınız, lordum?” Eliyle ilerideki genç grubunu gösterdi.

Baron gösterdiği yere bakıp olumsuz anlamda başını salladı. “Teşekkür ederim, leydilerim ama hayır. Gençlerin tadını kaçırmam.”

“Saçma!” Alex’in hanımefendilere yakışmayan çıkışı herkesi irkiltmişti. Arkadaşlarına bakıp daha alçak sesle kendini savundu. “Öyle ama.”

Vivi gülmesini güçlkle bastırarak, “Leydi Alexandra aramıza katılmanızdan büyük zevk duyacağımızı söylemek istiyor, lordum,” dedi.

Alex de araya girdi. “E, ben de bunu söylememiş miydim zaten?” Gözlerinde neşeli pırıltılar vardı.

Baron da tekrar güldü ve sıcak bir tavırla yanıt verdi. “Kesinlikle, leydim. Ben de öyle duydum.” Kolunu uzatıp, “Eğlencenize katılamayacağıma üzülsem de oraya kadar size eşlik edebilir miyim?”

Alex uzatılan kolu kabul edip sır verirmiş gibi bir ses tonuyla, “Teşekkür ederim, lordum. Hem eşlik ettiğiniz için hem de deminki kabalığımdan söz etmediğiniz için,” dedi. “Sizi temin ederim ki ailem beni iyi yetiştirmek için elinden geleni yaptı, kusurlarım tamamen benim hatam.”

“Ben de sizi temin ederim ki Leydi Alexandra, bahsettiğiniz o kusurları hiç fark etmedim. Kesinlikle yok öyle bir şey.”

Alex güldü. “Ailem -özellikle de ağabeylerim- bu konuda sizinle hemfikir olmayacaktır, baron.” Yine sesini alçaltıp fısıltıyla, “Siz ne derseniz deyin, küçük dünyamıza hoş geldiniz. Özellikle de benimkine,” dedi.

“Sizi ağabeylerinize karşı memnuniyetle savunurum, Leydi Alexandra. Kendim de bir ağabey olarak onların dilinden gayet iyi anlarım. Dört ağabeyiniz var değil mi?”

Alex gülerek başını salladı. “Neyse ki hayır. Sadece üç ağabeyim var. Bu kadarı bile bazen çok fazla geliyor.”

“Tabii, tabii...Neden dört sandım bilmiyorum.”

“Bu konuda yalnız değilsiniz. Bazen insana öyle geliyor. Lord Blackmoor ile hiç ayrılmayan bir çete gibi oldukları için Staffordların erkek çocuk sayısı karıştırlabiliyor.”

Baron durup hayretle Alex’e baktı. “Yani Lord Blackmoor ağabeylerinizin arkadaşı mı?”

“Evet.”

“Enteresan.”

“Öyle mi? On yedi yıldır dördüne birden katlandığım için bana enteresan değil, yorucu geliyor.”

Baron bu cevaba keyifle güldü ve ciddileşerek devam etti. “Sormamda mahzur yoksa genç kont babasının vefatıyla nasıl başa çıkıyor?”

Alex bu soruyu pek çok defa duyduğu için garip bulmadı. “Bence gayet iyi. Pek bahsetmiyor ve olgun davranıyor. Ailelerimiz her zaman çok yakın oldu ve babasıyla ilişkisinin Lord Blackmoor için ne kadar önemli olduğunu bilirim.” Alex’in sesi yumuşadı ve bakışları o anda Kit’in söylediği bir şeye gülümsemekte olan Gavin’e kaydı. Elinde olmadan genç adamın tebessümünün bile bir yıl

öncekine göre daha zoraki olduğunu düşündü. “Onun çektiği acıyı düşününce üzülüyorum.”

Ella ile Vivi’nin şaşkın şaşkın kendisine baktıklarını görünce söze devam etmedi. Çok az tanıdıkları bu adamla çok fazla şey paylaşıyordu. Blackmoor hakkında ama daha da önemlisi kendi duyguları hakkında. Genç İngiliz leydilerinin böyle fikirleri, düşünceleri olmaması beklenirdi. Böyle özgürce de konuşmamalıydılar. Fransız’a bakan Alex, onun da durumdan rahatsız olduğunu fark etti. Kaçmak için bahane arıyor gibiydi.

Alex dışa vurmadan iç geçirip yüzüne keyifli bir gü-lücük oturttu. “Korkarım sizinle konuşmak çok kolay, lordum. Düşüncelerimi böyle paylaşmamalıydım. Sıkıntı vermiş olmalıyım size.”

“Hiç değil, leydim.” Fransız’ın aklı başka yerlere kaymış gibiydi. “Merhum kont iyi bir insandı, büyük bir kahramandı. Vefatını duyunca üzüldüm.”

“Yalnız değilsiniz bu konuda. Kendisini iyi tanıyanlar ona büyük saygı duyardı.”

“Sorabilir miyim...” Soru havada asılı kaldı, normalde gayet rahat olan baron bu belli durumda etiket kurallarından emin değilmiş gibi görünüyordu.

Alex adamın haline acıdı ve sorusunu sormasını beklemedi. Ne sorduğunu biliyordu aslında. Minik bir onaylama hareketi yapıp konuştu. “Kazaydı, atı kontu sırtından atmış. O düşüş ölümüne neden olmuş.” Düşünmeden devam etti. “İnsan kaza olduğuna inanamıyor neredeyse.” Adamın şaşkın şaşkın baktığını görünce elini salladı. “Aptallık tabii ki. Kontun varsa bile çok az düşmanı vardı.”

Alex, yaşlı adamın kâğıt gibi bembeyaz olduğunu fark etti. “İyi misiniz, baron?” Dönüp telaşla Vivi ile Ella’ya baktı.

“Gayet iyiyim, leydim. Maalesef saat geç oluyor ve gerçekten üzülererek sizlerden ayrılmak zorundayım.” Üç kızı başıyla selamladıktan sonra yeterince hızlı ayrılamiyormuş gibi telaşla yürümeye başladı.

Bu ani ayrılışı, Alex’in açık konuşmuş olmasına bağlandı. Alex onun koşarcasına gidişini izlerken kendi adına biraz üzüldü ve içini çekip tepedeki küçük gruba doğru yürümeye başladı.

Penelope’nin kıkırdamalarını ve erkeklerin kahkahalarını duyunca onca çaba, onca düşünce gerektiren o ortamdan çok uzaklarda olmak için ani bir istek duydu. Sosyetedeki ilk haftasının bütün maskaralıklarından yorulmuştu. İdeal bir arkadaş olmak için mücadele etmek gerektiğini her zaman biliyordu. Fazla fikir belirtmeden en uygun şeyler söylenecek, fazla içten olunmayacak, fazla kendisi gibi olunmayacak ama şimdi, gülüşüp şakalaşan arkadaşlarına ve ağabeylerine bakarken hepsinin de Londra sosyetesı mensupları olarak rollerine gayet güzel adapte olduklarını görüyor ve elinde olmadan kendisinde bir sorun olup olmadığını düşünüyordu.

Blackmoor’un eğilip Penelope’nin kulağına bir şeyler söyleşini izledi ve kız gayet iyi çalışılmış sözde mahcup bir edayla gülümseyip başını eğince birden sabrının taşıtığını hissetti. Evet. Alex bugünlük yeterince sosyete hayatı yaşamıştı.

Stanhope ile göz göze geldi. Her zamanki centilmenliğiyle ayağa fırlayan arkadaşı yanına geldi. “İyi değil misiniz, Leydi Alexandra?”

Alex istemedi Stanhope'nin geniş omuzlarının arkasından baktı ve Blackmoor'un bir şey belli etmeyen bakışıyla karşılaştı. Bir an için dikkati dağılmış, elindeki kartlardan başını kaldırmıştı. Yeşil gözlerinde bir uyarı yanıp söndü, bu o kadar çabuk olmuştu ki Alex hayal etmiş bile olabilirdi.

Her ne olursa olsun aldırmadı ve "Hayır, lordum," diye yanıt verdi. "Sadece hafif bir baş ağrısı. Galiba eve döneceğim, geceye kadar tamamen iyileşmiş olurum. Beni Worthington Malikânesi'ne bırakabilir miydiniz? Herkesin gününü berbat etmek istemiyorum."

Korku berbat bir arkadaşı. Özellikle de geceleri.

Yapacaklarını tekrar tekrar aklından geçirerek karanlık mekânını kolaçan etti, bir yandan da düzeltilirse onu aradığı cevaplara yaklaştıracak yanlış bir adım var mı diye bulmak için uğraşıyordu. Yeni kontun neler bildiğini bulmak zorundaydı.

Odayı arşınlarken dudakları bilinçsiz bir küçümsemeyle bükülmüştü. Çeşitli kaynaklardan öğrendiğine göre genç kont babasının ölümünün kaza olduğuna ikna olmamıştı ve Blackmoor olası bir kasıtlı cinayet için kanıt bulmaya çalışıyordu. Genç adamın o soğuk ocak günü için resmî kayıtlarda bir şey bulmasından endişelenmiyordu. Ne de olsa bir iki yerel polise rüşvet vermek gayet kolaydı. Endişe ettiği şey, genç Blackmoor'un araştırmalarının önceki kont tarafından ortaya çıkarılan bilgiye yönelmesiydi. O bilgiler ortaya çıkarsa kendisinin bu hainlikteki rolü de ortaya çıkardı. Sadece katil olarak suçlanmakla da kalmaz vatana ihanetle de suçlanırdı.

Aynaya dönüp görüntüsüne baktı; renginin solgunluğunu, gözlerinin çukura kaçmış halini inceledi. Geceleri doğru dürüst uyumayalı asırlar olmuştu sanki, karanlıkta şeytanların hücumuna uğramadığı gün yoktu. Blackmoor'un ölümünden küçük bir zevk alabilmişti an-

cak. Ama şimdi, etrafını saran karanlığın içinde boğulurken çok az huzur bulabiliyordu. Dört bir yandan gelen korku onu tüketiyordu. Hesap vermek zorunda olduğu güçlü adamlar, gün geçtikçe sabırlarını yitiriyorlardı ve yakında bahanelerini duymak istemeyecekler ve intikam almak için ne gerekiyorsa yapmaya başlayacaklardı. Kan akıtmak da dâhil.

Ağız dolusu küfretti ve sinir içinde sehpa duraan kol-lu şamdanı kaptığı gibi aynadaki görüntüsüne fırlattı. Kırılan camın çıkardığı sesler arasında, parçalanmış aynadaki yeni görüntüsü onu eğlendirmişti. Her kırık parçada ayrı ayrı kendini görüyordu. Aylardan beri ilk defa yalnız değilmış gibi hissetti.

Kıtada kendisinin kontrolü dışında olaylar gerçekleşiyordu. Napolyon kuzeyden bastırıyordu ve savaş yine kapıdaydı. Zaman koşarcasına geçiyordu. Güçlü ortaklarına gereken yanıtları bulmazsa, uğruna çalıştığı her şeyi kaybederdi. Çok az seçeneği kalmıştı ama bundan sonra, ne yapması gerektiğini biliyordu ve buna üzüldüğü filan yoktu. Başka bir Blackmoor Kontu'nun da iyi hazırlanmış planlarını bozmasına izin veremezdi. Hayır, ne pahasına olursa olsun, ne gerekiyorsa yapıp bunu engellemek zorundaydı. Eğer genç kont bir şey biliyorsa yakında birile-riyle paylaşır veya bedelini öderdi.

Kırık ayna karşısında ahlaksızca gülümsedi ve yüksek sesle konuştu.

"Kendimizi kandırmayalım. O yumurcak ne bilirse bil-sin o bedeli ödeyecek."

“Saçımın bunu yapabileceğine inanamıyorum!” Alex yatak odasındaki mumlarla aydınlatılmış aynada boynunu kaldırmış saçının arkasına bakarken sesinde şaşkın bir ifade vardı. Kuru bir sesle, “Tabii,” diye devam etti. “Bu kadarının doğanın eseri olduğuna inanmak zor.”

Yemekli gece davetleri sezonunun Worthington Malikânesi’ndeki ilk akşamıydı. Davetiye alacak kadar şanslı olanların katılacağı bir etkinlikti bu ve Alex’in sezondaki ilk resmî akşam yemeğiydi. Her nedense gecenin cümbüşü, o gece evde sunulacak yemeği yemek düşüncesi hayatı boyunca sinir bozucu olarak bildiği bir şeydi. Aynadaki görüntüsü de bu konuda pek az değişiklik yapıyordu.

Madam Fernaud’un bir şaheseriyle sarılmıştı. Bu seferki uçuk pembe ipektendi ve zengin kıvrımlarla dolu eteği elbiseye uygun ipek terliklerine kadar iniyordu. Alex, Eliza’nın fazlasıyla becerikli ellerinden yeni kurtulmuştu. Saçı şimdi kıvrılmış, toplanmış, tokalarla tutturulmuş ve bir kısmı da sezonun modasına uygun olarak karışık buklelerle omuzlarına salınmıştı.

Alex elinde olmadan bütün bu lüksün gereksiz olduğunu düşünüyordu. Özellikle de hayatının bu en önemli gecesine katılacak kişileri bildiği için ama bunlardan kaçınmak için annesiyle savaşmak zorunda kalacağını çoktan öğrenmişti ve bu, girmeye hevesli olduğu bir savaş değildi.

Yatak odasının kapısı vurulunca daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Ziyaretçisine içeri gelmesi için seslendi ve aynada

babasının yansımasını görünce keyifle gülümsedi. Ayağa kalkıp babasına döndü, abartılı bir şekilde reverans yaptı ve yüzünde kocaman tebessümüyle, “Denetiminizden geçtiğime inanıyorum, dük hazretleri,” dedi.

Babası onun bu unvanı kullanmasına güldü ve reverans halinden kalksın diye elini uzattı. Başını yana eğip neşeli bir sesle yanıt verdi. “Bu soruya cevap vermek beni hayli aşıyor. Düşesin yorumunun önüne geçmek istemem. Biliyorsun.” Sesini alçaltıp fısıltı düzeyinde devam etti. “Ama çocuklarımın en güzeli olduğunu söyleyebilirim, leydim.”

Alex kendini tutamayıp bir kahkaha patlattı ve uzanıp babasının yanağını öptü. “Eh... Her zamanki gibi diplomatça sözler. Her ne kadar beni oğlum dediğiniz o iri yarı canavarlarla karşılaştırdınca böyle söylemek pek zor olmasa da.”

“Hiç diplomatça konuşmadım, kızım. Çok güzel görünüyorsun ve maalesef çok da büyümüşsün. Boyun ne zaman uzadı bu kadar?”

Alex babasından birkaç santim kısaydı. Onun sorusuna gülümsedi. “Güçlü Stafford kanı elbette, baba. Vikinglerden gelmediğimden emin misin?”

“Dördünüze bakınca insan merak ediyor. Ama ben küçük düküm. Hazin bir şekilde ufak tefeğim ve İskandinav değilim.” Yapmacık acınması kızının gülmesine yol açınca dük konuyu değiştirdi. “İlk Worthington Malikânesi yemeğine giriş yapmaya hazır mısınız?”

Burnunu kırıştıran Alex, “Maalesef her zamanki gibi hazırım,” dedi. “Annemin yerine beni almaya senin gelmene şaşırdım, girişimi o değerlendirmek ister sanıyordum.”

“Annen tam anlamıyla kusursuz bir davet olması için gereken son dakika oturma düzeni değişiklikleriyle uğraşıyor.”

Alex gözlerini devirirken babası duraksadı. “Ve Worthington Dükü olarak geceye katılacak en güzel genç hanıma eşlik etmek bana düşer.”

Alex gülümsedi. “Ah, unutuyorsun, baba. Saatlerce kurs aldım. Uygun Sohbet dersimin içeriğinde akşam yemekleri ve eşlik etme üzerine bitmek bilmez kurallar da vardı. Yalan söylediğini biliyorum. Ev sahibi olarak senin görevin en üst düzeydeki leydiye refakat etmek.” Masum bir şekilde sordu. “Belki de bilgilerini tazeleme kursu verebilirim sana?”

“Ama asıl sen unutuyorsun, kızım. Dük olmanın en iyi yanı, canın istediğinde kuralları değiştirmektir. Kimse itiraz etmeye cüret edemez.”

“Mükemmel bir özellikmiş.”

“Ben de hep öyle düşünürüm. Gidelim mi?” Kızına kolunu uzattı ve tutmasını bekledi. “Dur. Bir şey unuttum.”

Ceketinin cebinden uzun bir kolye çıkardı ve Alex görsün diye havada tuttu. Alex yutkundu, inanamaz gözlerle babasına baktı. “Büyükanneimin safirleri mi?” Uzanıp pembe safir taşlara dokunmaktan alamadı kendini. “Ama baba bunlar onun... Kelimenin tam anlamıyla onun simgesi... Ben buna uygun değilim...”

“Saçma. Büyükanne dediğim dedik ve çok zeki bir kadındı ve sosyete de fırtınalar estirirdi. Bana anlatıldığına göre ilk sezonunda hatırı sayılır ölçüde kalp kırmış ve istenmese de canının istediği zaman kendi fikirlerini ortaya koymuş. Açıkçası bana tümüyle onu hatırlatıyor-

sun ve bu gece o da seninle benim duyduğum kadar gurur duyardı. Worthington salonuna bunlarla takdim edilmeni isterdi. Bundan eminim.” Sonra dük olarak yıllardır herkesin beklemeye alıştığı ses tonuyla, “Dön,” dedi.

Alex döndü ve az sonra babaannesinin sembolü olan kolyenin serin ağırlığını hissetti. Aynaya bakınca gördüğü kişiyi tanıyamamıştı. Bu gerçekten kendisi miydi? Dük aynadaki görüntüye onaylayan bir bakış attı. “İşte şimdi bir Stafford olarak ortaya çıkmaya hazırsın.”

Yaşanan o anda Alex’i derinden etkileyen bir şey vardı, öyle bir şey ki yüreğinde hem gerginlik hem de gurur yaratıyordu. Gerginliği sadece anne ve babasına karşı değil; Britanya’nın ilk günlerinden beri süregelen saygın, onurlu kuşaklara karşı duyduğu sorumluluk yüzündendi. Gururu ise bu soylu neslin adını taşımaktan ötürüydü. Babasının kolunu tutup içinden onları gururlandırmak için elinden geleni yapacağına yemin etti.

Worthington Malikânesi’ndeki akşam yemeğine davet edilmenin sosyete tarafından bu kadar önemsenmesinin bir sebebi vardı. Yıllardır ev sahipliği yapıyorlardı, bu gelenek kuşaklardır düşeslerden düşeslere devredilirdi. Bu gecelerde Worthington Malikânesi’nde kurulan muazzam sofrâ, Londra sosyetesinin en etkin unvanlı isimleri ve enteresan sayılan kişilerle dolardı. Bu, elbette eski bir unvana ya da aşırı büyük arazilere sahip olup da davetli listesi dışında kalanları ifrit ederdi. Öte yandan sadece davetiye almak bile dışlanmamanın kanıtı sayılırdı.

Yüzyıllar boyu bu davetlere toplumun en iyi tanınan

ve en saygı gören üyeleri katılmıştı; aralarında oyun yazarları, şairler, politikacılar, kraliyet mensupları ve bu gruplar arasındaki herkes vardı. Aile tarihçesinde böyle bir yemekte William Shakespeare ile Kraliçe Elizabeth'in ağırlandığı söylenirdi. Efsaneye göre kraliçe o gece Shakespeare'den On İkinci Gece festivalleri için bir oyun yazmasını istemiş ve sonuç olarak yazarın en ünlü komedisi ortaya çıkmıştı. Kanıt mı? O zamanın dük ve düşesi olan Sebastian ile Olivia'nın adları, oyunda birbirine âşık olan başkarakterlerin adlarıydı.

Alex bu öyküyü defalarca duymuş ve hiçbir zaman tam olarak inanmamıştı. Ona göre biraz aşırı bir hikâyeydi ama bu gece neredeyse fikrini değiştirecek gibiydi. Çevresine bakınca annesinin bu gece kendisini aşmış olduğunu görüyordu. Uzak bir köşede, İngiltere'nin en iyi yarış atlarını yetiştirmekle ünlü Sunderland Dükü'nün Marcus Sinew'e, yani *Times*'in meşhur yayıncısına takdim ediyordu. Sinew'in bütün İngiltere'nin en akıllı ve en hoş iş adamı olduğu söylenirdi. Öte yandan, Sunderland Düşesi, çocuk işçi çalıştırılmasına karşı çıkan en güçlü seslerden biriydi ve gelecekte başbakan olmayı uman genç bir parlamento mensubu ile konuşuyordu.

Başını ne tarafa çevirse, konuklara çeşitli aperiatifler sunan mükemmel uşakların arasında, birbirinden çok farklı ama müthiş yetenekleri olan insanların derin sohbetlere dalmış olduğunu görüyordu. Gülüyor, konuşuyor ve hayatlarından gayet memnun görünüyorlardı. Ortamda ne anlamsız flörtler ne de moda veya hayvanlar üzerine sıkıcı sohbetler vardı. Hayır, bu insanlar Londra sosyetesinin düşünen ve üreten üyeleri idi. Annesi ancak çok az

ev sahibesinin ağırlamaktan mutluluk duyacağı bir grup oluşturmuştu. Hepsi açık sözlü, heyecan verici, dürüst konuşan insanlardı ve Alex salonda kendini ne kadar rahat hissettiğini fark edip mutlu olmuştu.

Şampanyasından minik bir yudum alıp atmosfere daldı. Salonun öbür tarafında Will ve Vivi'nin babası Langford Markisi ile hararetli bir sohbe dalmış olan Ella'yı gördü. Erkeklerin yüzündeki bariz hayranlığa gülümsedi ve muhtemelen politika konuştuklarını tahmin etti ve belli ki Ella kendi görüşlerini savunuyordu.

Karnının guruldaması düşüncelerini böldü. Belli etmeye çalışarak ilerideki antika saate göz attı ve yemeğin ne zaman başlayacağını merak etti.

“Acıktın mı?”

Yüzü kızaran Alex dönüp bakınca Blackmoor'un eğlendiğini belli eden bakışlarıyla karşılaştı. “Yakaladın beni. Açlıktan ölüyorum ama anneme söyleme sakın. Leydilerin fiziksel gereksinimleri olması beklenmez ya da en azından bunları belli etmeleri.”

“Anlıyorum. Eh, o zaman ben de zihnini oyalayama çalışırım.”

Alex ona dikkatle bakınca yakışıklı hatlarını fark etti. Baş döndürecek bir ceket giymişti. Neredeyse siyah sayılabacak kadar koyu lacivertti. Gömleğinin bembeyaz oluşu ve kravatı yanık tenini ve son derece ciddi ve olgun görünen gözlerinin mavi gri rengini belirgin hale getiriyordu. Fakat o gözlerin derinliklerinde, katılaşmış dış görünüşünün altında, Alex hayatı boyunca kurtarıcısı olan küçük çocuktan bir iz fark edebiliyordu. Minik bir iç çekme hareketi yaptı. Açıkçası, onunla tartışmak yorucuydu; as-

linda onu özlemişti. Sezonun güçlükleri ile onun boğuştuğuna emin olduğu şeytanları birleşince ikisi de kendi derdine düşmüştü.

Alex tam bunu ifade edecek bir şey söylemek için ağızını açmışken Blackmoor net ve samimi bir ses tonuyla, “Sezona yanlış adımla başlamış gibiyiz,” dedi.

Alex aynı düşüncüyü paylaşıyor olmanın rahatlığıyla havalara uçtu. “Ben de aynen öyle düşünüyorum, lordum.” Bakışları kilitlendi ve Alex yaşanan anın samimiyeti ile yanaklarına sıcak bastığını hissetti. Aralarında -bir süre öncesine kadar- arkadaşlık ilişkisi vardı ve hiçbir zaman gerginleşmemiş, hiçbir zaman karmaşık hale gelmemişti; daima eğlence, mizah ve şapşallık doluydu. Alex varlığını hissettiği böylesine garip bir duygusal değişimin nasıl ve niçin oluştuğunu hâlâ kavrayamıyordu. Acaba Blackmoor anlamış mıydı?

“Aynı fikirde oluşumuza çok sevindim. Ateşkes ilan edelim mi?”

Belli ki Blackmoor ilişkilerindeki değişime Alex kadar önem vermiyordu ve şu an bunu tartışmak için kesinlikle uygun zaman değildi. Keyfi yerine gelen Alex başını dikleştirdi, durumu büyük bir ciddiyetle değerlendirmiş gibi bir poz takındı. Blackmoor, çevredekilerin dikkatini çeken bir kahkaha attı ve “Minik...” diye fısıldadı.

Alex de sırtarak karşılık verince her şey bağışlanmış oldu. Alex’in, Penelope’ye yaptığı kabalık; Blackmoor’un kibirli hali; son birkaç haftadır yaşadıkları bütün olumsuzluklar... Sessiz ve keyifli anı paylaştılar, o kadarı bile yine Alex’in yanaklarının kızarmasına yetmişti.

Yemek çanları çalınca aralarındaki o özel an bozuldu

ve Alex yıllardır yemeğe kadar refakat edilmesi hakkında ders aldığı halde aniden kayboldu, kendi evinde bir yabancısı haline geldi. Etraflarını saran çiftleri -en üst mevki-lerdeki erkekleri, onlara eşlik eden yine en üst mevkilerdeki kadınları- izledi ve o an kendi yerinin neresi olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark edince göğsünde bir panik duygusunun yükselmeye başladığını hissetti. Yemek masasına kadar ona kim eşlik edecekti?

Babası yemek salonuna doğru Lockwood'un Dowager Düşesi'ne eşlik ediyordu, arkasından da Sunderland Dükü'nün eşlik ettiği annesi gidiyordu. Vivi ile Ella da kendi refakatçilerinin kollarına girmişlerdi, söz konusu beyefendiler Will ile Nick olduğu için oradan da kopya çekmeye imkân yoktu. Yemek salonuna Kit eşliğinde gidemezdi, o ağabeyiydi. Adımlarını unutmuş olduğu özel bir dansı izliyormuş gibiydi, keşke dadısının anlattıklarına daha çok kulak verseydi.

Annesi gözden kaybolmak üzereydi. Belki özür diler ve başının çok ağrıdığını söylerdi, böylece bütün sorun çözülmüş olurdu.

Kendi korkularının içinde yitip giden Alex yanı başında duran Blackmoor'u unutmuştu. Dönüp bakınca onun sakın sakın tebessüm ettiğini gördü, belli ki onun paniğiyle çok eğleniyordu. Genç adam, Alex kendisinin çoktandır bildiği şeyi kavrasın diye bekledimişti. Kendisi, akraba olmayan bir kont olarak bir dükün kızına eşlik etmek için son derece uygundu.

Alex rahatlayıp iç geçirdi ve Blackmoor'un uzattığı kolu tuttu. "Zalimlikti bu. Ateşkes ilan etmiştin hani?" diye fısıldadı.

Yemek salonuna doğru yürürlerken Blackmoor, “Aksine, ben ateşkes teklif ettim ama sen kabul etmedin.”

“Kelime oyunu yapıyorsunuz, efendim.”

“Olabilir. Ama burası sezondaki Londra, kelimeler her şeyden önemli.”

Alex kıkırdadı. “Her neyse, sana teşekkür etmem lazım. Her zamanki gibi başımı belaya sokmaktan kurtardın galiba.”

Blackmoor abartılı bir şekilde iç geçirip, “Bu çok uzun zaman önce kendi kendimi tayin ettiğim bir görev, Alex.”

Alex’in aklına onu ilk kurtarışı gelmişti. “Beni artık ağaçlardan kurtarman gerekmediğine şükret. Bence son zamanlarda görevin çok daha kolay.”

Blackmoor, “Ben olsam o kadar emin olmazdım bundan,” şeklinde gizemli bir yanıt verdi.

Alex neyi kastettiğini sormaya fırsat bulamadı çünkü yemek salonuna gelmişlerdi ve sohbete harcanan enerji birden tükenip olağanüstü yemeklere yönelmişti.

Alex yerinin masanın en sonunda, kuşkusuz etkileyici bir masa arkadaşı olan Langford Markisi’nin solunda olduğunu gördü. En yakın arkadaşlarından birinin babası olması hiç sorun değildi, aksine rahatlamıştı. Oturma düzeni için annesine içinden bir teşekkür yolladı. Solunda ise Bay Sinew vardı, anında ondan hoşlandığına karar verdi. Gazete sahibi belli ki entelektüel ve mütevazı biriydi, yani sosyetenin çoğu üyesinden bin kat daha iyiydi.

Karşısında Leydi Charlotte Twizzleton vardı. Çok zeki olan kadın, altı ile yirmi yaşları arasında süs bebeği kabul edilmiş ve buna pek aldırıyor gibi görünmüştü. Dünyayı dolaşmış, çağın en akıllı insanların bulunduğu salonlar-

da bulunmuş ve günlerini canının istediği konularda, canının istediği kişilerle sohbetler ederek geçirmişti.

Alex, Leydi Charlotte'yi her zaman özel biri kabul etmişti ve biricik kızını evlendirmeyi takıntı haline getirmiş olan düşesin de onun bu hayranlığına katıldığı anlaşılıyordu. Yoksa niye Alex'i bu riskli yakınlığa maruz bırakacaktı?

Vivi ile Ella oldukça uzakta oturuyorlardı ve Alex bu yüzden biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama kendini canlı sohbetlere kaptırınca bunu unuttu. Sohbetin konuları sanattan siyasete ve sürmekte olan savaşa kadar uzanıyordu. Sonra yanındaki beyefendilerin, etraftaki kadınların fikirlerini gerçekten dinlediğini fark etti! Ailesinin kendisinden saklamış olduğu bu yeni, garip dünya da neyin nesiydi?

Alex dönüp salonun öbür tarafında oturmakta olan annesine baktı. Düşesin bir espri yapmasını ve çevresindekilerden kopan kahkahaları izledi. Annesi bir ara onunla göz göze geldi ve başını hafifçe eğerek kızına anlayışlı bir bakış fırlattı. Sanki annen pek de görüldüğü gibi değilmiş, değil mi der gibiydi.

Alex büyük bir hayranlık duyduğunu hissetti. İnsanı kızdıran yönlerine rağmen annesi kesinlikle çok iyi bir ev sahibesiydi. O gece ikinci kez Stafford olmaktan büyük gurur duyuyordu ve bu özel toplantıya davet edilmek onur vericiydi.

On Bir

Yemekten sonra konuklar müzik odasına geçtiler ve sohbetler devam etti, insanlar birbirleriyle kaynaşma fırsatı buldu. Alex de her ne kadar yemekteki eşlerinden derin bir zevk aldıysa da salonun bir köşesinde Vivi ve Ella'yla buluşmaktan büyük mutluluk duydu, yemek esnasında ikisini de özlemişti.

Vivi alçak sesle, "Bu yemekleri yıllardır duyarım," dedi ama yine de heyecanı sesine yansıyor. "Ama hiç bu kadar..."

Alex arkadaşının cümlesini tamamladı. "Katıldığımız veya katılmak üzere hazırlandığımız her şeyden bu kadar farklı olacağını dşnmemiştin değil mi?" "Biliyorum! Düşün, bu davet annenle baban tarafından verilse ne hissederdin? Onları tanıyamadım neredeyse. Senin masadaki eşlerin nasıldı?"

"Blackmoor'un amcası Lucian Sewell'le oturdum, bir de Dowager Düşesi ile. Adam sessizdi ama sevimliydi. Kadınsa pozitif anlamda ılgın! Söylediklerini duysan inanamazdın!"

İleri bakan Alex, söz konusu kadının hiç yanından ayırmadığı bastonuyla Ella'nın babasını drttğn gördü. Durumu kızlara da gösterip, "Oo... Galiba inanırdım," dedi.

Ella babasının öfkesine güldü. “Umarım onu kızdırmamışsındır, Vivi. O bastonun ucuyla dürtülmeyi hiç istemezdim.”

Alex, “Ben yaşadım o durumu,” diye araya girdi. Ucu tahmin ettiğin kadar sivri ama uygunsuz bir şey yaptığını düşündüğünde dili daha sivri.”

Kızlara doğru eğilip sesini tizleştirerek yaşlı kadının taklidini yaptı ve başarılı taklidi kızların kahkahalara boğulmasına yol açtı. Kahkahaları salondakilerin dikkatini çekmiş ve bizzat Lockwood’un Dowager Düşesi’nin bilmiş bakışlarına maruz kalmalarını sağlamıştı.

Alex yine kadını taklit ederek koyun gibi bakınca kızların ikisi de kıkırdamaya başladı. “Galiba yakalanacağım.”

Araya erkeksi bir ses girdi. “Kesinlikle yakalandın. O bakışa bir iki kere ben de maruz kalmıştım. Seni bir yakalasın kulaklarını sağır edecek biçimde canına okur.”

Alex, Blackmoor’a döndü. “Önce beni yakalaması lazım.”

“O değneğin seni kandırmasına izin verme sakın. Canı isteyince keklik gibi sekebiliyor.” Sonra Blackmoor üç kıza hitap etti. “Düşesle kontes tarafından üçünüzü ayırmakla görevlendirildim. Anneleriniz birlikte uslu duracağınıza inanmıyor anlaşılan.”

Vivi güldü. “Maalesef haklılar galiba. Yalnız da değiller. Babam da aynı derecede endişeli bakıyor. Birazdan ben de yakalanacağım herhalde. Gidip özürlerimi sunmam lazım. Bana katılmak isteyen var mı?”

Ella sırtıttı. “Ben gelirim. Ne de olsa baban şu anda annem kadar kızmış olamaz.”

Yalnız kalan Alex, Blackmoor'a dönüp yapmacık bir suçlama edasıyla, "Eh, eğlencemi tamamen mahvettiniz, lordum," dedi.

Blackmoor hafifçe baş selamı verdi. "Bu da benim özel yeteneğim. Acaba salonda biraz dolaşmak eğlendirir miydi sizi?"

Blackmoor'un uzattığı kolu kabul eden Alex rahat bir tavırla, "Eh, salonu biriyle birlikte turlamam gerekiyorsa sen birçoğundan iyi bir tercihsin," dedi.

"Bana iltifat etme kabiliyetiniz gerçekten insanın aklını başından alıyor, Leydi Alexandra."

"O da benim özel yeteneğim lordum."

Blackmoor, onun kendi sözleriyle karşılık vermesine güldü. "Yemekte iyi vakit geçirdiğini fark ettim. Çok heyecanlı tartışmalara katılıyormuş gibiydin."

"O müthiş insanlarla oturduğum için şanslıydım. Hoş, bu deneyime biraz da şaşırdım."

"Şaşırdın mı?"

"Annemle babamın ev sahibi olarak ebeveynliklerinden ne kadar farklı olduğunu gördüm. Çok aptalca gerçekten. Yani, elbette çocuklarının dışında da bir hayatları vardır."

Blackmoor'un ses tonu ciddileşti. "Aptalca değil, Alex. İnsanın anne babasının kendi bildiğinden çok daha fazlası olduğunu keşfetmek herkes için zor."

Alex o geceyi aşan bir şeylerden bahsettiklerini hissetti. O arada arka bahçelere bakan terasın eşiğine gelmişlerdi, baş başa konuşmak için bir fırsat olduğunu düşündü ve "Bana biraz sıcak geldi. Bana dışarıda eşlik eder misin sakıncası yoksa?" dedi.

Blackmoor biraz şaşırmış gibiydi ama başıyla onayladı ve birlikte açık duran cam kapılardan serin Londra havasına çıktılar.

Hoş, terasta yalnız değillerdi. Baron Montgrave ile Lucian Sewell'in derin tartışmasını bölmüşlerdi.

Lucian alçak sesle, "Yapacak bir şey yok," dedi.

Baron, "Var!" diye karşılık verdi. Sesi daha yüksek, daha heyecanlıydı.

Adamlar onların farkına varmadan önce ancak bu kadarını duymuşlardı. Blackmoor, "Kusura bakmayın. Amca... Baron... Araya girmek istemezdik," dedi. Tam Alex'i almış içeri dönerken amcası konuştu.

"Özür dilemeye gerek yok. Baronla savaş üstüne konuşuyorduk..." Yarım bir tebessümle yeğenine doğru döndü. "...ve açıkçası, beni bazı utançlardan kurtardınız."

Baron, Sewell'den yana bakmadan, "Ben sadece amcanızın savaşta oynadığı önemli rolden söz ediyordum, Lord Blackmoor," diye ekleme yaptı.

Lucian, Alex'in alçak gönüllülük işareti olarak algıladığı bir baş hareketi yaptı. "Baron Montgrave abartıyor. Ben onun zannettiği gibi bir kahraman değilim."

"Hiç de öyle değil. Amcanız son birkaç yıldır yaptıklarından söz etmiyor, Lord Blackmoor. Umarım, günün birinde maceralarını anlatmasını istersiniz kendisinden."

Lucian başını salladı ve baronla göz göze geldi. Alex bunu fark etmişti. Bundan sonraki sözleri doğrudan Fransız'a yönelikti. "Yeğenimin geçmişimi bilmesine gerek yok, baron. Geçmiş geçmişte kaldı." Alex'e hafif bir baş selamı verip söze devam etti. "Leydi Alexandra, her zamanki gibi sizi görmek bir zevk. Sanırım benim içeri dönmem lazım."

Bu sözlerin ardından Sewell terastan ayrıldı ve baron da hızla topuklarının üstünde dönerek Blackmoor ile Alex'i terasta yalnız bıraktı.

Alex, tanık oldukları konuşmanın görüldüğünden daha önemli bir içeriği olduğundan emindi ama ne hissettiğini tam olarak dile getiremiyordu. Kafasındaki düşünceleri kovup içten ve sevimli bir tavırla Blackmoor'a baktı ama o da kendi düşüncelerine dalmış gibiydi.

"Eh! Alışılmadık bir ikili oldukları muhakkak."

Karanlık bahçeye bakmakta olan Gavin mırıldanarak aynı fikirde olduğunu belirtti. "Amcam kendine pek uygun olmayan arkadaşlar ediniyor." Dalgın dalgın devam etti. "Hep söylediğim gibi insan büyüklerinin göründüklerinden bir biçimde farklı olduğunu anlıyor bazen. Amcam da bunu doğrulayan bir örnek."

"Birlikte olduğunuz süre bunu değiştirmede mi?"

"Azıcık bile değiştirmede." Blackmoor hafifçe gülmüş-tü. "Hâlâ çocukluğumdaki kadar esrarengiz..." Lafını yarım bıraktı.

Alex tekrar o konuşsun diye sessiz kaldı. Yani niyeti buydu ama maalesef kendini tutamadı. "Peki şimdi?"

Blackmoor konuşmayınca Alex sorusunu duymazdan gelmiş olabileceğini düşündü. Bu andan, hatta bu geceden çok uzaklarda gibi görünüyordu. Tam konuyu değiştirmeye hazırlanırken erkek alçak sesle konuşmaya başladı. "Şimdi ise babamla aramdaki yegâne bağ ve ne kadar çok çaba harcarsam harcayayım onda babamdan bir parça bulamıyorum. O da benim için aynı şeyi söylese hiç şaşırmazdım."

Alex yine kendini tutamadı. "Niye böyle diyorsun?"

Soru ağzından çıktıktan sonra hemen açıklama yaptı. “Yani babanı onda görememen normal. Bunu anlıyorum çünkü çok farklı insanlar, açıkça belli. Fakat niye onun da aynı şeyi düşüneceğini söylüyorsun?”

Blackmoor ona bakmak üzere döndüğünde Alex gözlerindeki sıkıntılı ifadeye çok şaşırdı.

“Onun gibi olmayı öğrenme fırsatım hiç olmadı.” Bu sefer Alex sessiz kaldı, gırtlığındaki âdemelmasının konuşurken inip çıkışını, gözlerinin koyulaşmasını izledi. “Çok erken öldü. Aklıma hiç gelmezdi. Geceleri o lanet evdeyken bütün düşünebildiğim daha dikkatli olmam gerektiği. Onu daha iyi izlemeliydim.”

Kelimeler dudaklarının arasından dökülüyordu ve Alex onu teselli etme konusunda çaresizdi. “Bilemezdin ki...”

“Bunu biliyorum. Keşke yapsaydım diyorum sadece. Keşke ona daha çok dikkat etseydim. Onu daha iyi izleseydim.” Derin bir soluk aldı ve o kadar uzun süre sustu ki Alex tekrar konuşacak mı diye merak etmeye başladı. Tam sessizliği bölmeye, onu ikna etmeye karar vermişken Blackmoor fısıltıyla konuştu. “Keşke daha iyi bir oğul olsaydım.”

Alex anında karşılık verdi. “Sen harika bir oğuldun. Harikaydın. O da buna inanıyordu. Adım gibi biliyorum.”

“Bilmiyorsun.”

“Biliyorum işte.”

“Nasıl bilebilirsin ki?”

Blackmoor, Alex’e baktı. Gerçekten baktı, terasa çıkıklarından beri ilkti ve Alex karanlıkta ne kadar erkeksi görüldüğüne şaşırdı. Işık yüzünde gölge yaratıyor; düz

burnunun, güçlü çenesinin açılarını belirginleştiriyordu. Gözleri bilinmez bir nedenle parlıyordu ve Alex bunun ışık oyunu olup olmadığını bilemese de gözünü ondan ayıramıyordu.

Uzanıp ceketinin yumuşak kumaşı üstünden koluna dokundu, bütün bu durumu düzeltmek için ne söylemesi gerektiğini bulamamıştı. “Kısa ömrümün büyük kısmını baba ve oğullarıyla geçirdim. Uyumlu bir baba oğlu görür görmez anlarım. Seni seviyordu, Gavin. Seninle gurur duyuyordu ve sende ondan çok şey var: gücünden, insanlığından, karakterinden...”

Dokunuşu, Blackmoor’u dalgınlığından kurtarmış gibiydi ve Alex’in ince, beyaz eline bakıp genç kızla göz göze gelmeden önce kendi elini onunkinin üzerine koydu. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluştu ve konuşmaya başladı. “Sezon başladığından beri ilk kez Gavin dedin bana.” Küçük bir kahkaha attı. “Ben de asıl adımlı unuttun sanıyordum.”

Alex onun temasıyla içinde kabaran hisleri bir yana bırakıp, “Sadece kont oluşuna alışmaya çalışıyordum,” diye yanıt verdi. “Sürekli hatırlatmam gerekiyor kendime.”

“Tek sen değilsin. Çoğu zaman ben de kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum ve seni temin ederim, Blackmoor olmamayı tercih ederdim.” Sesi alçaldı. “Yine Gavin olmayı...”

Alex doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. “Senin için niye zor olduğunu anlayamıyorum.” Duraksadı, sonra devam etmek için kendini zorladı. “Benim fikrime göre, mükemmel bir kont oldun. Olacağını da hep biliyordum ve dahası baban da her neredeyse gurur duyuyordur seninle, eminim.”

Blackmoor ona bakmak için başını çevirse de sessiz kaldı.

Gözlerinde Alex'in tanımlayamayacağı bir duygu yanıp söndü, daha önce hiç görmemiş olduğu bir duygu. Alex devam etti. "Ve her ne kadar sen şu anda algılamasan da Gavin de hâlâ yerinde duruyor. Hâlâ her zamanki gibi güçlü."

Erkeğin gözleri koyulaştı, doğrulup yüzünü genç kıza çevirdi. Alex'in elinin altındaki kolunu oynattı, çevirip parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirdi. Alex teninin sıcaklığını, bakışlarındaki yoğunluğu derinden hissediyordu. Aralarındaki o an uzadı ve Alex ne olduğunu tam olarak kavrayamadığı bir şey hissetti. Göz göze geldiler, Blackmoor yaklaştı ve aralarında çok az mesafe kaldı. Başını eğmiş Alex'e bakarken bir saç buklesi alnına düşmüştü. O bukleyi geri itmemek için Alex zor tutuyordu kendini.

"Buna sahiden inanıyor musun?"

"Her kelimesine."

Blackmoor boştaki eliyle çenesini ışığa doğru kaldırıncaya Alex'in soluğu kesildi. Bu dokunuş içinde güçlü bir duygu, bu ana kadar hiç yaşamadığı bir duygu yaratmıştı.

Blackmoor konuşunca Alex sesindeki şaşkınlığı algıladı. "İnanmak istememi sağladın." Alex'ten birkaç santim ötedeydi ve bakışları birbirine kilitlenmişti.

Birdenbire Alex anladı. Blackmoor onu öpecekti ve kendisi de bunu istiyordu. Hem de asla hayal edemeyeceği kadar. Erkeğin bakışları gözlerinden dudaklarına kayınca yine nefesi kesildi ve bütün vücudu gerildi.

Dudakları onunkilere öyle yakındı ki soluğunun hafif

temasını algılayabiliyordu. Gözleri kendiliğinden kapandı ve sabırsızlıkla bekledi, bütün duyuları haykırıyordu. *Seni öpecek!*

Ama öpmedi.

Alex tam ilk öpüşmesini yaşayacağından emin olmuşken erkeğin yumuşak bir sesle küfrettiğini duydu. O geri çekilirken Alex gözlerini açtı, elini de çekmişti. Bu çevik hareketlerden ve aniden onun sıcaklığından kopmaktan ötürü Alex'in başı döndü.

“Bunu yapamayız.”

“Yapamaz mıyız?” Bunları yumuşak ve şaşkın bir sesle söylemişti.

“Hayır!” Blackmoor durup elini saçlarının arasından geçirdi, derin bir nefes aldı. Alex dışında her yere bakıyor gibiydi. Alex ise ne diyeceğini, nasıl hareket edeceğini bilmiyordu. Ne de olsa insanın en sevdiği arkadaşlarından biri her gün onu öpecekmiş gibi yapmıyordu. O yüzden sessiz kaldı.

Blackmoor boğazını temizleyip, “Aile olarak gayet iyiyiz,” dedi. Hepsi buydu. “Seni içeri götürsem iyi olacak.”

Alex sanki her gün bu durumla karşılaşmış gibi yanıt verirken sesinin titrememesi ve asla şükran dolu olmaması için dua etti. “Tabii. Eğlenceleri kaçırmamam lazım.”

Blackmoor'un uzattığı kolu görmezden geldi ve ona sürünerek yanından geçip parlak çizim odasına daldı. Blackmoor'u arkasından gelmek zorunda bırakmıştı.

On İki

“Hepsi Alex’in kabahati. Onun bu sezon işleri çıkmasa annemin müdahaleleri olmadan normal hayatımızı sürdürürdük.” Kit karşısında oturan Nick’e bakınca o da kâğıtları dağıtmaya başlarken büyük bir ciddiyetle başını sallayıp kardeşini onayladı.

Nick elindeki kâğıtlara üstünlük taslar gibi bakıyordu. “En azından Salisbury Balosu’ndan paçayı kurtarmak için resmî bir mazeretim var. Annem haftalar önce planlanan Oxford gezimi iptal etmemi isteyemez. Artık siz ikiniz düşünün!”

Büyük bir öz güvenle kartlarını açtı ve diğer üçünün kazandığını anlayınca suratını buruşturdu.

Masadaki dördüncü sandalyeyi işgal eden Blackmoor yorumda bulundu. “Ben olsam o kadar sevinmezdim. Ne dersin, Kit? Will?”

Gençler hep birlikte güldü ve Will kazandıklarını toplayıp bir sonraki eli dağıtmak üzere kâğıtları karıştırırken sohbete devam etti.

“Bizi de baloya gitmeye zorlayamaz. Biz yetişkin erkekleriz, Tanrı aşkına!”

Will tek kaşını kaldırıp kardeşine baktı. “Zorlayamaz mı dersin? Aynı anneden söz ediyoruz değil mi? Hani şu kendisi ufak tefek ve istekleri devasa olan kadından?”

Kit iç geçirip arkasına yaslandı ve ağabeyine baktı. “Nasıl kaçacağız?”

Will, “Kaçmayacağız,” dedi. “Bu kaçamayacağımız balolardan... Nicola Salisbury, Alex’in kaç yıllık arkadaşı. Bu baloyu katiyen kaçırmak istemez.”

Nick lafa karıştı. “Tamam, doğru ama bana öyle geliyor ki Alex de artık o baloyu pek istemiyor. Son birkaç gündür her zamankinden daha huysuz oldu sanki değil mi?”

Kit dalgın dalgın yanıt verdi. “Yo, ben öyle bir şey fark etmedim.”

Blackmoor normal bir şey soruyormuş gibi bir tavırla, “Canını sıkın şeyden söz etti mi hiç?” diye sordu.

Nick başını salladı. “Yok, pek bir şey demedi. Sadece artık sezonun faaliyetleriyle daha az ilgileniyor gibi. Geçen hafta hiç hevesli değildi bir yerlere katılmaya.”

Will homurdandı. “Alex zaten sezon aktiviteleriyle çok ilgilenmiyordu. Benim derdim o değil. Dedğim gibi, Nicola arkadaşı. Gitmek isteyecektir. Birimizin de ona eşlik etmesi gerekir ve daha büyük ve mevki bakımından daha yüksek olduğum için bu kişinin kim olacağına ben karar vereceğim. Bil bakalım kim gidecek, Kit?” Yeşil gözlerinde kahkahalar ışıldıyordu.

“Saçmalık!” Bu söz, ağabeyinin kararını mücadele etmeden kabullenmeyeceği belli olan Kit’ten çıkmıştı. “Ben olamam!”

“Niyeymiş?”

Kit duraksadı, belli ki söz konusu balodan kaytarabilmek için münasip bir bahane bulmaya çalışıyordu. Aklına bir şey gelince gözleri parladı. “Anneme, davetli oldu-

ğum av partisinde seçkin leydilerle tanışma imkânım olduğunu söylerim, olur biter.” Zafer kazanmış gibiydi.

Will inledi, annesinin Kit’in bu sözlerini oraya belli bir genç leydi ile birlikte olmak için gitmek istediğine yoracağını biliyordu. “İyi hamle, kardeşim.”

Kit iltifatı bir baş selamıyla kabul etti ve ağabeylik ödevinden kaçmak için bahane bulacağım diye kafasını patlattığından elindeki kartları ağır ağır karıştırmaya başladı.

Bu sohbet esnasında sessiz kalmış olan Blackmoor hafifçe öksürüp arkadaşlarının dikkatini çekti.

“Ben zaten gidiyorum o baloya. İsterseniz ben eşlik edebilirim.”

Will’in gözleri ışıldadı. “Sahi mi?” Blackmoor başıyla onaylayınca, “Harika!” diye devam etti. “Zaten herkes seni de ağabeylerinden biri sayıyor ki gerçekten de öylesin!”

Blackmoor yeniden öksürdü. “Öyle.”

Kıl payı ile kurtulmanın sevincini gizlemek isteyen Will ciddi bir tavır takınmaya çalıştı ve arkadaşına baktı. O tavrı takınması pek de kolay olmamıştı. “Emin misin, Blackmoor? Bütün bir geceyi Alex’in etrafına toplayacağı hanım evladı hayranlarını izleyerek geçirmekten daha beter bir şey düşünemiyorum.”

Blackmoor hafifçe güldü ve “Ben de,” diye cevap verdi. Bir süre duraksadı ve arkadaşlarına bir şeyler daha söylemesi gerektiğini fark etti. “Ama zaten orada olacağım, yani en mantıklı çözüm buymuş gibi görünüyor.”

“Fevkalade! Seninle arkadaş olmamızın bir sebebi olduğunu biliyordum zaten, dostum!”

Nick, ağabeyine bakıp hayretle başını salladı.

“İnanamıyorum bu kadar şanslı olmana. Senin yerinde ben olsam bütün sezon boyunca hem Alex’e hem Vivi’ye hem de Ella’ya eşlik ederken bulurdum kendimi.”

Blackmoor Malikânesi’nin koridorundaki saat yüksek sesle altı olmak üzere olduğunu duyurdu. Stafford kardeşlerin üçü de irkilmişti.

Will elindeki kâğıtları masaya atıp kalktı. “Vakit geldi, millet. Annem, Worthington Balosu’nun planlaması için hepimizin akşam yemeğinde hazır bulunmasını istiyor.”

Nick içini çekerek kalktı, konuşurken ses tonu öfkeliydi. “İnsan da sanır ki bütün Britanya İmparatorluğu’nda sezondan daha önemli hiçbir şey yok. Tanrı bizi boş işlerle uğraşan annelerden korusun.”

“Sen de gelsene, Blackmoor. Ne de olsa bu sezon olaylarından kısmen kaçabilmemize yardım ediyorsun.” Bunu söyleyen Kit’ti.

Blackmoor, “Bence bu gece sizinle yeterince uğraştım,” dedi. “Bir de gelip annenizle balo toplantısı mı yapacağım? Hiç sanmıyorum.”

Will, Gavin’in omzuna vurdu. “İyi dedin, Blackmoor. Bu seferlik kaçmana izin veriyoruz ama sadece çok iyi bir dost olduğun için.”

Bu sözlerden sonra üç kardeş gitti ve Blackmoor kendini bir kez daha çalışma odasının loş ışığında yalnız buldu.

Alex’e, Salisbury Balosu’nda eşlik etmeyi teklif ettiği için kendine küfrediyordu. Aklı neredeydi?

Yüksek sesle, “Belli ki pek aklım yok,” diye söylendi.

Bu durumla ilgili olarak yolunda gidebilecek hiçbir

şey yoktu. Bütün aile bir adım ötedeyken Alex'in onurunu lekelemeye yaklaşması yetmezmiş gibi şimdi de ona eşlik etmeyi mi öneriyordu? Tek başına?

"O senin kardeşin sayılır!" Yine yüksek sesle konuşmuştu ve sesinde yarı iğrenir bir ifade vardı.

Ancak Alex onun kardeşi değildi ve Blackmoor da bunun farkındaydı. Önceki hafta terasta hissettiği şeyler ağabeyce duygulardan çok uzaktı. *Hem de çok çok uzak.* O yüzden geçen hafta ondan uzak durmak için çok çaba harcamıştı. *Sekiz gündür.* Saymıştı demek? Eh, saymıştı işte. Ama yalnızca arkadaş oldukları için. Yalnızca arkadaş ve öyle de kalacaklardı. Stafford ailesi onun için, ailesi için çok şey yapmıştı; hepsini unutup Alex'i öpmeye cüret edemeyeceği kadar çok şey. Üstelik Alex de o gece terasta yaşananları çoktan unutmuştu. Onlar sadece arkadaştı.

"İyi o zaman. Böyleyse böyle."

Duraksadı, sonra başını salladı. Kendi kendine konuşmayı bırakması lazımdı gerçekten.

Alex, Worthington Malikânesi'nin oturma salonunun kapısında durup derin bir nefes aldı, içeri girmeden önce cesaretini topladı. Blackmoor'un kapının öbür tarafında olduğunu, aralarında hiçbir şey yaşanmamış gibi Salisbury Balosu için eşlik etmeye geldiğini biliyordu. Kendini aptal konumuna düşürüp onu öpeceğini sanmıştı, sonra da bütün gece surat asmıştı ya da bütün hafta. Veya iki hafta...

Bütün gün kendini soğukkanlılığını koruyacağına, onun

iki haftadır ortalıkta görünmemesini fark etmemiş gibi davranacağına ikna etmeye çabalamıştı. *On altı gündür.* Saydığından değil. Her şeyin son derece garip değil; gayet normal olduğunu, hiç de dehşet verici olmadığını ve Gavin'i sadece çok sevgili, çok tatlı bir arkadaş olarak kabul ettiğini düşünüp durmuştu. Sevgili ve tatlı kelimelerini de özellikle seçiyordu çünkü bunlar çocuklar için, yavru köpekler için, yaşlılar için kullanılan kelimelerdi.

Elbette, Gavin'i yavru köpek olarak düşünmek öfkelerini pek yatıştırmıyordu. Aksine, giyinirken giderek daha da sinir olmuştu. Onun bu gece kendisine eşlik etmeye istekli tek kişi olmasına, ağabeylerinin bu özel olayı kaçırmalarına ve bebekliğinden beri arkadaşı olan Nicola Salisbury'nin balo tertip eden bir annesi olmasına sinir olup durmuştu.

Kendi kendine yüksek sesle, "Eh, pekâlâ da üstesinden gelebilirim," diye söylendi. "Sonuçta sadece faytonla gideceğiz. Sonrasında bütün gece görmezden gelirim onu." Derin bir soluk alıp omuzlarını dikleştirdi ve yüzüne parlak bir tebessüm oturtuktan sonra koca maun kapının tokmağını çevirip sonuna kadar açtı.

"İyi akşamlar, Lord Blackmoor." Sesi gereğinden yüksek çıkmıştı ama aldırmayıp devam etti. "Umarım iyisinizdir?"

Blackmoor pencerenin önündeydi ve dönüp Alex'in arkasından vuran parlak ışıktaki yarattığı tabloya baktı, gözleri belli belirsiz açılmıştı. Yutkundu ve Alex birkaç saniye boyunca dilini yutmuş gibi kalakalmasından en küçük bir zevk almadı. Bunu fark ettiğini anlamasına da

izin vermedi ya da niye bu kadar huzursuz göründüğünü kesinlikle bildiğini.

Giyinirken genç bir leydinin ilk sezonunda olay yaratmadan deneyebileceği tek yolla -yani erkekleri çileden çıkaracak bir balo kıyafeti giyerek- Blackmoor'dan intikamını almaya karar vermişti.

Madam Fernaud'la annesi bu özel giysiyi en son modaya göre tasarlamışlardı. Rengi grimsi eflatundu ve bu, Alex'in en sevdiği renklerden biriydi çünkü tenine çok uyardı. Göğüs dekoltesi babasıyla ağabeylerini delirtmeye yetecek kadar açıktı. Yani bu gece hiçbirisi yokken ve Blackmoor ona dadılık ederken mükemmel bir seçim olmuştu.

Bu özel giysiyi bu özel gecede giymeye karar vermesinin başka bir nedeni yokmuş gibi davranmadı. Blackmoor odada duruyor, hem dehşete düşmüş hem de hayran olmuş gibi bakıyordu. İtiraz edemezdi, her ne kadar Alex bunu yapmak istediğinden emin olsa da. Bu kıyafetin içinde muhteşem görünüyordu. Eğer bu gece ortalığın karışmasına yol açarsa bununla başa çıkması gereken Blackmoor'du ve ikisi de bunu biliyordu.

Alex onun doğrudan kendisine bakmamak için elinden geleni yaptığını fark edince keyifle gülümsedi. *Korkak*, diye düşündü. *Beni öpecekmiş gibi yapıp sonra on beş gün ortadan kaybolmayı göstereceğim sana.* Blackmoor gözle görünür bir biçimde yutkundu ve Alex'in tebessümü daha da genişledi.

“Gidelim mi, lordum? İlk valsi kaçırmak istemem.”

Sözleri Blackmoor'u harekete geçmeye zorladı. Genç adamla zarafetle yanına gelip kolunu uzattı. “Elbette. Herhalde ilk valsi kaçıramayız.”

Sesinde alaycı bir tını mı vardı?

Fuayeden geçerken Gavin kendine gece boyunca soğukkanlı ve mesafeli davranmaya karar vermiş olduğunu anımsattı ve tam bir ağabey tavrıyla, “Çok güzel olmuşsun, Alex ama bu elbisenin biraz dekolte olduğunu düşünmüyor musun?” diye sordu.

“Hiç fark etmedim, lordum.”

Bu cevap karşısında Gavin’in altın sarısı kaşlarından biri havaya kalktı. Alex’in düpedüz yalan söylediğini biliyordu. Böyle bir konuya girmemenin daha iyi olduğunu anladığı için boğuk, neye yorulacağı anlaşılmayan bir ses çıkardı ve çıktılar.

Faytonda aralarında sözsüz bir anlaşma varmış gibi önceki haftadan bahsetmeyip sessizce oturdular. Böylesi Alex’in işine geliyordu, bu cüretkâr elbiseyi giyerek Blackmoor’un huzurunu kaçırmaktan tatmin olmuşsa da Worthington davetindeki olaylardan utanıyordu ve bir daha asla o konuya dönmemeyi tercih ediyordu.

Karanlıkta öylece durup kendisini öpsün diye beklemişti! Ah! Kim bilir nasıl aptal görünüyordu o anda. Eğer Gavin kahkahalar atarak ağabeylerine koşmadıysa çok şaşırırdı. *Birisi bu yumurcağı bir an önce evlendirmeli,* dediğini hayal edebiliyordu.

Evet, tümüyle küçük düşürücü bir deneyimdi. Şu anda sadece düşünmekle bile yanaklarının kızardığını hissediyordu. Faytonun karanlık olmasına şükrederek bunun geçmesini diledi. Belli ki Blackmoor’un yemeği düşündüğü yoktu... Yani kendisi de düşünmese daha iyi ederdi. Bu yüzden ölecek olsa bile.

Hafifçe öksürüp, “Bu gece eşlik ettiğin için teşekkür ederim,” dedi.

“Ne demek, Alex? Teşekkür etmene gerek yok. Zaten gidecektim ve Nicola’nın balosunu kaçırmayı hiç istemediğini de biliyordum.”

“Evet, benim gerekçem bu. Ama sen niye gidiyorsun?”

Gavin arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını öne uzattı. “Herhalde en bilinen sebeplerden biri yüzünden.”

Alex dikleşti. “Neymiş o?”

“Anneler ve oğullarına eş bulmak konusundaki şeytani istekleri.”

Alex gülümsedi. O gece ilk kez gerçekten gülümsüyordu. “Seninki de mi?”

“Tabii ki. Bu sezon kendisi yasta olduğu için oturup müstakbel eşimi bulabileceğimi umduğu faaliyetleri düşünmekten başka işi yok. Bana sorarsan, evlenecek yaşta çocuğu olan dulların yas dönemi çalışmalarına ciddi sınırlamalar getirilmeli.”

“Yani balolara sırf bu yüzden katılıyorsun? İyi de annen Kuzey’de. Sana baskı yapamaz ki.”

“Birincisi, annemin insana kendini nasıl suçlu hissettirebileceğini unutuyorsun. Sezon haberlerini almaya can attığı için de buna mecburum.

“Dahası...” diye devam etti, “...artık kont olarak görevlerimi üstleneyim diye de peşimde ki her gün burada olsa ona hiç aldırmayabilirdim ama burada olmaması en azından huyuna gitmemi gerektiriyor. Eh, Savaş Bakanlığı’ninkinden daha büyük bir casus ordusuna sahip olduğuna inandığım için de gazabına uğramaktan korktuğumu söyleyebilirim.”

Alex saygıyla başını eğdi. “İyi bir oğulsun. Sahiden.”

“Hmm.” Blackmoor’un yanıtı tarafsızdı. “Elbette, anemle hiç ilgisi olmayan bir sebep daha var.”

Fayton durmak üzere yavaşlarken Alex’in kaşları merakla havaya kalkmıştı.

“Yanında biri olmadan baloya katılmana izin verirsem kendimi pek iyi hissetmezdim.” Faytonun kapısı açılıp Gavin indiğinde sözleri havada asılı kalmıştı. Dönüp inmesine yardım etmek için Alex’e elini uzattı.

Alex indikten sonra neşeli bir sesle yanıt verdi. “Bu gerçekten de riskli olurdu. Beni gözetlemesen kendimi nasıl da kötü hissederdim düşünsene.” Durup nasıl kötü hissedeceğini düşünürmüş gibi yaptı ve abartılı bir iç çekişle, “Beni korumak için duyduğunuz bu yoğun istek daha ziyade kendi rahatınız için, lordum,” dedi. Blackmoor’un içten kahkahası kendisinin de neşelenmesine yol açtı ve birlikte içeri girdiler.

İçeriye girişleri anons edildi, Lord ve Leydi Salisbury tarafından karşılandılar. İkili garip bir çift oluşturunuyordu ve nedeni sadece birbirlerinin tam zıddı olmaları değildi. Lord Salisbury uzun boylu, cılız biriydi ve öne çıkmayan bir kişiliği vardı. Leydisi ise ufak tefek, tombulca bir kadındı ama sosyetenin en neşeli kadınıydı. Asıl neden, ebeveynlerinin tavrından utanan altı çocuktan sonra bile birbirlerine tutkun olmaları ve bunu herkesin içinde göstermeleriydi.

Alex’i iki yanağından öpen Leydi Salisbury tipik heyecanlı haliyle, “Canlarım!” dedi. “Sizi ağırlamaya bayılırsınız! Nicola da seni bekliyordu, Alex! Ama onu görmek için beklemen lazım! Tam zamanında geldiniz! Vals hemen başlıyor! Kaçırmamalısınız!”

Lord Salisbury tarafından da kısaca selamlandıktan sonra dans pistine akın eden insanların ortasında kaldılar. Leydi Salisbury haklıydı, müzik başlamıştı bile.

Blackmoor, “Hiç fark ettin mi?” dedi. “Leydi Salisbury’nin her cümlesi ünlemle bitecek şekilde?”

Alex gülmemek için kendini tuttu ve şeytanca Blackmoor’a baktı. “Lordum! Bu da ne demek şimdi?”

Erkeğin gür kahkahası duyuldu. “Ben böyle bir kadın hakkında böyle bir yorum yaptıysam eminim ki sen de onun taklidini yapıyorsundur.”

İkisi de gevşediler ve sessizliği paylaşarak dans ettiler. Çaktırmadan Gavin’e göz atan Alex, önceki haftanın olayları yüzünden huzursuz olup olmadığını anlamaya çalıştı. Bir belirti göremedi ve salonda dönerek dans ederken Gavin’in -hayatı boyunca tanıdığı bu Gavin’in- bir saniyeliğine bile olsa, onu çok sevdiği bir arkadaştan başka biri olarak gördüğüne inanmanın aptallık olacağına karar verdi.

Hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış olarak iç geçirdi. Rahatlamıştı çünkü olaydan söz etmeyip hiç olmamış gibi normal hayatlarına devam edebileceklerdi ve hayal kırıklığı da tümüyle aynı sebeplerden ötü-rüydü.

İkinci duygusundan hafifçe ürktü ve valsten sonra ondan ayrılıp Nicola Salisbury’i aramaya karar verdi. Çok zorluk çekmedi çünkü salonun öbür tarafında Ella ve Vivi ile derin bir sohbete dalmıştı.

Nicola bu üçlü tarafından daima hoş karşılanan bir konuk olmuştu; sürekli sıra dışı şeyler anlatan, neşeli bi-riydi. Bir Salisbury olarak Nicola’nın soyu ve zenginliği,

Londra sosyetesinin geri kalanının da onu hoş karşılamasını sağlıyordu. Kendisi buna zerre kadar aldırmazdı. Canının istediğini söyleyen ve yapan, kimsenin ne düşündüğüne sahiden aldırmayan birkaç kişiden biriydi ve Alex ondan her zaman oldukça hoşlanırdı.

Onlara doğru yürürken elinde olmadan gülümsedi. Arkadaşlarından hiçbirisi kelimenin tam anlamıyla seçkin, genç adamlar tarafından kuşatılmaya aldırmıyordu. Söz konusu genç erkekler ise soğukkanlı ve öz güvenli görünmeye çalışıp sadece bu üç genç kadının dikkatini çekmek için can atıyormuş gibi görünmeyi başatabiliyordu.

Neredeyse onlara acıyarak başını salladı. Hiçbiri Alex'in arkadaşlarından nazik bir tebessümden fazlasını elde edemeyecekti, bu kadarından emindi.

Yanlarına varınca fısıldayarak, "Harekete geçmeniz lazım," diye fısıldadı. "İnsanları buraya çekiyorsunuz."

Aynı şekilde irkilen üçlü etraflarına bakındılar ve hayranlarının gülücükler saçmasına, belirgin bir şekilde eğilerek selamlar vermesine ve genelde kendilerini iyice aptal konumuna düşürmesine neden oldular.

Nicola aleni bir biçimde gözlerini devirip Alex'e sarılmak üzere eğildi. "Çok gülünç. Yaltaklanarak bir şey elde edeceklerini mi umuyorlar sahiden? Ve hoş geldin, Leydi Alexandra." Alex'i kolundan tutmuş, unvanını kasten abartarak vurgulamıştı. "Bu renk inanılmaz yakışmış. Dekoltesi de öyle. Tanrım! Eğer bize ilgi duyuyorlarsa... Şimdi iyice kendilerini kaybetmişlerdir! Galiba Waring'e eter koklatmak gerekecek. Blackmoor'la geldiğini görür gibi oldum? Eskortluk görevini niye ihmal ediyor?"

Alex abartılı iltifatlarla gülerken Vivi lafa girdi. "Yüce

Tanrım! Ne zaman toplandı bütün bu adamlar buraya? Hangisi hangimiz için geldi acaba?”

Alex gülümseyerek, “O cephe de kafalarını çalıştırma becerisine sahip olduklarından emin değilim,” dedi. “Bence herhangi birinizden en ufak bir ilgi kırıntısı gör-seler koşarak gelirler.”

“Sevgili Tanrım, o zaman öyle bir şey yapmayın!” Nicola dehşete düşmüş gibi dalga geçerek söylemişti bu sözleri.

Ella da bilimsel inceleme yapıyormuş gibi, “Ne entere-san yaratıklar,” deyip diğer kızların gülmesine neden oldu.

Alex’in omzunun üzerinden bakan Vivi sesini alçaltıp sadece kendi grubundakilerin duyacağı şekilde, “Dikkat et, Alex,” dedi. “Kimin için geldiğinden gayet emin olduğunu tahmin ettiğim biri geliyor.”

Alex dönüp Vivi’nin kimi kastettiğini görmeye fırsat bulamadan Freddie Stanhope’nin gür, tenor sesini duydu. “Dördünüz kendi başınıza burada durmamalıydınız, orta-lık köpek balığı kaynıyor.”

Alex keyifle arkadaşına gülümsedi. “Biz de az önce bunu fark ettik, lordum. İyi ki geldiniz.”

Nicola da, “Doğru,” deyip meydan okurcasına, “Tabii kendiniz de ava çıkmadıysanız, lordum?” diye ekledi.

Elini kalbi kırılmış gibi göğsüne koyan Freddie, “Kesinlikle hayır, leydim,” dedi. “Böyle düşünmeniz kal-bimi kırdı.” Kaşlarını çapkın bir edayla oynatınca kızlar gülmekten kırıldı.

Sonra sır verirmiş gibi fısıldadı. “Bu güzellere eşlik edip onları etraftaki genç sersemlerden kurtarabilir mi-yim acaba?”

Ella keyifli bir tavırla, “Peşimizden gelmeyeceklerinden emin değilim ama planınız işe yarayabilir de,” dedi.

Freddie, Ella’ya eğildi. “Hiç aldırmam. Hiçbiri adam gibi kur yapacağı benzemiyor, fazla yaklaşan olursa dirseğimle iteklerim.”

Alex, “Enteresan,” dedi. “Yani şimdi siz dördümüzü birden sahipleniyorsunuz. Kurtulmak için dirsek atacak birilerini mi bulmamız lazım?”

Freddie çapkın bir tebessümle ona döndü. “Leydi Alexandra, ben aynı anda dört kadını birden sahiplenecek türden bir erkek değilim. Sadece hepinizi korumayı öneriyorum. Şimdilik...” Durakladı, hayati bir sorun üstünde kafa patlatıyormuş gibi yaptı. “Mesela dans kartlarınızı doldurabilirim.”

Ardından söylediğini yapmaya başladı. En sona Alexandra’yı bırakmıştı. Kızın bileğinde asılı küçük karta bakınca hayal kırıklığına uğramış gibi kafasını salladı. “Niye Alexandra Stafford? Bir sonraki vals için kimseye söz vermemiş olmanıza imkân yok. Tabii gösterişli bir talip için ayırmadıysanız?”

“Evet, öyle yaptım, lordum.” Alex başını dikleştirip ona baktı. “Ama galiba siz dolduracaksınız o yeri.”

Bu sözlerle birlikte Stanhope, Alex’i kollarının arasına aldığı gibi dans pistine götürdü. Çapkınca flört etmek için hiç vakit kaybetmedi. “Salondaki en güzel kadın sensin, Alex.”

Alex başını kaldırıp genç adama gülümsedi. “Sen de salondaki en terbiyesiz erkeksin, Freddie.”

“Doğru. Ama yine de arkadaşılığımдан vazgeçemiyorsun. İtiraf et.”

“Bundan keyif almadığımı hiç söylemedim ki ama bunun riskli olduğunu söylediler. Ella ile Vivi beni gözüne kestirdiğini düşünüyor.”

“Peki ya haklılarsa?” Sesi her zamankinden boğuk çıkmıştı ve Alex bunun tam da genç kadınları tavlama kullandığı ses tonu olduğunu tahmin etti.

Dalga geçti. “Boşuna heveslenme, Stanhope. Bir dakikalığına bile sana meyledeceğimi düşündüysen kaybol. Uzaklaş. Hem de hemen.”

“Çok doğru benim zeki, sezgileri güçlü arkadaşım. Çok doğru.”

“Bir gün gelecek, genç bir leydi seni eline geçirecek ve ona karşı koyamayacaksın, Freddie.”

“Asla.”

“Hele böyle şişkin bir öz güvenin varsa kendini fena kaptıracağından yüzde yüz eminim.”

“Ben de utanmadan seninle flört eder, onu uzaklaştırırım.”

“Zaten şu anda da yaptığın bu değil mi?”

“Hiç de değil! Daha yeni başlıyorum.” Alex’in kahkahası çınlarken salonda dönmeye devam ettiler. Freddie rahat bir tavırla, “Fakat leydim, gözünü üstünüzden ayıramayan başka bir hayranınız var galiba ve şu anda kollarımla arasında eğleniyor olmanızdan pek memnun değil gibi.”

Alex onun kimden bahsettiğini anlamak için dönüp bakacakken Stanhope genç kıza engel oldu. “Bakma, kedicik. Yoksa ondan bahsettiğimizi anlar.”

“Kim ki o?”

“Yani bilmiyor musun? Bütün gece, hatta bütün sezon boyunca seni izlediğini fark etmedin mi?”

“Freddie, KİM O dedim.”

“Tabii ki Blackmoor.”

“Şimdi tuş oldun işte.” Alex başını sallayarak güldü. “Sezon boyunca beni izlediği filan yok. Beni izliyorsa buna kendini mecbur hissetmesi yüzündendir. Ona emanet edildiğim için.”

Freddie hafifçe güldü. “Sahi mi? Ona mı emanet ettiller? Bence tuş olan ailen, Alex. Seni alenen aslanın önüne atmışlar.”

“Neden söz ettiğini bilmiyorsun, Freddie. Blackmoor’un benimle tek ilgisi ağabeyce bir hayranlık.”

“Öyle mi? Benim de iki kız kardeşim var hatırlarsan, Alex ve hiçbir zaman onun şu anda sana baktığı gibi bakmadım onlara.”

Alex dönüp bakmak için kıvranıyordu. “Nasıl bakıyor yani?”

“Seni öpse mi, öldürse mi bilemiyormuş gibi.”

Alex yutkundu, yanaklarına kan hücum etti. “Freddie!”

“Elçiye zeval olmaz, tatlım.”

“Tamamıyla yanılıyorsun.”

“Belki de.” Müzik kreşendonun ardından sona erdi ve Freddie, Alex’in önünde eğilip uygunsuz sayılacak bir süre öyle kaldı. Sonra göz kırpıp, “Hadi kim haklıymış görelim, olur mu?” diye fısıldadı. Ardından daha yüksek sesle ve çapkınca sırtarak, “Bahçeye çıkalım mı, leydim? İkimize de biraz hava almak iyi gelir,” dedi.

“Buna gerek olduğunu sanmıyorum, Stanhope.” Bu sözler havayı bıçak gibi kesti ve Alex, Blackmoor’un hemen arkasında durduğunu anlayınca bayılacak hale geldi.

Başını kaldırıp irileşmiş gözlerle Freddie'ye baktı, ne yapacağını kestirememişti.

Stanhope onu başından savmak istemiş gibi konuştu. "Blackmoor, bu ne sürpriz. Ne istemiştin?"

Blackmoor'un ses tonu karşı koyulmayacak cinstendi ama ancak üçünün duyabileceği yükseklikteydi. "Leydi Alexandra'dan uzak durmanı istiyorum, Stanhope. Senin gibilerle bahçelerde dolanmaya hiç ihtiyacı yok."

Freddie kelimeleri uzata uzata, "Herhalde seninle doluşması daha uygun?" diye sordu. Alex bu konuşmanın sonunun iyi olmayacağını hissediyordu ama Freddie'nin sadece eğlenmek için böyle konuştuğundan şüphelenmeden de edemiyordu.

"Kesinlikle öyle. Ben onun ağabeyiyim." Freddie bu sözlere hafifçe gülünce Blackmoor daha da kızdı. "Daha da önemlisi..." diye devam etti, "...bu gece bana emanet ve kiminle nereye gideceğini ben söylerim. Yani kesinlikle seninle bir yere gitmiyor."

Alex sesini yükseltmeden, "Affınızı rica ederim..." diye lafa karıştı, o arada dimdik durmuş ve iki erkeğin arasına girmişti. Karanlık bir bakışla Blackmoor'a döndü, öfkeden kızarmıştı. "Az önce ne dedin sen?" Blackmoor da aynı öfkeyle ona baktı. "Galiba davranışlarım üzerinde bir tür kontrolün olduğunu ima ettin. Hayır! Dikte ettin."

Blackmoor konuşmak üzere ağzını açtı ama Alex sözünü kesti. "En iyisi başka bir şey dememeniz lordum. Tabii kendinizi biraz daha utandırmak istemiyorsanız. Açıkça söyleyeyim. Bildiğim kadarıyla ne kocamsınız ne babam ne de kralım. O yüzden üzerimde var olduğunu sandığınız kontrol tamamen hayali." Lafına devam ederken öfkeden sesi titriyordu. "Eğer canım Stanhope ile -ya

da başka biriyle- bahçede yürümek isterse bu tamamen beni ilgilendirir. İşime karışmazsanız sevinirim. Yoksa geçenlerde birlikte terasa çıktığım kişinin Stanhope olmadığını hatırlatmam mı lazım?”

Fısıltıyla sorduğu soru aralarına düştü. Blackmoor’un yüzü taş kesilmişti. Alex öfkeden yüzünün kıpkırmızı oluşunu ve kısa bir baş selamından sonra dönüp gidişini izledi.

O da öfkesinden yumruklarını sıkıyordu.

Blackmoor gözden kaybolunca Stanhope, “Eh!” dedi. “Kesinlikle beklediğimden daha aydınlatıcı bir manzara oldu.”

“Kes sesini, Freddie!”

“Dudaklarım mühürlü, kedicik ama küçük bir öneride bulunabilir miyim? Aslında iki öneride?”

“Ondan sonra susacaksan olur.”

“Birincisi, ben olsam teras konusunu öyle özgürce açmazdım; hem de böyle yakın birine. Blackmoor açısından pek gurur verici değil. Ayrıca senin ismine zarar verebilir.”

“Teşekkür ederim, Freddie.” Sesinde alaycı bir ifade vardı. “Ben bilmiyordum bunları.”

“Alay etmek seni haklı çıkarmaz, tatlım. Bence Blackmoor bu konuyu benim önümde dile getirmemeni tercih ederdi. Siniri bozuldu.”

“Siniri bozulmadı, çileden çıktı.”

“Daha uygun bir tanım.”

“E, ikinci önerin neymiş?”

“Hafif adımlarla ilerle.”

“Bu mu yani? Bana verebileceğin en iyi öğüt bu mu?”

“Peki, o zaman... Çok hafif adımlarla ilerle.”

On Üç

Alex o gece bahçede dolaştı, yalnız başına.

Blackmoor'la yaşadıkları tartışmadan uzun bir süre sonra öfkeden titreyerek dışarı çıktı. Bu kadar kaba davrandığı için ona kızıyor, böyle çabuk parladığı için de kendisine sinirleniyordu. Olup biten her şeyi anlamış gibi görünen Freddie'ye de kızmıştı çünkü kendisi bile ne olup bittiğini anlamıyordu.

Bahçedeki patikada yürümeye devam etti, evden uzaklaştıkça kendini daha da kötü hissetmekteydi.

Gerçekten de Stanhope'nin önünde teras konusunu açmaması lazımdı. Kimseye anlatacağından korktuğu için değil; Blackmoor onun hakkında ne düşünürse düşünsün Alex, Freddie'nin doğruyu yanlış gayet iyi ayırt edebildiğini biliyordu ve onun onurunu zedeleyecek herhangi bir şeyi ne aklından geçirir ne de kimseye söylerdi.

Hayır, terastan hiç söz etmemesi gerekirdi çünkü bunun hakaret sayılacağını ve Blackmoor'u gücendireceğini biliyordu. Gafil avlanmaktan nefret eder, bir sohbetin gideceği yönü tahmin etmekle gurur duyardı ve Alex onu pusuya düşürmüştü. Sırf Stanhope'nin önünde söylediği için değil, sadece söylediği için. Böylece aralarındaki sessiz anlaşmayı ihlal etmiş oluyordu.

Belki de o yüzden bu kadar rahatsızdı. Terastaki o anı

yok saymayı bu kadar kolay kabullendiği için, arkadaşın başka bir şey olamayacaklarını düşündüğü için. Kendisi de bunu istemediğinden değil. Yoksa istiyor muydu? Hayır! Kesinlikle istemiyordu. Hem isteseydi bile, asla evlenmek istemiyordu ki bu da teraslarda onunla öpüşmek istemeyeceği anlamına geliyordu. Ya da herhangi bir yerde...

Elbette o an öpüşmelerini istemişti. İkilemin bu kısmını hakikaten merak ediyordu. Şimdi onu düşününce tek aklına gelen bu oluyordu. İçini çekti. “Ah, Alexandra! Nasıl böyle salaklaştın?”

Fısıltıyla sorulan soru havada asılı kaldı, aklına anında geliveren bir yanıt yoktu. Bir kez daha derin derin iç geçirdikten sonra Salisbury bahçelerinin her yerine serpiştirilmiş olan mermer banklardan birine oturdu. Ayaklarını altına alıp kollarını dizlerine doladı.

Uzaktan balonun sesleri geliyordu. Sohbetler, bir taşra dansı müziğine eşlik eden kahkahalar... Ella ile Vivi'nin dans edip etmediklerini merak etti. Ediyorlarsa da kimlerle ediyorlardı? Bu boğuk seslere bahçeye yerleştirilmiş fenerlerin loş ışığı eşlik ediyor ve Alex'in etrafını zar zor görmesini sağlıyordu. Çenesini dizlerine dayayıp gözlerini yumdu ve birisi yokluğunu fark edip aramaya çıkmadan burada ne kadar kalabileceğini merak etti. Bir an gelecek, içeri dönüp onu eve götürecek birini bulacaktı. Bildiği tek bir şey varsa o da bunu Blackmoor'dan istemeyeceğiydi.

Arkasından bir hışırtı duyunca telaşla ayağa fırladı. Yalnız bir bey tarafından burada bulunursa başına dert açılacağını biliyordu. Gözlerini kısarak bakınca bir ka-

dın silueti gördü, kendi kendine söylenerek patikada hızlı hızlı yürümekteydi. Alex, Ella'yı hemen tanıdı. Belli ki kendi düşüncelerine dalmıştı ve etrafta olup bitenlerin farkında bile değildi.

“Ne yapıyorsun burada tek başına?” Arkadaşının önüne çıkan Alex sesindeki şaşkınlığı gizlememişti.

Soru Ella'yı hazırlıksız yakaladı. Genç kız çığlık atıp dehşet içinde yerinden zıpladı. Görüntü o kadar komikti ki Alex gülmekten iki büklüm oldu.

Doğrulduğunda Ella elini kalbinin üstüne koymuş, nabzının normale dönmesini bekliyordu. Aksi aksi, “Hiç de sandığın kadar komik değil,” dedi.

Alex arkadaşına sırıttı. “Komik olan sensin, Ella.”

“Sen ne arıyorsun dışarıda?” Ella toparlanmış ve meraklı haline dönmüştü.

“Önce ben sormuştum hatırlarsan.”

“Pek hatırlamıyorum. Ömrümün on iki yılını yok etmenden önce miydi?”

“Tam o zamandı, evet.”

“Önce senin söylemeni tercih ederim çünkü önce beni dehşete düşürdün, sonra da bana güldün.”

“Benimki gülünç ve bir şekilde ayrıntılı bir hikâye ve beni hem nahoş hem de mantıksız gösteriyor. Şu anda bundan bahsetmemeyi tercih ediyorum ben de.”

Ella başını dikleştirdi. “Demek ki çok enteresan bir hikâye. Şimdilik ertelemene izin veriyorum çünkü benim de çok ilginç bir hikâyem var.”

“İşte sana bu yüzden hayranım. Beni utançtan kurtarmakla kalmıyor, bir de bunu en eğlenceli şekilde yapıyorsun.”

“Doğru.”

Alex banka dönüp oturdu, arkadaşına da yanını gösterdi. “Yanıma gel, arkadaşım. Bakalım neymiş senin ilginç hikâyen?”

Ella, Alex’in yanına yerleşip söze başladı. “Kartımda yer alan bir sonraki danstan kaçmaya çalışıyordum...”

“Kavalyen kimdi?”

“Lord Grabeham.”

“Ah! Yapışkan eller.” Alex anlayışlı bir biçimde başını salladı.

“Aynen. Bende balkona kaçtım ve Baron Montgrave’nin bahçeden sıvıştığını gördüm...”

“Aman Ella. Takıntın sahiden giderek endişe verici oluyor.”

“Takıntı değil! Lafımı bitirmeme izin versen sen de anlardın.”

“Eğer bu saçmalık değilse saçmalık nedir bilmiyorum ama...” Alex lütufta bulunuyormuş gibi bir el hareketi yaptı. “Lütfen, devam et.”

Ella, “Teşekkür ederim,” dedi. “Nerede kalmıştım?”

“Şey, tam olarak emin değilim ama galiba karanlıkta, yaşı seninkinin üç misli olan bir adamın peşinde koşuyordun.”

“Şş! Koşmak filan yok. Peşine düştüm. Güvenli bir mesafeden.”

“Anlayamadım?”

“Alçak sesle konuş. Biri duyarsa mahvolurum.”

Alex, “Pekâlâ,” diye fısıldadı. “Onu takip etmekle eline ne geçecekti?”

Ella, “Güvenli bir mesafeden,” diye araya girdi.

“Tamam, güvenli mesafeden... İssız bir bahçede.”

“Eh, anlaşılan tamamen ıssız değilmiş ama bu gerçeğe sonra geleceğiz. Neden o kadar merak ettim, bilmiyorum. Her neyse, şu anda sahiden mantıksız geliyor. Ama önemli olan onu takip ettim sonuçta.”

“Ve?”

“Ve... Galiba...” Ella’nın fısıltısı âdetâ duyulamayacak hale gelmişti. “Duymamam gereken bir şeyler duydum.”

“Ne gibi?” Kafaları o kadar yaklaşmıştı ki neredeyse birbirine değiyordu.

“Tam olarak emin değilim. Baron bahçede başka bir centilmenle buluştu ama öbür kişinin kim olduğunu da, aralarındaki konuşmayı da pek anlayamadım. Çok alçak sesle konuşuyorlardı ve bence konuştukları konu da...”

Alex, Ella’nın dramatik susma süresinin dolmasını bekledi. Ella böyle vurgulara bayılırdı.

“Çok kötüydü.”

Ella’nın sesi iyice kısılmıştı ve Alex gülümsemekten kendini alamadı. “Kötü ha?”

Ella ciddi bir tavırla başını salladı. “Evet, çok kötü.”

“Peki, Ella.” Alex’in sesindeki ifade arkasına yaslanan arkadaşını eğlendirmek amacıyla kullanılmıştı. “Sence ne gibi kötü bir şeye kulak misafiri oldun?”

Ella çabucak, “Dediğim gibi, o kısmından emin olamıyorum ama emin olduğum şeyler var,” dedi. Konuşurken parmaklarıyla saymaya başladı. “Birincisi, kesinlikle önceden belirlenmiş bir saatte, önceden belirlenmiş bir yerde buluştular. Adam hiç oylanmadan doğruca o noktaya gitti.”

“Tamam... Ama pek bir şey anlamış sayılmazsın.”

Alex’e aldırmayan Ella devam etti. “İkincisi, buluştuğu kişi resmî kıyafet giymemişti. Bence Salisburylerin konuklarından değildi. Ve... Fransızca selamlaştılar.”

“Baron’un Fransız olduğu düşünülürse bu çok tuhaf işte.”

Ella aksi aksi Alex’e baktı. “Üçüncüsü, konuşmaları şifreli gibiydi. *Problem* ve *durum* üzerine tartışıyorlardı. Bir noktada diğer beyefendi, ‘Durum bu gece gecikme olmadan kararlaştırılacak,’ dedi.”

Alex bir şey demek üzere ağzını açtı ama Ella dramatik bir tavırla elini kaldırıp onu susturdu. “Ve bütün bunlar yetmezmiş gibi... Yemin ederim ki baron, ‘*Un voleur,*’ dedi.”

“Hırsız mı? Emin misin?”

“Tam değil ama olabilir! Kim bu tarz konuşur? Bana sorarsan casuslar.”

Alex yüksek sesle güldü. “Doğru, çok az insan böyle konuşur ama yine de baronun biraz ilginç bir yaşlı adam olduğundan başka bir şey bilmiyoruz. Tanrı aşkına, casus olduğuna dair hiçbir ipucu yok. Vivi’nin babası da, Blackmoor’un amcası da onu tanıyor ve aralarına katılmış olmasından memnunar. O yüzden haydudun teki olduğuna inanmak için bir sebep göremiyorum. Benim teorimi duymak ister misin?”

Ella hevesle, “Tabii ki,” dedi.

“Romanını çok fazla düşünüyorsun ve hayal gücün fazla çalışmaya başladı.” Bunları sırtarak söylemişti.

Ella bu hiç aklına gelmemiş gibi, “Olabilir, evet,” diye cevap verdi.

“Olabilir mi? Gidip yaşlı, tonton bir adamı Taç’ı devirmeye niyetlenen biri yapıp çıktın.”

“Doğru.” Ella hafifçe öksürdü. “Ama yine de acayip bir durumdu.”

“Kesinlikle. Ama millî güvenlik sorunu olduğunu da sanmıyorum. Peki, nasıl bitti?”

“Sakin bir şekilde. Tokalaştılar ve herkes kendi yoluna gitti. Ben de beş dakika filan bekleyip geri döndüm ve seni buldum!” Sesi heyecanlı ve meraklı bir hâl aldı. “Peki, sen ne yapıyordun burada, Alexandra Stafford?”

Alex rahat bir edayla, “Pek bir şey yapmıyordum,” dedi. “Hava alıyordum, hayatın sırlarını düşünüyordum, Fransızlara ülke sırlarını satıyordum...”

Ella kıkırdadı. “Bu gece herkesin yaptı bu anlaşılan.” Bir an durup Alex konuşsun diye bekledi. Ondan ses çıkmayınca devam etti. “Anlatacak mısın bana?”

“Anlatmamayı umuyorum.”

Ella düşünceli bir tavırla kafasını salladı. “İyi misin?”

“Evet. Sadece küçük bir utanç ve kızgınlığı atlatmaya çalışıyorum.”

“Ah! Yani iyi olacaksın.”

“Kesinlikle.”

Yılların dostluğunun getirdiği huzurlu bir sessizlik içinde oturdular, ikisinin varlığı da diğerine iyi geliyordu. Alex derin bir nefes alıp yıldızlı gökyüzüne baktı, Ella’yla gecenin sonuna kadar orada kalsalar ne olur diye merak ediyordu.

Ne yazık ki iyi olmazdı. Gözünü gökyüzünden ayırmadan, “Dönmemiz lazım,” dedi.

“Herhalde.”

Kalkıp eteklerini düzelttiler, sonra da balo salonuna doğru yürüdüler. Açık kapılara giden basamaklardan çıkarken hava almak için dışarı çıkmış birkaç çifti görünce Ella normalden yüksek sesle, “Harika bir yürüyüş oldu değil mi?” diye sordu.

Alex de arkadaşına gülümsedi. “Gerçekten öyleydi. İyi ki akıl ettin, teşekkürler.” Yanından geçtikleri Lord Denton’a başıyla selam verdi, belli ki adam konuştuklarını duyuyordu.

Ella eşikten balo salonuna geçerken elini sallayarak, “Hiçbir şey değil,” dedi.

Alex’in ensesindeki tüyler kabardığında tam durmuş ne tarafa gideceklerine karar vermeye çalışıyorlardı. Dönüp bakmasa da Blackmoor’un yakında olduğunu anlamıştı.

İşte oradaydı. Uygun bir mesafede durmuş, gözlerinde kızgınlık ve bıkkınlık ifadesiyle bakıyordu. Alex bıkkınlık ifadesinin yapay olabileceğini hissetti ama kızgınlık kesinlikle gerçektir. Ella etrafına bakınıyordu, derken Blackmoor’u gördü ve tebessüm edip, “İyi geceler, Lord Blackmoor,” dedikten sonra Alex’e, “Açık büfede Vivi’yi gördüm, yanına gidiyorum. Sonra buluşur muyuz?” diye sordu.

“Evet.” Alex’in yanıtı kalabalığın uğultusunda kaybolmuş ve Ella yürüyüp gitmişti. Alex iç geçirip kendi kendine, “Bu kadar gözlemci biri olarak yanımda kalmanı istediğimi anlayan gerekirdi, Ella,” diye mırıldandı. Sonra Blackmoor’a dönüp, “Beni paylamak üzere geldiyse emin ol ki hiç gereği yok,” dedi.

“Artık gideceğimi söylemeye geldim. Eğer sen de eve

dönmeyi düşünüyorsan herkesle vedalaşsan iyi olur.” Sesi soğuk ve mesafeliydi.

Alex bir an onu reddetmeyi ve kendisini eve götürsün diye Langford Markisi’ne rica etmeyi düşündüyse de bunun Blackmoor’u daha da sinirlendireceğini biliyordu ve şu an hiç bunu isteyecek havada değildi.

“Pekâlâ, lordum.” O da Blackmoor kadar sakın bir sesle konuşmuştu. “Birkaç dakikaya hazır olurum.”

Her ikisi de heykel gibi hiç konuşmadan, gecenin olaylarını bağışlamak ya da unutmakla ilgilenmeden eve döndüler. Fayton Worthington Malikânesi’ne ulaşınca daima bir centilmen olan Blackmoor inip Alex’in de inmesine yardım etti. Alex ayağı yere basar basmaz alçak sesle, “Teşekkür ederim, lordum,” dedi.

Blackmoor kısa bir baş selamıyla karşılık verdi ve o noktada Alex dönüp eve girdi, kapıyı arkasından kapattı ve onun faytona binip binmediğine bile bakmadı. Eve dönmesini bekleyen uşağa teşekkür ettikten sonra gidip yatsın diye onu gönderdi. Tam o anda kütüphaneden annesinin sesi duyuldu. “Alexandra? Sen misin?” Alex içini çekip annesini bulmaya gitti.

Kendini deri koltuklardan birine atıp ayakkabılarını fırlatırken, “Evet, prenses balodan döndü,” dedi. Sonra ayaklarını altına alıp dirseğine kadar çıkan eldivenlerinin düğmelerini çözmeye başladı.

Annesiyle babası daha önce yüzlerce kez gördüğü gibi birbirinin eşi koltuklarda oturuyordu. Çocuklardan biri dışarıdaysa ve geç dönmesi bekleniyorsa onlar da uyumaz ve çocuklarını beklerken birbirlerine eşlik ederlerdi. Önce babası viskisiyle oyalanır, annesi de kitap okurdu

ama sonunda mutlaka sohbet ederlerdi. Alex çocukken pek çok kez onların konuşmalarını dinleyerek kütüphanede uyuyup kalmıştı. Gecesi ne kadar zor geçmiş olursa olsun şimdi yanlarında olmaktan memnundu.

Önce babası konuştu, gür sesiyle kibarca sordu. “Böyle bir geceden eve dönen genç bir hanımdan beklenecek yanıt değil bu.”

“Balo eğlenceli değil miydi, aşkım?” Bu soru da annesindendi.

“Balonun kendisi gayet güzeldi.” O arada saten eldivenin tekini çıkarıp koltuğun koluna bıraktı. “Nicola muhteşemdi ve çok konuksever davrandı, Lord ve Leydi Salisbury ise... Eh, her zamanki gibiydiler.” Cümlesinin son kısmına annesi de babası da gülümsedi.

Babası, “O zaman niye böyle keyifsizsin?” diye dalga geçti. “Kadril yaparken hödüğün biri ayağına mı bastı?”

Alex babasına şöyle bir gülümsedi. “Keşke öyle olsaydı. Hayır, ille de bilmeniz gerekiyorsa Lord Blackmoor’la bozuştuk.”

Düşes, “Neden?” diye sordu.

İç geçiren Alex bütün dikkatini eldivenin diğer teki- ne vermişti. “Başlangıçta her şey iyiydi, ta ki ben onun onaylamadığı anlaşılan biriyle dans edene kadar.”

Dük, “Kiminle?” diye merak etti.

Alex elindeki eldiven tekini öfkeyle salladı. “Freddie Stanhope! Tümüyle zararsız olan Freddie Stanhope.”

Düşes, “Ben onları arkadaş sanıyordum,” deyip sorarcasına kocasına baktı. Dük ise Alex’in devam etmesini bekliyordu.

“Bu sezona kadar ben de öyle sanıyordum. Will, Nick,

Kit, Freddie'nin arkadaşlığından hâlâ gayet hoşnut görünüyorlar ama Blackmoor onun çapkın bir hovarda olduğunu iddia ediyor ve kadınlar açısından güvenilir biri olmadığını söylüyor. Özellikle de benim açımdan. Çok gülünç, biz Freddie ile yıllardır arkadaşız.”

Düşes, “Çok garip. Ben de genç Stanhope'den hep hoşlanmışımdır,” dedi.

Dük hazretlerinden rahatladığını gösteren bir kahkaha koptu. “Gavin de işte bu yüzden öyle düşünüyor. Kuşaklar boyu kadınlar Stanhope erkeklerinden hoşlanmıştır.” Dönüp Alex'e baktı ve “Genç Stanhope senin yanında uygunsuz bir davranışta bulundu mu?” diye sordu.

Alex hararetle, “Asla!” dedi. “Aksine, hep iyi bir arkadaş oldu. Tamam, biraz serseri hali vardır ama zararsızdır. Ne de olsa onu yıllardır tanıyorum ve Nick'in de çok yakın arkadaşı. Sadece eğleniyorduk ve Blackmoor beni eğlendiren her şeyi mahvetmeye kararlı görünüyor. Manevi ağabey rolünü fazla ciddiye alıyor, bu gece hadini gerçekten aşıp beni...”

Durup eteğiyle meşgul oldu. Sözünü bitirirken sesi fısıltıyla çıktı. “...sinirlendirdi.”

Dük onun son kelimesini söyleyiş tarzını çok komik bulduğu için güldü ama annesi o kadar eğlenmişe benzer miyordu. “Ah, Alexandra, ne yaptın peki?”

“Hiçbir şey!” Alex'in yüzü de ses tonu da tam bir savunma ifadesi arz ediyordu. “Önce bakıcım olduğumu ima etti, sanki ben hayvanmışım gibi! Arkadaşımı seçebileceğime, kendimi koruyabileceğime inanmıyor; sonra da ben ne düşünüyorsam söyledim!”

Dük, “Enteresan...” dedi, sesinden hâlâ eğlendiği belli oluyordu. “Umarım, ikiniz yalnızken söylemişsinizdir.”

“Şey... Sorun da o zaten.”

Babası bir kahkaha daha attı, annesinin ise dili tutulmuştu. Sonra, “Alexandra Stafford!” dedi ve kocasına dönüp, “Bunlar hep senin yüzünden, fazla hoşgörülü davranıyorsun,” diye devam etti. Ardından Alex’e, “Tam olarak nerede söyledin aklımdan geçirdiklerini?” diye sordu.

“Dans pistinde ama kimse duymadı!”

Annesi, “Alexandra!” diye feryat etti.

“Hiç kimse mi?” Soru babasındandı.

“Şey... Freddie hariç hiç kimse.”

Babası, “Eh, bahse girerim ki Blackmoor’un Stanhope hakkındaki düşüncelerini hesaba katınca ona pek *hiç kimse* gibi gelmemiştir,” dedi.

Düşes hazretleri lafa karıştı. “Elbette. Şimdi anlaşıldı niye Gavin’le bozuştunuz.”

Alex tam kendini savunmaya hazırlanıyordu ki Harquist’in varlığını belli etmek için hafifçe öksürdüğünü duydu. Şaşırmıştı çünkü Harquist bu vakitlere kadar kalmazdı pek. Yaşlı adam kibar bir sesle, “Lordum, leydilerim... Lord Blackmoor burada ve görüşmek istiyor,” dedi.

Alex sersemlemiş bir halde annesiyle babasına döndü, onlar da şaşırmış ve meraklanmış görünüyordu. Telaşlı bir fısıltıyla, “Baba, kabul etme, lütfen? Bu gece onun zorba tavırlarına biraz daha katlanacak halim yok,” dedi.

Dük, “Kesinlikle kabul edeceğim, Alexandra,” diye yanıt verdi. “Sen de sonuçlarına katlanacaksın. İçeri al konuğu, Harquist, teşekkürler:”

Alex bu sefer yalvaran bir ifadeyle annesine baktı ama o da en küçük çocuğunu ve biricik kızını kurtaracak bir hamle yapmadı. Alex, Blackmoor gelmeden odadan kaçmaya vakti olup olmadığını düşündü.

O esnadan odaya giren Gavin, “Lordum...” dedi. “Böyle geç bir saatte rahatsız ettiğim için affınızı dilerim.”

Alex ona bakmaktan kaçınıyordu. İçinden, *lanet olsun, kaçmaya vakit yok*, diye geçirdi.

“Senin için geç vakit diye bir şey söz konusu olamaz, Gavin.” Alex’in babası ayağa kalktı. “Şeytan görmüş gibisin. Ne oldu sana?”

Alex bu sözleri duyunca kendini tutamayıp ona baktı. Gerçekten de perişan görünüyordu. Yüzü kızarmıştı ve buraya kadar koşarak gelmiş gibi soluk soluğa kalmıştı. Özür dilemeye gelmiş olabilir miydi? Blackmoor konuşmak üzere ağzını açarken Alex’in kaşları merakla havaya kalktı.

“Çok önemli olmasa sizi asla rahatsız etmezdim. Biliyorsunuz...” Alex merakla öne eğildi. Worthington Malikânesi’ndeki davette yaptıklarını mı anlatacaktı yoksa?

“Sorun Blackmoor Malikânesi. Soyuldum.”

On Dört

Öfkeyle odasını arşınıyordu.

Bu gece planlarının temeliydi. Ortaklarını ona bir şans daha vermeleri gerektiğine ikna etmişti. Bulmayı deli gibi istedikleri şeyi keşfetmek için tek bir güncük daha. Merhum kontta olduğunu bildikleri belgeleri bulacağına söz vermişti. Hatta yemin etmişti. Bu, üstlendiği görevlerin en küçüğüydü çünkü o bilgiye başkası kendisinden önce ulaşırsa, celladın önüne ilk çıkacak kişinin kendisi olduğunu biliyordu.

Ancak başarısız olmuştu.

Çalışma odasını dilediği gibi arayamamıştı. Başlamıştı... Masayı boşaltmış, bardak dolaplarını karıştırmıştı. Tam kitaplıkları incelemeye girişeceği sırada Worthington Malikânesi'ne giden yolda fayton fenerlerinin ışığını görmüş ve vaktinin bittiğini anlamıştı.

O velet balodan erken dönmüş olmasa... Dünyada endişe edilecek başka şey yokmuş gibi durmadan eğlence tertip eden o sığ, havai sosyete mensuplarıyla biraz daha vakit geçirse... Ne diye beklediğinden saatlerce önce dönmüştü ki? Belki o Worthington aptalı hastalanmıştı. O yüzden de Blackmoor onu erkenden eve getirmek zorunda kalmıştı. Aman ne terbiye ne terbiye... Küçümseyerek dudak büktü.

Sonra, bir anda, aklına gelen fikirle yatıştı. Çözüm bel-
liydi, hiç kuşku yoktu.

Bilgi olmadan yakalanması mümkün değildi ve ilk
bakışta kontun ölümünde bir sorun olduğunu düşünen o
çocuktan başkası yoktu. Problem o çocuktu, hep de öyle
olmuştu. Kendisiyle güvenliği arasında duran yegâne kişi
Blackmoor Kontu'ydu. Kendisiyle özgürlüğü arasında. O
olmasa hiç kimsenin Essex dükalığında olup bitenlere al-
dıracağı yoktu. Kontun ölümünü araştırmaya kalkışacak
kimse de yoktu.

Çözüm gayet açıktı.

Zaten eline Blackmoor kanı bulaşmıştı. Biraz daha bu-
laşsa ne olurdu ki?

Birkaç saat sonra Alex hâlâ kütüphanede annesiyle birlik-
teydi, Blackmoor'un söyledikleri üzerine hemen onunla
birlikte Blackmoor Malikânesi'ne giden babasının dön-
mesini bekliyordu.

Dük harekete geçtiğinde Blackmoor'un sözleri hâlâ ha-
vada asılıydı. Harquist'ten hemen ulaklardan birini uyan-
dırıp Londra'da huzuru sağlayan Bow Caddesi dedektif-
lerine göndermesini istemişti. Ayrıca Britanya'nın en iyi
dedektiflerinden biri olan Langford Markisi'ne de gidile-
cekti. Ulaklar yola çıkarıldıktan sonra dük ve genç kont
durum tespiti yapmak üzere Blackmoor Malikânesi'ne
gittiler. Dük hazretleri eşiyile kızına kendisini bekleme-
meleri dışında bir şey söylememişi.

Elbette Stafford kadınlarının o gece Blackmoor
Malikânesi'nde neler olduğunu ve Gavin'i soyan suçluyu

bulmak için ne yapılacağını öğrenmeden yatmaya niyeti yoktu.

Alex beklerken kitap okumayı, nakış işlemeyi, Kıta'da yaşayan kuzenlerine mektup yazmayı denediyse de hiçbiriyile oyalanamadı. Şimdi sabahın üç buçuğunda oturmuş, koltuğunda kestirmekte olan düşesin nefes alıp verişini dinliyordu.

Beklerken, balodaki davranışı, Worthington Malikânesi'ndeki davette yaptıkları ve olaylar arasındaki iki haftada yaşadıkları üzerine kafa yoruyor ve Blackmoor hakkında itiraf etmekten dehşete kapıldığı hislerini düşünüyordu.

Blackmoor'u ne kadar düşünürse endişesi o kadar artıyordu. Soygun yüzünden değil, tabii ki o da talihsiz bir olaydı ama babasıyla Bow Caddesi'ni ilgilendirirdi. Hayır, Alex'i endişelendiren; aralarının giderek açılıyor oluşu, her zamanki ilişkilerinden çok daha farklı bir ilişkiye girmiş gibi görünmeleri ve Freddie'nin önünde öfkesini kontrol edemediği için bu yeni ilişki her neyse onu da mahvetmiş olmasıydı. Öpüşecek gibi oldukları o andan beri kendisi olmaktan çıkmıştı sanki.

Gerçekten de öpüşmek üzereydiler, öyle değil mi?

Kendine işkence ederek Worthington davetinde terastan yaşanan o sahneyi tekrar tekrar aklından geçirdi, her seferinde acaba beni öpeceğini sandığım için deli miyim diye soruyordu. Belki bütün bu duygular boşu boşunaydı. Belki durumu farklı algılamıştı, ne de olsa sık sık başına gelen bir şey değildi. Belki öpüşmek üzere yaklaşmamışlardı. Belki her şey kendi kafasının içindeydi. Zaten onu öpmek filan da istememişti aslında.

Tabii ki istemişti.

Evet, onu öpsün istemişti. Hâlâ da istiyordu. Hayır, bundan fazlasını istiyordu. Onu geri istesin istiyordu. Bütün bunlar ne zaman olmuştu? İçini çekti, bu sezon denen şeyde hayatındaki çoğu şeyin hiç de hoş olmayan bir biçimde karmakarışık hale gelmesi ürkütücüydü.

Koridordaki saat vurunca babasıyla Gavin gideli iki saat olduğunu anladı. Tavana bakıp babası havadislerle dönsün diye daha ne kadar beklemesi gerekeceğini merak etti.

Tam Blackmoor Malikânesi'ne olup bitenleri öğrensin diye birini gönderecekken ön kapı açıldı ve babasının gür, tenor sesi duyuldu. "Hiç sorun değil, Gavin. Biliyorsun. Bu gece, hatta her gece sana kapımızı açmasak annen kellelerimizi uçurur. Daha da önemlisi, düşes de başka türlü-sünü kabul etmez. Bundan eminim."

Alex kalkıp kütüphanenin kapısına gidince dükle Blackmoor'un şapkalarını, bastonlarını Harquist'e vermekte olduklarını gördü. Harquist de yatmamış evin efendisini beklemişti. "Teşekkür ederim, Harquist. Lütfen, Lord Blackmoor için bir oda hazırlat. Sonra da git yat, sadık dostum. Bu gece fazlasıyla ayakta kaldın." Dük bunları sıcak bir ses tonuyla söylemişti.

Blackmoor da, "Evet, Harquist" dedi. "Bütün yardımlarına teşekkür ederim."

Yaşlı adam, "Benim için zevktir, lordlarım," dedi. "Lord Blackmoor kırmızı oda sizin için hazırlandı zaten. Düşes hazretleri bu gece aramızda olmanızı umuyordu." Kısa bir baş selamından sonra dönüp gitti.

Blackmoor dükü yorgun bir edayla gülümsedi. "Gördün

mü? Evimize hoş geldin, oğlum.” Dönünce Alex’i gördü. “Hâlâ yatmadın mı, miniğim?”

Alex ciddiyetle başını salladı. “Tabii ki. Annemle her şeyin yoluna girdiğinden emin olmak için uyumadan bekledik.” Dönüp annesini işaret etti. “Yani aşağıda bekledik. Uyumama meselesi ayrı bir konu.”

Tam o esnada düşes kalkıp yanlarına geldi ve Blackmoor’u sıkıca kucakladı. “Artık kontsun biliyorum, Gavin ama kontların bile ara sıra anne şefkatine ihtiyacı olur.”

Gavin de düşese aynı şekilde sarılıp, “Gerçekten öyle,” diye yanıt verdi.

Sonra düşes geri çekilip Blackmoor’u iki yanağından öptü. “Bu gece bizimle kalıyorsun.” Bu bir soru değildi.

“Evet, teşekkür ederim, düşes hazretleri.”

Düşes bir el hareketiyle teşekkür faslını savuşturdu.

“Saçma. Kahvaltıda görüşürüz.” Alex’e dönüp, “Alexandra, bence Gavin bir gece için yeterince heyecan yaşadı. Sen de üstüne bir şeyler eklememeye gayret et,” diye buyurdu.

Annesi öperken Alex’in yanaklarına kan hücum etmişti. “Peki, anne.”

“İyi geceler.”

Bu sözlerden sonra dükle düşes Alex’le Blackmoor’un yanından ayrılıp yukarı, yatak odalarına çıktılar.

Ebeveynlerinin gidişiyle ürpererek kendine gelen Alex dönüp mumları söndürmek ve yukarı çıkarken yanlarına almak üzere bir ışık ayarlamak için kütüphaneye girdi. Bu işle uğraşırken bir kez daha Blackmoor’la baş başa kaldığını düşünmeye pek fırsatı olmadı. Elinde mumla

döndüğünde Blackmoor kapı pervazına yaslanmış ensesini ovuşturuyor ve dikkatle kendisine bakıyordu.

Alex başka bir şeye fırsat vermemek için alelacele sordu. “Her şey yolunda mı, lordum?”

Blackmoor yorgun bir tavırla hafifçe gülümsedi. “Olabildiği kadar yolunda herhalde. İtiraf ediyorum ki bu gece burada olduğum için mutluyum.”

“Biz de sizi ağırladığımız için mutluyuz. Sanırım sabaha her şey daha iyi görünür ya de en azından daha parlak.”

“Evet, olabilir.”

“Ne annem ne de ben bu gece Blackmoor Malikânesi’nde yalnız kalmanızı istedik.”

Gavin yine yorgun bir halde gülümsedi. “İkiniz karşı konulamaz bir güçsünüz. Karşınızda olmak istemem.”

Bu sözleri takip eden sessizlikte Alex güvenli bir konu bulmaya çalıştı, onunla baş başa kalmasının gerginliğini ortadan kaldıracak bir konu. “Soygunda çok şey alınmış mı?”

Blackmoor hemen başını salladı. “Hayır. Aslında tespit edebildiğim herhangi bir eksik yok. Soyguncunun işi yarım kalmışa benziyor. Eşyalarım duruyor ama ortalığı toparlamak zor olacak.”

“Yani siz gittiğinizde adam evde miymiş?” Bu düşünce Alex’in tüylerini ürpertmişti.

“Öyle tahmin ediyorum.” Alex’in yüzündeki dehşet ifadesini görünce ona doğru yürüdü. “Ama onu görmedim. Yani her şey yolunda.”

“Ama öldürülebilirdin... Ve hepsi benim yüzümden!”

“Senin yüzünden mi?” Kafasının karıştığı ses tonundan anlaşıyordu.

“Elbette! Ben kavga çıkarmasaydım...” Sustu.

“Kavga etmeseydik Blackmoor Malikânesi’nden çok değerli eşyalar çalınabilirdi. Şimdi ise sadece odayı toparlamak biraz zaman alacak o kadar.”

“Yine de...” Alex duraksadı, sonra gözlerini yere dipki, “...özür dilerim,” dedim.

“Özür dilemene gerek yok.”

“Var. Soygun için çok üzıldüm ama tek üzüntüm o değil. Bu gece olanlar ve seni o kadar kızdırmış olmam... Yani her şey için çok üzgünüm.” Cümlelerin sonuna geldiğinde sesi fısıltıya dönüşmüştü.

“Alex.”

Başını kaldırıp bakamıyordu.

“Alexandra. Bana bak.”

Alex içini çekerek başını kaldırıp Blackmoor’un gözlerine baktı. Erkek kararlı bir ses tonuyla konuşuyordu. “Bunların hiçbiri için özür dilemene gerek yok. Ben tahrik ettim seni. Bunu o zaman da biliyordum. Kabalık ettiğim için üzgünüm. Balonun ortasında tartışacak hale gelmeden önce kendimi kontrol etmem gerekirdi.” Uzanıp mumu Alex’in elinden aldı, yanındaki sehpaye bırakıp genç kızın ellerini tuttu. “Özür dilemesi gereken benim. Freddie beni niye bu kadar tedirgin ediyor, bilmiyorum. Aslında onu hep sevmişimdir. Ama bu sezon seninle flört ettiğini görünce... İzlemek zor geliyor. Bu davranışlarının yakışksız olduğunun farkındayım.”

“Beni kardeşin olarak görmekten vazgeçmen lazım, Gavin.”

Blackmoor yarım yamalak gülümsedi. “O başlı başına bir sorun.” Alex’in zümrüt yeşili gözlerinden şaşkınlığı belli oluyordu. Gavin devam etti. “Seni kardeşim olarak düşünmüyordum. Aslında söz konusu kişi sen olunca hiç de kardeşçe düşündüğüm söylenemez.”

Durumu anlayan Alex’in gözleri kocaman açılmıştı.

Blackmoor yarı itiraz içeren bir tarzda gülümsedi. “Ne demek istediğimi anlıyorsun gördüğüm kadarıyla.” Alex’in ellerini bırakıp ellerini ne yapacağını bilemiyor-muş gibi parmaklarını kendi saçlarının arasından geçir-di. “Merak etmene gerek yok. Duygularıma göre hareket edecek değilim.”

“Niye?” Alex bu soruyu düşünmeden sormuştu.

“Bir bilsem. Sezonla birlikte başladı ve ilk başta yas tutarken seni özlediğime yordum ki özlemiştim. Fakat se-ninle arkadaşılığımıza kavuştuktan sonra duygularım ya-tışacağına...” Öfkeyle bir el hareketi yaptı. “...daha da büyüdü sanki.”

Alex başını kaldırıp erkeğin kızgın, gri gözlerine bak-tı. “Niye böyle hissediyorsun demedim, Gavin. Niye duy-gularına göre hareket etmiyorsun?”

Blackmoor donup kaldı. İkisi de kıpırdamıyordu, ikisi de bir sonraki adımı atmaktan korkuyordu. İlk adımı.

O an sonsuzluk gibi uzadı ve Alex kendini bir tuhaf hissetmeye başladı, sanki yanlış şeyi söylemişti. “Ben... Ben özür dilerim. Niye böyle dedim, bilmiyorum.” Bir adım geri çekilmeye niyetlendi.

“Hayır.” Sözcük yumuşak ama itiraz kabul etmez bir tonda söylenmişti. Blackmoor konuşmaya devam ederken Alex kıpırdamadan durdu. “Duygularıma göre hareket et-

memek için bir sürü sebep var.” Genç kızın yüzünü avuçlarının arasına almak için ellerini kaldırdı. “Şu an dönüp bu odadan çıkmam için yüzlerce sebep var.” Alex’e doğru eğildi, aralarında bir saç teli kadar mesafe kalmıştı. “Ama hepsini unutmak üzereyim.” Ve Alex’i öptü.

Dudaklarını tüy gibi hafif bir dokunuşla kendi dudaklarında hisseden Alex zevk duyarak karşılık vermekten alamadı kendini. Erkeğin dudakları sıcak ve kararlıydı ve onları hissetmek o kadar şahane bir şeydi ki bütün düşünceleri uçup gitti. İşte buydu, ilk öpüşmesi... Hiç beklenmedik biriyle, hiç beklenmedik bir yerde, hiç beklenmedik bir zamanda... Ama mükemmeldi ve Alex bu anın bitmesini hiç istemiyordu. Sonsuza kadar orada durmak; bu anın tadını sürdürmek; yanaklarını avuçlayan ellerini, vücudunun sıcaklığını, soluk sesini, böyle başının dönmesini ara vermeden yaşamak istiyordu.

Tabii ki bitti. Çok çabuk. Fakat sonra Blackmoor alnını onunkine dayadı, gözlerini yumdu ve Alex’i bırakmadan önce kendini yatıştırmak istermiş gibi derin bir nefes aldı.

Sesinde şaşkın bir ifadeyle, “Haftalardır bunu yapmayı bekliyordum,” dedi. “Şok geçirmiş durumdayım.”

Alex utangaç utangaç tebessüm etti. “Herhalde benimkinden büyük bir şok değildir.”

“Yani ayağıma basıp odadan kaçmak istemiyor musun?”

“Hiç de değil. Yaşadığım şeyden çok zevk aldım.”

Blackmoor güldü. “Çok sevindim buna.”

O gülünce Alex kızarıp yere baktı, acaba bu durumda en uygun davranış biçimi neydi? Bunu düşünür düşünmez de anladı ki bu konuda kesin bir davranış kuralı yok-

tu çünkü davranışları bir hayli uygunsuzdu. Ne olmuştu şimdi?

Koridordaki saat dördü vururken soru aklında dolanıyordu. İrkilip Gavin'e baktı.

O da sehpadaki mumu alıp, "Galiba yataklarımıza gitme vakti geldi, Leydi Alexandra," diyerek karşılık verdi. "Tam anlamıyla dopdolu bir gece oldu."

Alex hayal kırıklığını gizleyerek yanıt verdi. "Kesinlikle. Herhalde çok yorgunsundur."

Blackmoor bu yanıtla tek kaşını kaldırdı ve kapıya yöneldi. "Aksine, sayende enerji doluyum şu anda."

Alex yine kızardı ve ortam loş olduğu için şükretti. Neler oluyordu içinde?

Blackmoor önce o çıksın diye bekleyip elinde mumla arkasından geldi. Merdivenin başında, tam Alex adımını atacakken alçak sesle, "Dur!" dedi. Alex merakla dönüp bakınca, "Bu gece sana doğru dürüst eşlik etme şansımı iyi kullanamadım, Alex. En azından izin ver de şimdi yapayım."

Alex genç adamın uzattığı eli tuttu. Basamakları sessizce çıktılar.

Çok sonra, Alex yatağında yatarken ve kalbinin çarpıntısından uyuyamazken elini tutan avucunun sıcaklığını hayal ediyordu.

İlk öpüşmesi... Gavin'le... O anı tekrar tekrar yaşıyor, bu kelimeler beyinde dönüp duruyordu. Soluk sesleri, Blackmoor'un elleri, şömineden gelen ışıktaki altın rengi saçının ışıltıları...

İçini çekip onun adını fısıldayarak yan döndü ve ağaçların tepesinden görünen aya baktı. İçinde yükselen heye-

can ve enerji uyumasına mani oluyordu. Beyni çılgın gibi çalışıyordu, düşünecek çok şey vardı. O kadar çok şey değişmişti ki. Gavin artık asla arkadaşı olmayacaktı. Onu bir daha asla ağabey olarak düşünmeyecekti. Her zaman ilk öpüştüğü erkek olarak kalacaktı.

Aşk hikayelerinden söz edenlerin ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Bu duygu yüzünden binlerce gemi Truva Savaşı'na yelken açmıştı, Guinevere'yi Lancelot'un kollarına atan bu duyguydu, Fitzwilliam Darcy de bu duygu yüzünden Elizabeth Bennett'e aşkını ilan etmek zorunda kalmıştı. Karanlıkta kendi budalalığına güldü, yıllar boyu bununla dalga geçmişti. Böyle olağanüstü, baş döndüren aşkın, efsane olduğunu iddia etmişti. Ve sonunda, bu gece, Gavin'in kollarında bu duyguyu tatmıştı.

Yastığını yüzüne bastırıp heyecanla çılgılık attı, sonra içini çekerek sırtüstü döndü. Gavin sadece birkaç metre ötede uyuyordu. Ertesi günün neler getireceğini merak etti.

On Beş

“Dur bakayım, tam olarak anlamış mıyım...” Ella, Alex’in yatağında oturmuş Eliza’nın özenle Alex’in uzun buklelerinden bir tutamı kıvrımını seyrediyordu. “Blackmoor eve normalden önce dönüp soyguncuyu şaşırtmış, adamın bir şey almadan kaçıp gitmesine mi yol açmış?”

“Evet. Aynen böyle olduğunu düşünüyor.”

Üç kız Alex’in yatak odasında, uzun zamandır beklenen Worthington Balosu’na hazırlanıyordu. Normalde hepsi evinde giyinir ve baloya ayrı ayrı gelirdi ama bu gece birlikte hazırlanmaya karar vermişlerdi. Hepsinin bayıldığı Eliza da o gece için saçlarını yapmaya söz vermişti. Böylece Vivi’yle Ella, peşlerinde giysileriyle çaya gelmişlerdi ve şimdi de sabırla saç sırasının kendilerine gelmesini bekliyorlardı.

Alex bu gece onları davet ederken başka bir amacı daha olmadığını düşünerek kendini kandırmamıştı, Blackmoor’la öpüşeli birkaç gün geçmişti ve onu dört beş kere görmüş olsa da o deneyim bir daha tekrarlanmamıştı. Kaçıyor olduğundan değildi. Aksine, Blackmoor’la ilgili her şey eskisine dönecek biçimde onarılmış görünüyordu. Çaya, öğle yemeğine, akşam yemeğine geliyor; ağabeyleriyle şakalaşıyor; annesiyle, babasıyla sohbet ediyordu ve genelde her zamanki gibi sevimliydi.

Ama öpüşmeden bahis yoktu! Tekrarlama girişimi de yoktu! Hiçbir şekilde o konuyu anımsatacak bir şey yapmıyordu. Alex önce kızdı ve şaşırdıysa da sonradan, belki de özel bir anlamı yoktu, diye düşünmeye başlamıştı. Ne de olsa o gece Blackmoor çok kötü şeyler yaşamıştı ve belki de öpüşmek de öylesine, tuhaf bir şeydi. Bu olasılığı defalarca tartmış ve sonunda arkadaşlarına anlatma zamanının geldiğine karar vermişti. Blackmoor'un her odaya girişinde, onun sesini her duyduğunda karnının burulmasından yorulmuştu. Aklını başına toplayabilmek için tarafsız görüşlere ihtiyacı vardı.

Tabii ki daha söylememişti. İnsanın arkadaşlarına ve hizmetkârına böyle bir şeyi nasıl duyurması gerektiğinden emin değildi. Bütün yaşadıkları kendini sudan çıkmış balık gibi hissetmesine neden oluyordu. Lafın ortasında öylece konuyu açırverme düşüncesi hoşuna gitmiyordu. Olay çıkarmak istemiyordu, hele de önemli bir şey değilse. O yüzden önce Blackmoor Malikânesi'ndeki soygun girişimini anlatmıştı ki sonrasını da anlatmak için cesaretini toparlayabilsin.

Vivi, Alex'in tuvalet masasının karşısındaki koltukta oturuyordu. "Babam evin tamamen altüst edildiğini söyledi. Sen de gördün mü?"

"Hayır. Ama Gavin daha çok çalışma odasının karıştırıldığını söyledi. Ona göre soyguncu rastgele bir şeyler aramıyormuş, belli bir şey arıyormuş."

Vivi, "Babam da öyle dedi," diye devam etti. "Ama belli ki kimse adamın oraya ne aramaya geldiğini bilmiyor, yani söz konusu şeyin alınıp alınmadığını kesin olarak bilemezler."

Ella, “Belki de önceki konta ait bir şeydir?” dedi.

“Belki. Ama babasından kalan önemli bir şey olsa Gavin bilmez miydi?” Bunu Alex sormuştu.

Ella elini yatak örtüsünde dolaştırdı. “Olabilir. Ama kontun ölümü öyle beklenmedik bir anda oldu ki belki de bilmiyordur.”

“Önemli olan Blackmoor’un emniyette olması. Babam ve Bow Caddesi, olayı dibine kadar soruşturur nasıl olsa.” Vivi kalkıp Eliza’nın arkasında durdu. “Blackmoor o gece evinde mi kaldı?”

Alex hayır anlamında başını salladı. O arada Eliza firketeyi biraz sert saplamış, Ella da keskin bir bakış atmıştı. “Yok. Annem buna asla izin vermezdi. Dedektifler gittikten sonra buraya geldi.”

“Zavallı Blackmoor, zor bir gece geçirmiş. Gelince konuşma fırsatınız oldu mu? Yoksa vakit çok mu geçti?” Soran Vivi’ydi.

“Yok, annemle birlikte beklemiştik.”

Vivi başını salladı. Doğru, düşesle Alex mutlaka beklerdi. “Nasıldı peki?”

“Şey...” Alex duraksadı, Eliza’nın ne yaptığına bakarmış gibi aynadaki aksine bir göz atınca arkadaşlarına olanları anlatmanın tam zamanı olduğunu anladı. “İyiymiş... Yorgundu ve kesinlikle canı sıkındı ama biz...” Derin bir nefes aldı, sonra cesaretini yitirdi. “Bir süre uyanık kalıp konuştuk, morali gayet iyi görünüyordu.”

“Soygunla ilgili başka bir şey anlattı mı? Şüpheli kimse var mıymış? İpuçları filan?”

Alex, Eliza’nın son firketeyi takmasını izlerken Vivi, Ella’nın art arda gelen sorularına güldü. Alex, yardım-

cısına gülümseyip teşekkür etti ve “Britanya Adası’nda senden daha iyi saç yapan yoktur, Eliza,” dedi.

Sonra kalkıp gardırobuna gitti ve o gece balo kıyafetinin altına giyeceği iç gömleğini aldı. Ella yatakta zıpladı. “E? Neler anlattı?”

Alex bir kez daha derin bir nefes alıp cevap verdi. “Bu konularda herhangi bir şey demedi. Sanırım beni öpmekle meşguldü.”

Odada bir anlık bir sessizlik oldu ve ardından bırakılan nefeslerin sesi duyuldu. Sonra Eliza kazayla Vivi’nin saçını çektiği için bir “Ah!” sesi geldi.

Alex birinden öbürüne bakarken elinde olmadan asabi bir şekilde kıkırdıyordu. Vivi’nin şoku çabucak heyecana dönüşmüştü, Eliza şaşkınlıktan donakalmış gibiydi ve Ella tamamen sersemlemiş haldeydi.

Önce Ella konuştu. “Ne dedin pardon?”

“Bunu YAPTI ve sen bize ANLATMADIN?” Bu sözler koltuğunda dönüp Eliza’ya eliyle dur işareti yapan Vivi’den gelmişti.

Durmak Eliza’nın da işine gelmiş benziyordu çünkü gözleri parlayarak, “Ah! Leydi Alexandra!” demekten kendini alamamıştı.

Alex bütün dikkatleri üstüne toplamaktan utanarak yanındaki koltuğa oturdu. “Evet. Öptü. Size anlatmadım çünkü insanın öyle rahatça anlatabileceği bir şey değil.” Eliza’ya bakarak devam etti. “Çok fazla heyecanlanmıyorum, Eliza çünkü tekrarlanacağına dair hiçbir belirti yok.”

Vivi ile Ella hemen atıldılar. “Ne?”

Eliza ise, “Niye?” diye sordu.

Alex başını sallayıp tavana baktı. “Çünkü bütün olayı görmezden geliyor.”

Daima pratik olan Ella, “Ne demek seni görmezden geliyor? O zamandan beri görüşüyoruz demedin mi?” diye sordu.

“Beni görmezden geliyor demedim. Olayı görmezden geliyor dedim. Evet, onu görüyorum. Buraya geliyor, konuşuyoruz, ailece oturup yemek yiyoruz.” Koltuğun kenarından sallandığı ayaklarına baktı. “Sadece öpüşmemizden hiç söz etmiyor. Hatta sanki hatırlamıyor bile.”

Vivi, “Nasıl olur?” diye sordu. “Herhalde en azından eskisine göre daha nazik davranıyordur.” Desteklesin diye Eliza’ya baktı, o da hevesle başını salladı.

Alex öfkeyle soludu. “Mükemmel bir centilmen olduğuna şüphe yok. Sevimli, eğlenceli; tam Gavin işte. Benden kaçıyormuş gibi değil. Sanki hiç böyle bir şey olmamış gibi ki sanırım böylesi geçen seferkinden daha iyi.”

Ella ile Vivi bakıştılar. Ella, “Pardon, anlayamadım,” dedi. “Geçen sefer mi?”

Vivi de heyecanla atıldı. “Demek bir de geçen sefer var.”

“Ah, Leydi Alexandra!” Bu yine Eliza’dandı.

“Durun.” Alex havada bir kesme hareketi yapıp önce Eliza’ya, sonra da Vivi’ye baktı. “Kendinizi masal dünyasına kaptırmayın hemen. Öyle sandığınız gibi bir şey değil.” Aksi bir tavırla devam etti. “Öyle bana bakıp durmaya devam ederseniz baloya asla yetişemeyiz.”

Vivi, “Böyle bir zamanda kim düşünür baloyu?” diye araya girdi ama bir yandan da aynaya doğru dönüp

Eliza'ya başlamasını işaret etmişti. "Saç gibi önemsiz konular yüzünden bu anlattıklarına ilgi göstermememizi bekleyemezsin." Eliza da onaylarcasına başını sallasa da saç kıvrırma maşasını eline almıştı.

Ella, "Konuyu değiştirmekte çok ustasın doğrusu, Alex," dedi. "Ama soruyu unutmadık. Bir de önceki sefer mi vardı?"

Alex, "Tam olarak değil," diye mırıldandı.

"Nasıl peki?"

Alex suratını buruşturup, "Sen harika bir Bow Caddesi dedektifi olursun, Ella," diye söylendi. "Pekâlâ. Worthington Malikânesi'ndeki davet gecesinde Gavin'le terasa çıkmış konuşuyorduk ve bir an beni öpeceğini sandım. Ama öpmedi. Ondan sonra da iki hafta boyunca benden uzak durdu."

Ella, "A, demek o yüzden öyle huysuzdun ertesi gün," dedi.

"Hiç de huysuz filan değildim!" Alex destek için omzunun üzerinden Vivi'ye baktı ama Eliza'yla ikisinin sinsisi gülümsediklerini gördü. "Hainler. Hepiniz hainsiniz."

Vivi kafasını oynatmamaya gayret ederek, "Haydi, devam et anlatmaya," dedi.

"Anlatacak pek bir şey kalmadı. Geçen gece, Blackmoor Malikânesi'ndeki soygundan sonra kütüphanede yalnız kaldık ve beni öptü."

Eliza yine heyecanla, "Ah! Leydi Alexandra!" diye atılınca Alex acaba öbür kelimeleri unuttu mu, diye merak etti.

Vivi de heyecanla, "Ne kadar şahane!" dedi.

“Eh, ben de öyle düşünmüştüm ama şimdi herhangi bir önemi var mı, yok mu bilemiyorum.”

“Saçma. Öpüşmek en önemli şey. Tekrar ediyorum şahane!”

“Senin umutsuz romantizminin bir yararı olmuyor, Vivi. İnan bana, iç geçirilecek bir şey değil ve yakalan-saydık mahvolmuştum. Teknik olarak zaten mahvoldum.”

Ella, “Saçma!” dedi. “İş üstünde yakalanmadıkça gerçek anlamda mahvolmayacağını herkes bilir. Birlikte mihraba doğru yürürken müstakbel eşiyle daha önce öpüşmemiş bir tane kadın göstere bana.”

“Mahvolmak! Ne kadar heyecanlı! Ne kadar romantik!” Vivi kendini kaybetmiş gibiydi. Ella’yla Alex yaratık görmüş gibi ona bakıyordu.

Alex, “Heyecanlı DEĞİL, Vivi. Kesinlikle romantik de DEĞİL,” diye itiraz etti. “Romantik olan önce öpüşmek, sonra da flört etmektir veya önce flört edip sonra öpüşmek. Seni temin ederim ki flört filan yok.”

Vivi yine de heyecandan kendini kaybetmiş halde, gözleri ışıdayarak, “Seni ÖPTÜ! BLACKMOOR SENİ ÖPTÜ!” diye devam etti.

Ella araya girdi. “Bu sesle konuşmaya devam edersen bütün ev halkı da bunu duyacak, Vivian.”

Alex, “Teşekkür ederim,” dedi.

Vivi sesini alçalttı. “Özür dilerim. Kendimi çok kap-tırdım.”

“Önemli değil. Sana söyleyince hepimiz gotik bir romanda yaşıyormuşuz gibi tepki vereceğini biliyorduk zaten.” Alex iç geçirdi.

Kendi sesindeki hüznü fark etmişti. “Şimdi ne olacak

kesinlikle bilmiyorum ama görmezden gelinmenin seçeneklerden biri olmadığından emin sayılırım.”

Ella, “Doğrusu seni görmezden geliyormuş gibi de görünmüyor,” dedi.

Alex, “Bu sözlerle moralim düzelmezse kusura bakma,” deyip öfkeyle soludu. “Ben bu sezon koca avı yapmayacağıma yemin etmiştim. Hâlâ da yeminim geçerli! Bütün erkekler anlaşılmaz yaratıklar!”

Ella ona hak verdi. “Evet, garip bir durum. Üstelik ben onun Penelope’ye kur yaptığını sanmıştım.” Kelimeler ağzından kaçırılmıştı.

“Sahi mi?” Alex şaşkınlıkla bakıyordu.

Vivi araya girip Ella’yı payladı. “Şu anda Alex’in duymak isteyeceği şey kesinlikle bu değil!”

Ella, “Eh, belli ki yanlış sonuç çıkarmışım,” diyerek kendini savunmaya çalıştı. “Yani öyle olsa Alex’i öpmezdi!”

“Peki, niye Penelope’ye kur yaptığını sandın?”

“Bir sebebi yok, gerçekten. Bir araya geldiğimizde Penelope ona çok yakın davranıyor gibi gelmişti.” Alex’in yüzündeki hayal kırıklığını görünce hemen ekledi. “Ama muhtemelen hayal gücüm yüzünden. Ben böyleyimdir, bilmez misin?”

Vivi de atıldı. “Evet. Öylesindir. Muhtemelen Penelope insana sarmaşık gibi yapıştığı içindir. Güzel ama zararlı bir sarmaşık. Blackmoor seni öptü, Alex. Bu da ilgi duyduğu kişinin sen olduğunu gösterir. Penelope Grayson’a meyilli olsaydı yapmazdı bunu. Öyle bir insan olmadığından eminim.”

Ella, “Tabii geçenlerde sana karşı takındığı tavır haric,” diye araya girdi.

“Ella!” Vivi hayretler içindeydi. “Söyleyecek yararlı bir şey bulana kadar sus bence. Uygun olanla olmayanı birbirinden ayıramama becerin beni şaşırtıyor.”

Alex olduğundan daha soğukkanlı bir tavırla, “Eh, bu da bütün olayı görmezden gelmesini daha anlaşılır kılar,” dedi. “Ne de olsa, çok zor bir gece geçirmişti ve kesinlikle sabrının sınırına gelmişti. Benimleyken hep kendini rahat hissettiği için belki de öpüşme... Öylece oluvermiştir.”

“Alex, öpüşmeler öylece oluvermez.” Vivi kendinden gayet emindi bunu söylerken.

“Bilemeyiz ki. Daha önce bizi öpen olmadı.”

“İşte Vivi de bunu kastediyor, Alex.”

Alex başını salladı. “İyi ama tahmin bile yürütecek durumda değiliz ki. Dışarı çıkmaya başlayalı iki ay oldu sadece!”

Ella, “Pekâlâ da tahmin yürütebiliriz çünkü öpüşürken yakalanırsak evlenmeye zorlanacağımızı biliyoruz,” diye karşılık verdi. “Ve tanıdığımız pek çok kişi zorla evlenmediğine göre karşılarına çıkan herkesle öpüşmediklerini varsayabiliriz.” Dönüp Vivi’ye gülümsedi. “Gördün mü? Ben de yardımcı olabiliyorum.”

Alex, “Ah, lütfen!” diye ısrar etti. “Bir kere öpüldüm, üç hafta önce de neredeyse öpülecektim ve yakalanmadım. Yani öpüşmek o kadar da önemli olamaz. Belki Penelope’yi de öpüyordur.”

Ella bu fıkirden iğrenmiş gibiydi. “Bunu gözümde canlandırmak istemiyorum.”

Vivi, “Konunun buraya gelmesi senin sayende,” deyip ayağa kalktı. Eliza uzun, muhteşem bukleler haline getirdiği saçma son darbeleri yapıyordu. “İğrenmeyi hak ettin.

Hiç acımıyorum sana.” Sonra Alex’e döndü. “Öpüşmek ya da flört etmek hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Blackmoor’un sana daima hayran olduğunu biliyorum, Alex. Daima.”

“O zaman niye ihmal ediyor beni? Niye hiç lafını etmiyor? Niye tekrar öpmeye çalışmıyor?” Yutkunup devam etti. “Belki de ben feciydim o konuda.”

Vivi, “Hiç de değildin,” dedi.

Ella da, “Kesinlikle!” diye ona katıldı.

Kendinden kuşkuya düşmüş olan Alex, “Nereden biliyorsunuz?” diye sordu. “Belki de her şeyi yanlış yaptım!”

Ella, “Söz konusu öpüşmeyi tartışmak için uygun bir zaman sayılabilir,” dedi. “Nasıl bir şeydi?”

“Harikulade olduğunu düşündüm! Hemen tekrar yapmak istedim! Ama ya çok kötüyse ve ben bunu bilmiyorsam?”

Vivi hevesle başını salladı. “Katiyen öyle olamaz!”

Eliza da suskunluğunu bozdu. “Evet. Eğer tekrar, hem de hemen yapmak istediyseniz iyi bir öpüşme demektir.”

“Benim için öyle ama onun için...”

Ella, “Mutlaka onun için de öyledir, Alex,” dedi.

Alex’in müthiş hayal kırıklığı iyice coştı. “O zaman niye ilgilenmiyor benimle? Niye tekrar yapmak istemiyor? Belki de Penelope’yi istiyordur!” Sesi alçaldı. “Niye istemiyor beni?”

Ella meraklanmıştı. “Alex... Yani... Sen onu istiyor musun?”

Alex soruyu dikkatle tarttı. Gavin’i istiyor muydu? “Eh, öpüşmek çok güzeldi.”

Vivi, “Tabii ki öyleydi,” diye araya girdi. “Ama erkeğin kendisi? Ona âşık olabilir misin?”

Aşk? Gavin? Üç kıza baktı, onlar da tarihin akışını değiştirecek bir sır vermesini bekliyormuş gibi ona bakıyorlardı. Gerçekten de düşünecek çok fazla şey vardı. “Ben... bilmiyorum. Onu hep ağabey yerine koydum. Ama son zamanlarda her şey değişti. Beni öptü, ben de öpmesini istedim. Şimdi her şey farklı geliyor. Ama ne düşüneceğimi bilmiyorum. Belki de onun açısından hiçbir şey farklı değildir. Belki ona bir şey ifade etmiyordur.”

Vivi yanına gelip onu omuzlarından tuttu ve çok ikna edici bir sesle konuştu. “Öpüşme meselesinde pek bir şey bilmiyor olabilirim, Alex ama Gavin’in seni incitecek hiçbir şey yapmayacağından eminim. Buna kendisine en ufak bir şey ifade etmediği halde seni öpmek de dâhil.”

Alex, Vivi’ye yarım ağızla gülümsedi. “Haklısın, ama ya sorun da buysa? Yani onun için ufak bir şeyi ifade ediyorsa?”

Vivi uzun süre sessiz kaldıktan sonra yüzü aydınlandı. “Eh, o zaman biz de ona çok şey ifade ettiğinden emin oluruz.”

On Altı

“Bu kadar insanı bir arada gördüğümü sanmıyorum!” Tanrım! Bütün sosyete burada herhalde!” Heyecanla konuşan Vivi, gözünü insan denizinden alamıyordu.

Vivi, Ella ve Alex, Worthington Malikânesi’nin üst katından aşağıdaki balo salonuna bakıyorlardı. İkinci kattaki bir nişin içine gizlenmişlerdi. Her yıl dükle düşes sezonun en büyük ve en efsanevi balosuna ev sahipliği yaparlardı. Davetiye alan hiç kimse bu etkinliğe katılma fırsatını kaçırmazdı.

Alex dertli dertli yorumda bulundu. “Annem sahiden de tüm sosyeteyi davet etmiş olabilir.”

Akın akın muazzam balo salonuna gelen konukları karşılamakta olan annesine baktı. Salon, nisan ortasına kadar çoğunlukla boş olurdu. Sonra perdeler açılır ve mobilyaların üzerindeki koruyucu örtüler kaldırılır, bu geceye hazırlanmak için neler yapılması gerektiği saptanırdı. Sonra haftalar boyunca hizmetkârlar bütün o kristal avizeleri parlatır, pahalı meşe ve maun zemini cilalar ve yerden tavana kadar yükselen camları temizleyip salonu mükemmel bir şekilde bu geceye hazırlarlardı.

Gerçekten mükemmeldi. Tavandan sarkan devasa avizelerde binlerce mum yanıyor ve salona büyümlü bir ışık yayıyordu. Orkestra girişe en uzak köşede, bir platformun

üstündeydi; görünmezlik illüzyonu sağlasın diye özel olarak getirtilen fundalıkların gerisine yerleştirilmişti. Tam kızların altındaki ana bölüm dışında, çeşitli amaçlar için daha küçük bölümler organize edilmişti: limonata, şarap, atıştırmalık bir şeyler ve kahve sunulan bir bölüm; gece yarısı faaliyete geçecek olan yemek bölümü; daha yaşlı konukların dinlenip kâğıt oynayacakları, ağız tadıyla dedikodu yapacakları bir oturma bölümü; erkekler için bir sigara salonu ve şık giysilerine bir şey olursa kaçabilsinler diye bir kadın bölümü vardı. Annesi her şeyi düşünmüştü ve ayrıntılara bu kadar özen göstermesi baloyu sezonun diğer balolarından üstün kılıyordu.

Ella, “Gerçekten baş döndürücü bir manzara,” dedi. “Sizce kaç kişi vardır şimdi burada?”

Alex pek düşünmeden, “Herhalde beş yüz altı yüz arasısı,” dedi. Sonra savaşa hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes alıp arkadaşlarına baktı. “Ancak olması gerekenden üç kişi eksik. Bana kalsa burada durup her şeyi yukarıdan izlemeyi tercih ederim ama artık ortaya çıkmazsak bizi aramaya birazdan biri gelecek.”

Vivi, “Doğru,” diyerek Alex’e katıldı. “Hem ne muhteşem olacak ortaya çıkışımız.”

Haklıydı elbette. Becerikli Eliza’nın da katkılarıyla mükemmel hazırlanmışlardı. Üçünde de Madam Fernaud tarafından bu gece için özel olarak dikilmiş giysiler vardı. Alex baş döndürücü bir üçlü olduklarını düşündü. Vivi altın rengi, ipek bir tuvalet giymişti ve esmer hatlarını ortaya çıkaran uzun, bol kollu giysi üzerine tam oturuyordu. Rengini salondaki bütün kadınların kıskanacağı kesindi

Çünkü giymek için çok zor bir renk olsa da Vivian için özel üretilmiş gibiydi.

Ella ise aksine soluk pembe jorjet bir tuvalet giymişti, giysinin dekolte yakası hem kum saati gibi güzel bedenini ortaya koyuyordu hem de Madam Fernaud tarafından özel olarak takdir edilmişti. Açık renk deniz kabuklarını andıran pembe kumaş, bürümcük gibiydi ve Ella'nın tenine çok uygundu; tüm soylu kadınların kıskanlılığını şimdiden üstüne çekmişti bile.

Alex'in kıyafeti üçlüyü tamamlıyordu. Buz mavisi saten kumaşın gümüş rengi iplikleri, ışıkta donmak üzere olan su zerrecikleri gibi etki yaratıyordu. Hayran oluncak bir giysiydi. Annesi de bundan emindi ve Worthington Balosu'nun Alex'in müstakbel kocasını tavlayacağı etkinlik olmasını bekliyordu. O zamanlar Alex kıyafet konusuyla pek ilgilenmiyordu ama şimdi -Blackmoor'u etkilemek istediği için- annesini bu seçiminden ötürü p-mek istiyordu.

Worthington Malikânesi'nin orta merdiveninden inerken birçok konuğun onları izlemekte olduğunu fark ettiler ve Vivi parlak bir tebessümle arkadaşlarına dönüp dişlerinin arasından, "İnsan niye saçını kapatır, anlamıyorum," diye fısıldadı. "Leydi Barrington'un kafasına kuş tüyü yastık yapıştırılmış gibi görünüyor."

Söz konusu aksesuarı görmemek imkânsızdı, Alex de aynı iletişim yöntemini kullanarak, "Evet. O şeyden sarkan dev gibi tavus kuşu tyne bakınca kafasına egzotik bir kuş konmuş gibi," dedi.

Ella, "Kamayı denesek ne olur?" diyerek kızların şen kahkahalar atmasına neden oldu.

Balo salonuna inince Alex arkadaşının kulağına eğilip, “Bu gece de o sınır tanımaz hayal gücüne kapılıp bahçeye atma kendini,” diye fısıldadı.

Ella gülümsedi. “Kesinlikle çıkmam! Ama o gece kulak misafiri olduğum garip konuşmanın, Blackmoor heyecanıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyor da değilim.” Duraksadı, sonra gülerek devam etti. “Eh, önceki Blackmoor heyecanıyla en azından.”

Alex tekrar güldü. “Senin kafanda tesadüf diye bir kavram yok mu hiç?”

“Asla. Tesadüf, spekülasyon yapma heyecanını yok eder!”

“Doğru.”

Bu konuşmanın ardından kendilerini balonun akışına kaptırdılar. Salona ilk dans başlamadan az önce girmişlerdi ve hemen dans kartlarına yazılmak isteyen genç aristokratlarla kuşatıldılar. Alex kendini Lord St. Marks’la dans ederken buldu; her zaman sempati duyduğu, tatlı ama ufak tefek bir markiydi. Kavalyesinin başının üzerinden Blackmoor’u görene kadar dansı gayet eğlenceli buluyordu. Blackmoor da baya eğlenir gibiydi, kollarındaki leydi ile kahkahalar atıyordu ki o kadın Penelope Grayson’du. Alex aniden onu deli gibi kıskandı. *Beni öptükten sonra nasıl gidip onunla dans edebilir?*

Kendi kendine, “Kadında engerek doğası var,” diye mırıldandı.

“Anlayamadım, leydim?”

Gülümseyerek markiye bakıp, “Şey... Shakespeare’nin Antony ve Kleoptara’sını okuyorum da lordum, aklıma kraliçenin feci ölümü geldi. Engerek yılanı soktu. Çok korkunç.”

Markinin yüzündeki ifadeden daha önce bir baloda böyle garip bir sohbet yapmadığı belli oluyordu ve Alex başka bir ruh halinde olsa bu durumu gayet eğlenceli bulurdu.

O arada pistte yer değiştirdiler ve Alex boynunu acayip bir şekle sokmadan Blackmoor ile Penelope'yi göremeyecek pozisyona geldi, o da dans bitene kadar adımlarını saymaya verdi kendini. Tam olarak iki yüz kırk üç adım atmıştı. St. Marks markisi âdet olduğu gibi salonun yarısına kadar ona eşlik edip veda anlamında başıyla genç kızı selamladı ki Alex adamın kurtuldum diye sevindiğini tahmin ediyordu. Sonra Alex kendisini eğlendirip dikkatini dağıtacak birini aramaya başladı.

Yarım dakika geçmeden Blackmoor'la burun buruna geldiler. Geniş omuzları ve parlak tebessümü yüzünden Alex'in morali daha da bozuldu. Nasıl oluyor da bu kadar eğleniyordu?

Blackmoor, "Leydi Alexandra," diyerek baş döndürücü bir tebessüm eşliğinde başıyla selam verdi.

Alex de sesindeki kaba tınıyı gizleyemeden, "Lord Blackmoor," dedi. "Penelope ile olduğunuzu sanıyordum."

Blackmoor sevimli bir tavırla, "Öyleydim," diye cevap verdi. "Ama birtakım arkadaşlarıyla karşılaştı, ben de do-laşayım dedim. Ağabeylerin burada mı?" Kalabalığa bakınıp Staffordları aradı.

Alex mantıksız bir şekilde onun ayağına basmayı düşündü. Ama onun yerine alaycı bir sesle, "Eminim buradadırlar," dedi. "Ne de olsa burası atalarından kalan ev."

"Ah, iyi, görürüm herhalde." Alex'in eldivenli elini

tutup kurdeleyle bağı kalemi aldı. Eğilip karta bakarken altın sarısı saçının bir tutamı alnına düşmüştü. “Sonraki valsin boş görünüyor, kendimi yazabilir miyim?”

Kendini onu geri itmek için duyduğu dayanılmaz arzuya kaptıran Alex mesafeli ve soğuk davranma kararını unutmuştu. “Tabii, evet.” Blackmoor’un kartta adını işaretlemesini izledi, el yazısının güçlü hatlarına baktı, sonra birden toparlanıp içindeki sessiz deliye kızdı.

“Gidelim mi?” Kolunu uzatan Blackmoor tam vals başlarken Alex’i kalabalık pistin ortasına götürdü. Dans başlayınca Alex aniden ve açıklanamaz bir şekilde kafasının karıştığını hissetti. Dansın baş döndürücü adımları mı, yoksa her ikisinde de eldiven olmasına rağmen avucunun sıcaklığını hissetmesi mi sebep olmuştu buna, bilmiyordu. Elinde olmadan o sıcaklığa, belindeki öbür elinin varlığına, resmî ceketinin yakasına inen buklesine, çenesinin boynuyla birleştiği yerdeki hatlarına odaklanmıştı. Acaba orası görüldüğü gibi yumuşak mıydı? Duygularını bastırmak için kafasını sallayıp gözlerini yumdu ve Blackmoor’un onu yönetip pistte döndürmesine izin verdi. Onu bir hafta önce öpüştüğü erkek olarak değil, hiç olmadığı kadar kızdıran kişi olarak görmek istiyordu. Derin bir soluk aldı.

Öyle hoş kokuyordu ki.

Kendisinden iğrendi. Gerçek manada. *Salaklık etmeyi bırak, Alexandra!*

“İyi misin, Alex?” Ancak kendisinin duyacağı bir sesle konuşmuştu ama Alex gözlerini açınca gri gözlerin ilgiyle baktığını gördü.

Nefes almadan, çabuk çabuk konuştu. “Evet, iyiyim,

özür dilerim. Sadece... Herhalde balo yüzünden, gecenin beklentisi yüzünden fazla heyecanlandım.”

“Hmm?” O arada tek kaşı havaya kalkmıştı.

“Evet.” Alex bir açıklama bulmak için çırpınıyordu. “Öğleden sonra Ella’yla Vivi buradaydı ve herhalde çayı fazla kaçırdık.” Neredeyse yüksek sesle inleyecekti. Çayı fazla kaçırmak mı? Verdiği cevap kendi kulağına bile saçma gelmişti.

“Çok fazla çay.” Blackmoor’un dudağının kenarı seğirmişti.

Alex ise bu konuşmayı bitirmek istiyordu. “Evet. Aslında kendimi biraz bitkin hissediyorum. Belki de konuşmasak daha iyi olur.”

“Elbette.” *Sesi eğlenirmiş gibi mi çıkmıştı?*

“Harika.”

Alex’e dans bin yıl sürmüş gibi geldi, artık ondan uzaklaşabilecekti. Blackmoor’un gereken mesafeye kadar eşlik etmesine izin verdi. Ne var ki o salonun ortasında durmadı. Aksine, onu doğruca salondan çıkarıp Worthington Malikânesi ile Blackmoor Malikânesi’nin ortak bahçesine açılan kapıya götürdü.

Alex elini kurtarmaya çalışsa da Blackmoor izin vermedi. “Nereye gidiyoruz?”

“Bitkinmişsin ya. Belki açık hava iyi gelir.”

“Şimdi çok daha iyiyim. Soğuk almak istemem.”

“Ah, böyle bir şey olacağını hiç sanmıyorum.” Alex yine dalga mı geçiyor diye merak etti.

Kimseciklerin olmadığı terasa çıkınca Blackmoor elini bıraktı. “Şimdi niye bu kadar gergin olduğunu söyleyecek misin?”

“Dedim ya...”

“Evet. Dedin. Çay.” Blackmoor gülümsedi. “Berbat bir yalancısın, kedicik.”

“Yalan değil ki!”

“Öyle mi?” Blackmoor kollarını kavuşturup mermer korkuluğa yaslandı.

Alex, “Değil!” diye atıldı. Blackmoor yüzüne bakıp bekledi. “Tamam. Pekâlâ! Yalan! İlle de bilmek istiyorsan ben senin yanında geriliyorum.”

“Sahi mi? Hiç fark etmemiştim.”

Alex ters ters baktı. “Öyle eğleniyormuş gibi görünmeyi kes.”

Blackmoor görevini yapıp kesti. “Pekâlâ. Niye geriliyorsun?”

Alex elinde olmadan beynin mi sulandı der gibi baktı. “Gerçekten sebebini bulamıyor musun?”

Blackmoor karşılık vermeyip devam etsin diye bekledi. Alex mermer korkuluğa tutunup karanlık bahçeye baktı. Ne demeliydi? Onun açısından sebep gayet açıktı. Aralarındaki ilişki son birkaç gündür büyük bir değişim geçirmemiş miydi? Aralarında yeni, farklı ve ürkütücü bir şey olduğunu düşünmekle hata mı ediyordu?

Belli ki o öyle düşünmüyordu. Alex de onun gibi soğukkanlı ve akli başında görünmeyi çok arzu etse de yapamıyordu. “Beni öptün,” diye fısıldadı.

Blackmoor derin bir nefes alıp verdi. “Öptüm.”

“Ve o gece her şey bir şekilde değişecekmiş gibi görünüyordu. Ama öyle olmadı. Her şey aynı kaldı. İyi anlamda... Sanırım. Ama ben...” İri, zümrüt yeşili gözlerini

Blackmoor'a çevirip yine fısıltıyla, "Beni öptün..." dedi, "...ve bunu silip atamazsın."

"Haklısın. Geri alamam. Zaten silmeye de çalışmadım bile. Çünkü imkânsız." İcini çekip doğruldu. "Fakat seni tekrar öpmek yapabileceğim en büyük hatalardan biri olurdu."

Kızın gözlerindeki derin acı ifadesini fark etti ve açıklama yapmasına fırsat kalmadan Vivi dışarı çıktı. "Ah, çok şükür buradasınız! Bir şeyler atıştırmaya giderken *Yapışkan Eller*'e rastladım ve kaçmaktan başka çare bulamadım!" Gülümsedi. "Umarım bir şeyi bölmüyorumdur ama bir kurtarıcıya ihtiyacım var."

Alex'in zümrüt yeşili gözleri bastırdığı yaşlar yüzünden cam gibi olmuştu. Dönüp Blackmoor'a baktı. "Eh, şansın varmış. Kurtarıcı rolü Blackmoor'a çok uyar." Balo salonuna doğru dönüp ekledi. "Sen iyiysen benim salona dönmem lazım, Vivi."

Kaçıyordu.

On Yedi

Alex balo salonunda tek başına durup yaralanmış egosunu onaracağı bir yer arıyordu. Elbette, evde beş yüzden fazla insan varken kolay yerine getirilecek bir arzu değildi bu. Bütün hayatını bu evde geceleri ortalıkta sinsice dolaşıp yer aramakla geçirmemişti ne de olsa.

Hanımların tuvalet tazeleme odasından hizmetkârlar bölümüne geçerse kimsenin dikkatini çekmeden odasına kaçıp kaçamayacağını düşündü. Daha düşünürken de böyle bir şey yaptığı takdirde annesinin gazabından asla kurtulamayacağı aklıma geldi. Hesaplarına göre, baloya dönmek için en fazla on beş dakikası vardı.

Hizmetkâr bölümünden karanlık bir geçide çıktı, niyeti evin en sevdiği yeri olan limonluğa ulaşmaktı. Koridorda hızla yürürken orkestranın sesi giderek uzaklaşıyor, Alex de bu bölümü konuklara açmadığı için annesine içinden teşekkür ediyordu. Ancak koridordaki kapalı kapılardan birinin ardından gelen boğuk sesler duydu. Balodan kaçanların kim olduğunu, daha da önemlisi evin bu gizli kapaklı köşesinde ne yaptıklarını merak etmişti. Kulağını kalın meşe kapıya dayayıp içeriden gelen konuşmaları duymaya çalıştı, galiba siyasi bir tartışma yapılıyordu.

“Napolyon güç kazanıyor. Bütün Fransa’dan destek topluyor. Eğer Taç devrilecekse çok yakında olacak. Bunu

anlamak için bize ayrıca bilgi verilmesi gerekmez.” Kibir yüklü bu ses yabancı geliyordu ama Alex kalın kapının ardından tam olarak emin olamıyordu.

“Hayır, elbette gerekmez. Ben de bunu yap demedim zaten. Ben sadece bilgi bulmana yardım edecek bir sürü güçlü bağlantım olduğunu belirttim. Eğer bir darbe planlanmışsa bunu önceden fark etmene yardım edebilirim. Sebebine bağlılığımı fazlasıyla kanıtladım sanırım.” Alex hayretle elini ağzına götürdü, karanlık bir konuşmaya kulak misafiri olduğunu anlamıştı. Kalbinin gümbürtüsüne rağmen bir şeyler daha duyabilmek için sessiz kaldı.

“Evet. Bağlılığını gayet net koydun ortaya.”

“Bunu tekrar yapmak niyetindeyim. Birkaç gün içinde Wellington’un hareketleri hakkında çok özel bilgiler alacağımı umuyorum.” Alex’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı çünkü kapının öteki tarafındaki adamlardan birinin en kötü türden bir casus olduğunu kavramıştı. İngiliz devlet sırlarını satan türden bir casus.

“Bunun doğru olduğunu düşündüğüne eminim. Ama sen de artık akıllıca kararlar alacağına inanmadığınızı anlayacaksınız. Risk alacak halde değiliz. Seni bu işe katabırız bundan sonra.” Konuşan kişinin sesi soğuk, sakın ve küçümseyiciydi.

Alex bunu beş santimlik ahşap kapının arkasından bile anlayabiliyordu. “Düşüncesizce hareket ettin ve bir işe yaramadı. Planlarımız hakkında bir bilgileri olup olmadığımı keşfedemedin. Üstelik de bilgi burnunun dibindeyken. Bu işin içinde olman giderek sorun oluyor. Artık senin arkanı toparlamaya ne vaktimiz var ne de niyetimiz.”

“Arkamı toplamak mı? Temizliği yapan benim asıl.”

Alex, kapının arkasından duyduğu sesin öfkesinden irkilmişti. “Eğer ben olmasam, bütün bu operasyon ortaya çıkartılırdı. Sen ve diğer herkes de yakalanıp asılırdınız. Ben olmasam Blackmoor hâlâ hayatta olurdu.”

Alex duyduklarının önemini kavrayınca dehşete düştü. Koşup babasını, Vivi’nin babasını, daha bir sürü insanı getirmesi gerektiğini biliyordu. Fakat olduğu yerden kıpırdayamıyor, başka açıklamalar duymayı bekliyordu.

“Ama onu öldürmüş olmana rağmen sahip olduğu bilgiyi ele geçirmişe benzemiyorsun. Şu ana kadar şansımız yaver gitti de genç kont her şeyi keşfedip hepimizi vatana ihanetle suçlamadı. Beceriksiz soygunun ve az daha kimliğinin açığa çıkacak olması yüzünden bütün bu olaylar dizisi çok fazla riskli hale geldi.”

“Merak etmene gerek yok. Genç Blackmoor çok yakında dert olmaktan çıkacak. Onunla başa çıkmak için bir planım var.”

“Kusura bakma ama bu sözünü tutabileceğinden pek emin değilim.”

Alex, içerideki haydudun neyi kastettiğini anlayınca nefesini daha fazla tutamadı. Bu sesle birlikte kapının öbür tarafından gelen ses kesilmiş, Alex’i de içinde bulunduğu trans halinden çıkarmıştı. Dana derisi pabuçlarıyla koridoru hızla ve ses çıkarmadan geçti. Limonluğa girince karanlıkta yere çöktü. Limon çiçeklerinin tatlı kokusu etrafını sarmıştı. Az önce duyduklarının anlamını kavradığı için kalbi deli gibi atıyor, kendi soluk sesinden ötürü kafasını toplayamıyordu.

Kont öldürülmüştü. Gavin haklıydı. Sanki yeni edindiği bilgiyi bu şekilde silebilirmiş gibi kafasını salladı.

Önceki Blackmoor Kontu ölmüştü ve Gavin tehlikede ydi. Bu geceden sonra Blackmoor konusu önemli değildi, bir an önce gidip Gavin'i bulması lazımdı. Koridorda kapı kolundan gelen bir klik sesi duyduğunda limonluktan çıkmak üzereydi.

Duvara yapışıp karanlığa şükretti ve koridora bakınca önce bir adamın, sonra da ikinci adamın odadan çıktığını gördü. Bir an için ikisinin de kim olduğunu anlayamadı. Resmî kıyafetlerini giymiş herhangi iki erkeğe benziyorlardı fakat balo salonundan süzülen ışığa yaklaştıklarından dehşet içinde kaldı.

Tam olarak emin olamasa da erkeklerden birinin Gavin'in amcası Lucian Sewell olduğunu tahmin ediyordu.

Duyduklarının ağırlığı altında ezilerek bir an kıpırdıyamadı. Gavin'in amcası kendi ağabeyini soğukkanlılıkla öldürmüş olabilirdi. Gavin'e bunu nasıl söyleyecekti? Eğer derhâl yardım almazsa sıradakinin o olduğunu nasıl söyleyecekti? Ona ulaşması lazımdı. Şu anda bile Gavin'i arıyor olabilirlerdi.

Erkeklerin baloya döndüğünden ve keşfedilmeyeceğinden emin olmak için bir süre bekledikten sonra karanlık koridordan hanımların dinlenme odasına döndü, oradan da âdeta koşarak balo salonuna daldı ve kalabalığın içinde sıkışıp kaldı.

Etrafına bakınıp tanıdığı birini bulmaya çalıştı. Kaşları çatılı vaziyette parmak uçlarında yükselmiş Gavin'i, ağabeylerini, Vivi'yi, Ella'yı, herhangi birini arıyordu.

"Birini mi arıyorsun?" Kulağının dibinden gelen ses yüzünden irkildi ve küçük bir feryat koparıp döndü, karşısında sırtıtmakta olan Lord Stanhope duruyordu.

“Ah! Freddie!” Korktuğu için elini göğsüne götürmüştü. “Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin!”

“Tahmin edebileceğin gibi kadınlardan sürekli duyayım bunu.” Dalga geçiyordu ama birden ciddileşti. “Neyin var, kedicik? Hayalet görmüş gibisin.”

“Maalesef daha da beter. Ama şimdi konuşamam. Blackmoor’u bulmam lazım.”

Freddie’nin ses tonu sertleşti. “O sersem seni üzecek bir şey mi yaptı?”

Eskiden olsa Alex bu soruya çok gülerdi ama bu sefer öfkeyle elini salladı. “Hayır. Sadece onu bulmam gerekiyor. Yardım eder misin?”

“Münasebetsiz bir şey yaptıysa yere sererim onu.”

“Freddie. Bırak bunları da yardım et. Tamam mı?” Freddie pek mutlu görünmese de başıyla onayladı. “Tamam. Sen şu taraftan git.” Alex orkestranın olduğu tarafı göstermişti. “Ağabeylerime, Vivi’ye veya Ella’ya rastlarsan söyle onlar da arasın. Çok önemli bir mesele.”

Kendisi de aksi yöne gitmek üzereydi ama Freddie onu kolundan tutup, “Neler oluyor Alex?” diye sordu.

“Şimdi... Şimdi anlatamam. Lütfen...” Yeşil gözleri yalvarırcasına bakıyordu. “Lütfen, yardım et.”

Freddie bir an düşüncelerini okumak istermiş gibi gözlerine kilitlendi. Gözlerinde gördüğü her neyse ikna olmuş gibiydi. Başını sallayarak döndü ve kalabalığın içine karıştı. Alex bir saniye durup onun gidişini izledi, arkadaşının sadakatine hayran olmuştu. Sonra dönüp Blackmoor’u aramaya devam etti.

Birkaç dakika sonra ciddi bir tartışma ya da ciddi bir dedikodu yapıyormuş gibi kafa kafaya vermiş olan Vivi

ile Ella'ya rastladı. Arkalarından yaklaşıp onları kollarından tuttu ve "Çok şükür buldum sizi," dedi. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

İki kız da hayretle baktılar. Sonra Vivi, "Biz de her yerde seni arıyorduk!" dedi. "Dışarıda ne oldu? Blackmoor çok kötü bir şey demiş gibiydin! İyi misin?"

"Çok kötü bir şey söyledi. Ama şu anda bunun hiç önemi yok çünkü çok daha feci bir şey oldu. Onu bulmam lazım."

Ella merakla, "Nasıl daha kötü bir şey?" diye sordu.

"Açıklamakla vakit harcayamam şimdi."

"Bize bile mi?" Vivi alınmışa benziyordu.

"Hiç kimseye. Gavin'i bulayım, ilk siz öğreneceksiniz, söz. Bulmam şart. Hemen."

Vivi uyaran bir ses tonuyla, "Alex..." diyecek oldu.

"Hayır, Vivi." Alex elini kaldırmıştı. "Sizden yardım istiyorum. Sonra her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum."

"Gitti." Bunu diyen Ella'ydı.

"Ne? Niye? Nereye gitti?" Alex iki eliyle arkadaşının kolunu tutuyordu.

Ella şaşırmıştı. "Sen ortadan kaybolduktan az sonra gitti. Bu sezon baloların ona pek yaramadığını söyledi."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Yok. Ama bahçeye çıktığına göre eve gitmiştir herhalde."

"Peşinden gitmeliyim."

Vivi ile Ella aynı anda, "Ne?" diye atıldılar.

"Dedim ya şu an açıklayamam. Vakıt yok. Bana yardım etmeniz lazım. Bahçeden gideceğim. Soran olursa eteğimin söküldüğünü ve düzeltsin diye Eliza'yı bulmaya gittiğimi söyleyin."

“Dur. Sen iyi misin, Alex?” Vivi endişeli görünüyordu.

“Gayet iyiyim. Lütfen, benim için yapın bunu. Ah! .ve Freddie’yi bulun. Teşekkür ettiğimi, Blackmoor’u bulduğumu söyleyin.”

Ella, “Durum gittikçe daha ilginç bir hâl alıyor,” dedi.

“Alex öylece kalkıp onun peşinden Blackmoor Malikânesi’ne gidemezsin. Yakalanırsan mahvolursun!”

“Bu riski almak zorundayım.” Alex keşke onlara anlatacak vaktim olsaydı, diye düşünüyordu. “Dönünce her şeyi anlatacağım, söz.” İkisini de yanaklarından öptü. “Ha. Eğer kırk beş dakika ya da bir saate kadar dönmezsem, babana nereye gittiğimi söyle, Vivi.”

“Ne!”

“Yok, bir şey. Sadece tedbir olarak.”

“Babamla ne ilgisi var tedbirin?”

Alex, “Dönüşte her şeyi anlatacağım,” diye tekrarladı ve salondan çıkıp kimseye yakalanmadan kaçabilmek için müzik odasına gitti.

Worthington ve Blackmoor Malikânelerini birbirine bağlayan karanlık bahçede telaşla ilerlerken ölümcül bir olayın ortasına düşersem ne yaparım diye hiç düşünmüyordu. Aklında sadece Gavin vardı. Kış denizini andıran gri gözleri, içini yakan tebessümleri, cömert ruhu... Onu düşündükçe akıllı tek bir fikre sabitleniyordu: Gavin’e herkesten önce ulaşması lazımdı.

Ağaçlık alanı geçip Blackmoor Malikânesi’nin bahçesine gelince eve baktı. Üst katta hizmetkârlara ait pencere-lerden loş bir ışık sızıyordu ama geri kalan yerler karanlıktı, boş ve ürkütücü görünüyordu.

Yakında bir kıpırtı hissettiğinde eve nasıl gireceğine

karar vermeye çalışıyordu. Geri çekilip bir ağaca yaslanarak gizlendi ve gölgelerin arasından ufak tefek, karanlık bir siluetin arka bahçeden süzülüp Kont Blackmoor'un çalışma odasına açılan pencereye yaklaşmasını izledi. Onun kim olduğunu çıkarmaya çalıştı. Bütün çabasına rağmen yüzünü göremese de vücut hatları belli belirsiz aşına gelmişti. Adamın pencereyi zorlayıp kolayca açmasını ve kanadı itmesini hayretle izledi.

Belli ki gizlice eve giriyordu. Onu durdurmak için bir şey yapmak zorunda olduğu da belliydi.

Cesaretini toplayıp adamın üstüne atılmaya, yaptıklarını engellemeye hazırlanırken odada parlak bir ışık belirdi ve bu, hem Alex'i şaşırttı hem de adamın fare gibi kaçmasına yol açtı. Evin köşesini dönmüş bahçeye doğru gidiyordu. Onun telaşla kaçmasını izlerken bir anda kim olduğunu anladı. Kesinlikle Baron Montgrave'ydi.

Kendi kendine, "Tanrım! Ella haklıymış!" diye fısıldadı. Arkadaşının fazla çalışan hayal gücünü hafife almıştı ve bu sefer onu dinlemesi gerekiyordu.

Baron gözden kaybolunca onun izlediği yoldan çalışma odasının penceresine gitti, hâlâ aralık duruyordu. Toprak zeminde parmak uçlarında yükselip içeri bakınca Blackmoor'un masasında oturmuş boşluğa baktığını gördü, belli ki kendi düşüncelerinde kaybolup gitmişti. Başına bir şey gelmediği için mutlulukla içini çekti, ona dokunmak ve onun iyi olduğundan emin olmak için can atıyordu.

Uzanıp pencerenin pervazına vurunca Blackmoor irkildi. Hemen ayağa fırlayıp gözlerini kısarak pencereye doğru baktı. Alex camdaki yansıma yüzünden kendisini

göremediğini anlamıştı. O yüzden alçak sesle, “Benim!” dedi.

Kim olduğunu anlayınca Blackmoor’un gözleri fal taşı gibi açıldı, camın önüne geldi ve “Eminim ki rüya görüyorum,” dedi. “Kendini böyle açıkça rezil etmeyi göze almış olamazsın.”

Camı açıp aşağı eğildi, ortalığı gözden geçirdi, Alex’le burun buruna gelince de soğuk bir ses tonuyla, “Bunun rüya olduğunu söyle, Alexandra,” dedi.

“Maalesef bunu yapamam, lordum. Gerçekten de camınızın önünde duruyorum. Gizlice geldim.” Sonra ellerini pencere pervazının üstünde duran elinin yanma koyup, “Seninle konuşmam lazım. İçeri girmeme yardım eder misin?” diye sordu.

Blackmoor bir an için onu bahçede bırakmayı düşündüyse de bunu yapmamanın daha iyi olacağına karar verdi. Uzanıp onu kollarından yakaladı ve çektiği gibi çalışma odasına aldı. Alex kendi başına ayakta duracak hale gelene kadar bekledikten sonra da dönüp pencereyi kapattı. Alex konuşmak üzere ağzını açmak üzereyken onu durdurdu. “Beni buraya kadar izleyip adını riske attın ve doğrusu kendi evinde dans etmek varken sinsi sinsi bahçemde dolaşmanı açıklayacak doğru dürüst bir mazeretin olsa iyi olur.”

“Var. Aslında bir sürü var, birisi de bahçende sinsi sinsi dolaşan başkalarının da olması.”

Blackmoor şaşırmıştı. “Anlayamadım?”

Alex şöminenin üzerindeki saate kaçamak bir bakış attı. “Çok kalamam. Sen de kalmazsın. Worthington Malikânesi’ne dönmemiz lazım.”

“Niye? Yeterince baloda bulunmadık mı bu sezon?”

“Mesele balo değil. Burada bir başına kalamazsın. Birileri seni öldürmeyi planlıyor. Demin bu pencereden girmeye çalışan birini gördüm. Galiba Baron Montgrave’ydi.”

Şimdilik gitti ama emin olamam. Sen ışığı yakınca korktu.” Telaşla devam etti. “Biliyorum, sana söylemenin en uygun yolu bu değil ama fazla vaktimiz yok. Birkaç dakika önce iki erkeğin gizli konuşmasına kulak misafiri oldum. Duyduklarım ancak casuslukla ilgili bir konuşma olabilir. Sen çok tehlikeli bir bilgiye ulaşabilirmişsin veya babanda elinde olmaması gereken bir bilgi varmış. Daha da önemlisi, ulaşma ihtimalin olan bilgiyi kimseyle paylaşmadan seni öldürmeye çalışacaklar.” Blackmoor’u elinden tutup çekiştirdi. “Gitmemiz lazım. Hemen.”

Blackmoor yerinden kıpırdamadı. “Doğru dürüst anlatana kadar hiçbir yere gitmiyoruz.”

Alex sabırsızlıkla içini çekti. “Daha fazla açıklama yapacak vaktim yok! Birisi her an o pencereden tırmanıp bizi gafil avlayabilir!”

Blackmoor, “Baya popüler bir giriş yeri oldu desene,” diye karşılık verdi.

“Böyle bir anda nasıl dalga geçebiliyorsun? Dediklerimi anlamadın mı? Birileri senden kurtulmayı planlıyor!”

“Alex. Sakinleşmeye çalış.”

“Sakin olmak mı?” Alex kızmıştı. “Sen orada değildin! Sakin sakin seni öldürmekten söz ettiklerini sen duymadın!”

Blackmoor soğukkanlı bir tavırla, “Ne demek istediğimi anlamıyorsun, Alex,” dedi. “Biliyorum. Hepsini.

Babamda öldürülmesini sağlayacak kadar önemli bilgiler olduğunu biliyorum. Bir şekilde savaşıla ilgili olduğunu da biliyorum ve bu bilginin Blackmoor Malikânesi'nde bir yerde saklandığına inandıklarını da biliyorum. Babamı her kim öldürdüyse şimdi benim peşimde olduğunun da farkındayım. Benim bildiğim gibi, Savaş Bakanlığı da biliyor çoğunu. Hepimiz sahtekârın tekrar harekete geçmesini bekliyoruz ki tahminlerimize göre fazla sürmeyecek. Eğer bahçeden kaçan birini gördüğün doğruysa şimdiye kadar hamlesini yapmış olacaktı. Seni temin ederim ki hepimiz buna hazırız.”

“Ne? Biliyordun ha? Ama nasıl? Niye kimse bana bir şey söylemedi?”

“Bu durumdan aylardır şüpheleniyordum. Biliyorsun, babamın ölümünün kaza olduğuna inanmadım aslında. Benimle aynı fikirde olanlar bir tek babanla Lord Langford'du ama hiçbirimiz bir şey kanıtlayamadık veya ben öyle düşünüyorum. Blackmoor Malikânesi soyulup da önemli olan hiçbir şey alınmayınca babamla ilgili bir mesele olduğunu tahmin ettim. Baban, Lord Langford ve ben o zamandan beri hırsızları ortaya çıkarmaya çalışıyoruz.”

“Ama öldürülebilirdin!”

Blackmoor kararlılıkla başını salladı. “Sık sık herkesin olduğu yerlerde bulunduğum için ve de Bow Caddesi eki-bi evin etrafında devriye gezdiği için zayıf bir ihtimal.”

“Az önce Baron Montgrave'nin evin etrafında sinsice dolandığını hatırlatmama gerek var mı? O zaman neredeydi Bow Caddesi?”

Blackmoor, Alex'in sorusunu duymazdan gelip, “Baron

Montgrave olduğundan emin değilsin sanıyordum,” dedi.

“Olamıyorum. Ama sonradan üzülmektense tedbirli olmak daha iyi. Bu yakınlarda baronu çaya davet edeceğimi sanmıyorum.”

“Alex. Birincisi, o gerçekten baron olsa bile seni temin ederim ki kolayca tek başıma icabına bakarım.” Alex’in gözlerini devirmesine aldırmadı. “İkincisi, bu konuda biz diye bir şey yok. Sana söylenmemesinin nedeni kısmen hepimizin bilmemeni tercih etmesi çünkü seni de, Vivi’yi de, Ella’yı da sandığından çok daha iyi tanıyoruz. Bu işin rüzgârına kapılırsanız dışında kalmazsınız. Dediğim gibi, bu işin dışında kalmanı istiyorum. Tamamen dışındasın. Oyun değil bu.”

“Oyun olmadığını ben de biliyorum, Gavin. Çocuk değilim ve dışında da kalamam. Bunun için çok geç.”

“Hayır, değil. Bu gece duyduklarını duymamış gibi davranmanı istiyorum. Eğer hayatında bir kere narin bir çiçek olacaksan şimdi tam sırası. Anlaşıldı mı?” Cevap almak için beklemedi. “Güzel. Aslında karanlıkta peşimden geldiğin için seni dizime yatırıp dövmem gerekir ama kendimi tutuyorum çünkü burada olmana sevindiğimi de inkâr edemem.”

Alex tartışmak için ağzını açtı ama Blackmoor elini kaldırıp onu durdurdu. “Gördüğün gibi anlatacak çok şeyim var. Baloda seni kırdığım için özür dilerim. Seni öpmemin hata olduğunu düşündüğüme inanmanı asla istemem. Aslında geçen hafta veya şu anda her şeyden çok ne isterdin diye sorsalar, ne evime giren hırsız bulmak ne de babamın ölümü hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmak derdim; sadece seni isterdim.”

Alex yakıcı bakışlarını üzerinde hissederken Blackmoor devam etti. “Hata kelimesini senin yüzünden kullanmadım. Asla. Hata dedim çünkü ağabeylerin benim için kardeşe en yakın kişiler. Baban...” Bir an duraksadı. “...şu anda babam olarak bildiğim tek kişi. Hepsisi de senin hakkında bana güveniyor. Benimleyken emniyette olduğunu düşünüyorlar. Sana karşı davranışım, bu güvene ihanet etmek demek ve senin güvenine de.”

Bu ateşli konuşmadan başı dönen Alex, “Niye benim güvenime ihanet olsun?” diye sordu. “Ben sana güveniyorum. Hâlâ. Her zamanki Gavin olduğuna inanıyorum.”

“Sorun da bu zaten. Şu an sana karşı hissettiklerim her zamankinden çok farklı. Ben aynı Gavin değilim. Seni hep arkadaşım olarak düşünürdüm. Şimdi daha öte bir anlamın var.”

Söylediklerinin ayrıntılarını sormaya can atıyordu ama önce böyle bir itirafı neden yaptığını bilmek zorundaydı. “Penelope Grayson’a evlenme teklif etmek niyetinde misin?”

Daha ne düşündüğünü bile anlamadan ağzından kaçmıştı bu sözler. Başını önüne eğdi, yanaklarına kan hücum etti. Böyle münasebetsiz bir soruyu niye sorduğunu bilmiyordu. Dahası, Blackmoor’un vereceği cevaptan ödü patlıyordu.

Yüzüne bakmış olsa geçirdiği şoku görecekti ve vereceği cevabı önceden anlayacaktı. “Hayır, Alex. Hayır, hiçbir zaman Penelope’ye evlenme teklif etmeyi düşünmedim. Çok güzel bir kız ama...” Duraksadı. “O sen değil.”

Alex bu anın, bu sözlerin ne kadar değerli olduğunu kavrayınca göz göze geldiler.

“İtiraf ediyorum, sezon başlarında Penelope’yle flört etmek niyetindeydim. İdeal bir adaya benziyordu.”

Alex, “Ne sevimli bir tanım,” dedi. “Erkeklerin eş seçmeyi siyasetçi seçmekle bir tutması inanılır gibi değil.”

Alex’in iğneli sözlerine aldırmayan Blackmoor devam etti. “Ama artık her şey değişti. Penelope ile olmayı hayal bile edemiyorum çünkü sadece seninle olmayı düşünebiliyorum.”

Bu kelimeler karşısında midesine giren kramplara aldırılmamaya çalışan Alex, “Bu ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Seni, sendeki özellikleri hayatımdaki diğer bütün kadınlarda aradığım anlamına geliyor. Senin kadar zeki mi, senin gibi komik mi, konuşmak seninle konuşmak kadar kolay mı, senin kadar sevimli mi...” Durdu.

Alex, “Devam et,” diye onu kışkırttı.

Blackmoor, Alex’in utanmadan daha fazla iltifat duyma manevrasına güldü. “Senin kadar güzel. Akıllı. Harika.”

Alex utançtan kızardı. “Ben güzel değilim ki.”

“Evet, aşkım, güzelsin.” Yaklaşıp yanağını okşadı. “O kadar güzelsin ki bu sezona kadar bunu nasıl anlamadığıma şaşıyorum.”

Sonunda Alex’i öptü. Dudaklarının gücünü kendi dudaklarında hissedince Alex düşecek gibi oldu ama Blackmoor hiç zorlanmadan onu güçlü kollarının arasına aldı. Alex önce ipek gibi saçlarını okşadıktan sonra ellerini boynuna doladı ve kendini o muhteşem anın büyüüne bıraktı.

Birkaç dakika sonra Blackmoor başını kaldırdı ve göz göze geldiler. İkisi de yüzlerindeki geniş tebessümü silemiyordu. Onun itirafından sonra kendi duygularını bastır-

makta güçlük çeken Alex, “Gavin...” dedi. “Hayatımda kendimi hiç böyle hissetmedim. Artık asla arkadaşım veya manevi ağabeyim olmayacaksın. Ben hayatında standart olarak kabul ettiğin kadınsam, sen benim için daha da fazlasısın. Seninle kıyaslayacak birini nasıl bulurum ki ben? Eşsiz tebessümün, parlak zekân, yakışıklı yüzün...” Elini erkeğin yanağına koyup çenesine doğru kaydırды. “Benim için başka biri diye bir kavram bırakmadın.”

Tekrar öpüştüler, birbirlerinin kollarında eriyorlardı âdeta. Sonunda Blackmoor tekrar başını kaldırdı ve boğuk, yumuşak bir sesle konuştu. “Artık kalbimi ve aklımı başımdan alıp sana karşı hissettiklerimi itiraf ettirdiğine göre eve dönmen gerektiğini düşünmüyor musun? Yoksa biri bizi yakalayacak ve ismine tamiri imkânsız bir leke sürmüş olacağım. Hoş, itiraf ederim ki şu anda seninle nişanlanmamı sağlayacak daha beter yöntemler de düşünebilirim, evlilik hakkındaki fikirlerine rağmen.”

Onun haklı olduğunu fark ettiği halde bu sözler omurgasında bir ürpertiye sebep olmuştu. Kollarının arasından çıkıp düşünceli gözlerle Blackmoor’a baktı. “Burada güvende olduğundan emin misin? Gece Worthington Malikânesi’nde kalsan daha iyi olmaz mı?”

Blackmoor başını salladı ve Alex’in gevşeyen buklelerini kulağının arkasına itip, “Gerek yok,” dedi. “Beni merak etme, Alex. Bu gece duyduğun her şeyi unutmanı tercih ederim.”

Alex gözlerini devirdi. “Duymamış gibi yapamam, Gavin. Amcanın arkandan iş çevirmesi kolayca unutabileceğim bir şey değil.”

“Amcam mı?”

Gavin'in sesindeki şaşkınlık, Alex'in ona her şeyi anlatmadığını hatırlamasına yol açtı. Aslında o kişinin amcası olduğunu söylemekten çekinmişti. Hem bunu düzgün bir şekilde nasıl anlatacağını bilemediğinden hem de her şeyi olduğu gibi anlatırsa Gavin'in evden çabucak gitmeyi kabul etmeyeceğine inandığından ötürü.

"Alexandra. Amcam mı?"

Nasıl devam edeceğini, bu korkunç bilgiyi paylaşmak için hangi kelimeleri seçeceğini bilemediği için duraksadı. Cesaretini toplamak için derin bir nefes aldıktan sonra anlatmaya başladı. "Kulak misafiri olduğum konuşma limonluğa giden koridordaki ilave odadan geliyordu." Blackmoor'un hangi oda olduğunu hatırlamasını bekledi. "Odada iki erkek vardı ama kapı kapalı olduğu için onları seslerinden tanıyamadım. Sesleri boğuk geliyordu. Sonra limonluğa saklandım. Kapının hemen gerisine, onlar da odadan çıktılar. İlk çıkanı tanıyamadım ama ikinciye gayet iyi gördüm." Durdu, son bölümü anlatmadan önce sempatiyle Gavin'e baktı. "Amcan Lucian'dı."

Blackmoor bir an için heykel gibi kaldı. Sonra, "Yanılıyorsun," dedi.

Şaşıрма sırası Alex'e gelmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Amcamın Blackmoor ailesine ihanet etmesi imkânsız. Başka biriyle karıştırmış olmalısın."

"Ama onu gördüm, Gavin. Amcanı o odadan çıkarken gördüm."

"Hayır, Alex. Görmüş olamazsın. Amcam Lucian bir sürü şey olabilir ama ailesine asla ihanet etmez. Bu kaddardan eminim."

Alex'in öfkesi kabarıyordu, sinirden sıcak basmıştı

âdeta. “Saygısızlık etmek istemiyorum, lordum ama ben tam aksini gösteren bir şeye tanık oldum.”

“Buna inandığımı biliyorum, Alex. Ama yanılıyorsun diyorum sana. Amcama benzeyen birini gördüğünden şüphem yok. Ama o değildi. Eminim.”

“Ben ne gördüğümü biliyorum. Büyük bir tehlike içindesin ve Lucian Sewell de senin için ve Blackmoor soyu için bir tehdit. Babanı öldürdüğünü de itiraf etti, Gavin.” Blackmoor’un gözlerindeki soğuk tepkiyi fark etti. “Bana inanmıyorsun.”

“Duyduğun şeyden kuşkum yok ama kaynağından kuşkuluyum.” Alex’in sinirlendiğini fark edince onu yatıştırmaya çalıştı. “Alex, Amcam Lucian ağabeyine hayrandı. Babamın cesedini bulduğumuzda Blackmoor arazisine ilk koşan oydu. Kontluğa geçerken sonsuz yardımı dokundu bana. Babamın ölümü ve benim karşı karşıya olabileceğim potansiyel tehdit hakkındaki tartışmanın en aktif kişisiydi. O müttefiklerden biri. Kötü adamlardan değil.”

“Ama bütün bunların onu mükemmel kötü adam yapması da mümkün değil mi?” Gavin’in yüzünün karardığını görünce Alex elinde olmadan sesini yükseltti. “Belki de Essex’teki araziye ilk koşan oydu çünkü zaten oradaydı. Kontluğa geçişine o kadar yardımcı olmasının nedeni, sana yaklaşıp babanın sahip olduğu bilgiye erişmek belki, bu hiç aklına geldi mi? Ve Gavin, senin güvenliğine ilgili konuşmalara katılmasına izin vermemelisin artık. O güvenilecek biri değil.”

Blackmoor’un kollarını kavuşturup masasına yaslanmasını izledi ve öfkesi gözyaşlarına dönüştü. Bu odada

ağlamamaya kararlıydı. Tekrar derin bir nefes alıp konuşmaya başladı, sesi titriyordu. “Bu gece buraya gelmek için adımları riske attım. Sadece senin için, ailenin iyiliği için, çok büyük bir endişe duyduğum için. İnanmasam böyle bir şeyi asla söylemezdim, bütün kalbimle inanarak söylüyorum ki söylediklerim doğru. Ve bana -tabii kendine de- en azından bu ihtimali de göz önünde bulundurmayı borçlusun.”

Blackmoor soğuk, gri gözlerle ona baktı. “Bu gece buraya gelmekle ismini lekelemeyi göze aldığın doğru, Alex. Görülüyor ki benim ailemin ismini de riske atıyorsun. Bence en iyisi baloya dönüp gördüğün her şeyi unutmam. Seni temin ederim ki durum kontrol altında.”

Alex bu soğuk tavırdan, onu alenen kovmasından şoka uğramıştı. Gösterdiği ilgi yüzünden gücenmiş olması mümkün müydü? Bir şey demek için ağzını açtı ama Blackmoor en küçük bir ses çıkarmasına bile fırsat vermeden onu durdurdu. “Söylediklerini duydum, Alex. Tekrarlamana gerek yok. En iyisi bir an önce git. Bu gece kötü olan sadece amcam olsun.”

“Gavin...”

“İyi geceler, Alexandra.”

Blackmoor’un arkasını dönüşünü izledi. Gözyaşları akmaya başlamıştı. “Gavin...” Erkek durdu, ona dönmedi ama belli ki konuşsun diye bekliyordu. “Dikkatli ol. Lütfen.”

Bu sözlerden sonra dönüp iterek camı açtı, pervaza oturdu ve kendini aşağıdaki çiçek tarhına bıraktı. Blackmoor gidişine hiç yardım etmemişti ve dengesini kaybettiği için bir dizi kabarmış, nemli toprağa gömüldü.

Berbat olan elbisesine, kirlenen ayakkabılarına, akma-ya hazır gözyaşlarına aldırmadı. Tek istediği eve dönmek ve ona inanacak birini bulmaktı.

On Sekiz

Fazla uzağa gitmesi gerekmedi.

Worthington Malikânesi'nin bahçesine girdikten sonra geldiği yoldan müzik odasına girdi. Trans halindeymiş gibi karanlıkta yürürken kime gideceğini, ne diyeceğini bilemiyordu. Balo salonundan çıkıp sohbet etmeye veya biraz dinlenmeye gelen konuklarla dolu odanın kapısını açınca Vivi'yle Ella sendeleyerek koridora fırladılar. Neredeyse yere kapaklanıyorlardı. Belli ki kapıya yaslanmış onun dönmesini bekliyorlardı.

Alex, Gavin'le yaşadıklarının etkisinde olmasa gülmekten ölebilirdi.

Önce Vivi toparlandı ve fısıltıyla, “Çok şükür!” dedi. “Korkudan ölecektik!”

Ella, “Ve meraktan,” diye ekledi.

Vivi ters ters Ella'ya baktı. “Laf mı şimdi bu?” Sonra Alex'e dönüp devam etti. “Süvarilere haber versek mi diyorduk.”

Ella araya girdi. “Yani babasını kastediyor.”

Vivi, “Herhalde Alex'in gecenin bir vakti fırtına gibi gitmesine izin verdiğimiz için öfkeden köpürürdü, yani süvari benzetmesi uyuyor bence,” dedi.

İkisi birden Alex'e bakıp aynı anda konuştular “Ne oldu?”

Bu soru üstüne, dünyadaki en iyi arkadaşlarının meraklı, ilgili gözlerine bakınca Alex o gece terasta Blackmoor'un yanından ayrıldığından beri yapmak istediği şeyi yaptı. Gözyaşlarına boğuldu.

Ella'yla Vivi endişeyle bakiştikten sonra Alex'i çekiştire çekiştire müzik odasına götürüp kapıyı kapattılar.

Ella mumları yakarken Vivi de arkadaşını yumuşak pufa oturtup telaşla, "İyi misin? Ne oldu?" diye sordu.

Ella gözyaşları içindeki arkadaşının yanma çömelip, "Galiba iyi olmadığı belli oluyor, Vivi," dedi. "Alex? Bir yerine bir şey mi oldu? Blackmoor dayağı hak edecek bir şey mi yaptı?"

Alex burnunu çekip ağlamaklı bir tebessüm eşliğinde, "Evet. Sen gider misin dövmeye?" diye sordu.

Ella da gülümsedi. "Eh, bu durumda bile mizah duygunu kaybetmemene sevindim. Elimden ne gelirse yaparım biliyorsun. Ama benden oldukça iri."

"Evet, öyle. Ama asıl olarak kendini beğenmişin teki." Arkadaşlarına bakan Alex yalvaran gözlerle, "Baloya dönmek istemiyorum," dedi. "Odama gidip kendi derdimi yanmak istiyorum."

"Eh, elbisenin haline bakılırsa istesen bile baloya dönemezsin herhalde. Ne yaptın kendine böyle? Toz toprak içinde kalmışsın. Ayakkabıların da mahvolmuş."

Vivi de lafa girdi. "Çiçek tarhına düşmüş gibisin."

Alex üzüntüyle eteğine baktı, sonra biraz kaldırıp ayakkabılarını inceledi. İçini çekip cılız bir sesle, "Çiçek tarhına düştüm zaten," dedi.

Ella dalga geçerek, "Çok güzel bir hikâyeye benziyor ama üst kata çıkana kadar bekleyelim olur mu?" dedi.

Her zaman sorun çözen Vivi harekete geçmişti bile. “Evet. Ella sen gizlice Alex’i yukarı çıkar, ben de diğer işleri halledeyim.”

Alex, “Nasıl?” diye sordu. “Balodan bu kadar erken ayrılırsam annem delirir.”

Vivi gösterişli bir edayla Alex’e baktı. “Sen orasını düşünme. Asla başarısızlığa uğramadığımı öğretemedim mi hâlâ sana?” Üzgün arkadaşını iki yanağından öptükten sonra, “Birazdan görüşürüz,” deyip gitti.

Alex’in hayatındaki herkesi kendi evindeki baloda ortadan kaybolmasının gayet normal olduğuna ikna etmeye gidiyordu.

Ella da görevini gayet ciddiye almıştı ve birkaç dakika sonra iki kız Alex’in odasındaydılar. Ella, Alex’in iç gömleğiyle kalana kadar soyunmasına yardım etti; böylece yıpranan elbise iyice temizlenmek üzere bir yerlere gizlenebilecekti. Ayakkabılara sıra gelince Ella onları da gardırobun altına itti, kimse aramaz diye umuyordu. Şimdiden örtülerin altında büzülmüş olan arkadaşına dönüp kendi ayakkabılarını da çıkardı ve kendini yatağın öbür tarafına attı.

Kapı açılıp Vivi içeri girdiğinde daha yerine yeni yerleşmişti. Vivi sırtıarak, “Sorun çözüldü,” diye ilan etti. “Kimse seni aramaya gelmeyecek, Leydi Alexandra. En azından sabaha kadar.”

Alex şaşkın bir ifadeyle, “Sen bir mucizesin!” dedi. “Nasıl becerdin bunu?”

“Gayet kolay oldu. Freddie’nin de yardımıyla herkese programındaki danstan önce midenin bulandığı haberini yaydım. Bu yüzden Freddie getirip bize teslim etmişti

seni. O arada Kit'le de konuşup anneni kızdırmak veya üzmemek istemediğini söyleyince oldu bitti.” O da ayak-kabılarını Ella’nın kollarının yanına bırakıp yatağa, Alex’in yanına uzandı. “Stanhope yarın ona iyi olduğunu bildiren bir not yollamanı istedi, ayrıca Blackmoor’un dayacağı hak edecek bir şey yapıp yapmadığını da bilmek istiyormuş.”

Ella kıkırdayıp gözlerini devirdi. “Erkeklerin bu meydan okuma merakı gerçekten komik.”

Alex gözlerini yumup, “Bu gece bu konudan gına geldi bana,” dedi.

“Bize olanları anlatacak mısınız?”

“Hangi kısmını? Blackmoor’un beni öpmesinin hata olduğunu söylediğini mi? Ya da birinin onu öldürmeye çalıştığını bildiğini söylemesini mi? Veya söz konusu kişinin amacı Lucian olduğunu söyleyince bana inanmamasını mı?”

“Ne!” Ella o kadar şaşırmişti ki gözleri yuvalarından çıkacak gibiydi.

Vivi doğrulup oturdu, Alex’i inceledi. Sonunda, “Niye baştan başlamıyorsun?” dedi. “Bayağı yoğun bir gece geçirmişsin anlaşılan.”

Alex baştan başladı, hiçbir şeyi atlamamaya çalışarak anlattı. Zaten Ella atlamasına izin vermezdi. O konuşurken kızlar dikkatle dinlediler. Blackmoor’un Penelope ile dans etmesinden yaptıkları tartışmaya ve onu çalışma odasından kabaca kovmasına kadar her şeyi anlattı.

Lafı biter bitmez kızlar onu soru yağmuruna tuttular. Ella, “Yani kontu öldüren Lucian mıymış? Öteki değil miymiş?” diye sordu.

“Tam emin olamıyorum çünkü odadan gelen sesleri ayırt edemedim ama kesinlikle bu işin içinde.”

Sıra Vivi'ye gelmişti. "Ve Blackmoor birinin onu öldürmeye çalıştığını biliyor?"

"Evet. Belli ki iki haftadır biliyormuş."

"Ve babalarımız da?"

Alex duygusuz bir sesle, "Öyle görünüyor," diye yanıt verdi.

"Ama önceki kontun elindeki bilginin ne olduğunu kimse bilmiyor?" Bunu soran Ella'ydı.

"Hayır." Alex başını sallayarak omuz silkti. "En azından bana öyle dedi. Belli ki adamın onları kontun elindeki bilgiye götürmesini bekliyorlar."

Vivi olayı netleştirmeye çalışıyordu. "Ama Lucian bilgiyi çoktan ele geçirmiş olamaz mı? Belki bütün bunlar dikkat dağıtmak içindir?"

Ella, "O zaman Montgrave'nin ortalıkta sinsice dolanmasının anlamı ne?" diye sordu.

"Hem konuşan iki adam açıkça gizli yeri bulmaları için baskı altında olduklarını söylüyorlardı."

Ella, "Yani Lucian'la Montgrave mi?" diye sordu.

"Adamlardan biri Montgrave miydi, bilmiyorum. Onu görmedim. Eğer Gavin inansaydı..."

Ella, "Gavin ahmağın biri," dedi.

Vivi de ona katıldı. "Kesinlikle."

Alex devam etti. "Hepsi aynı... Eğer inansaydı..."

Vivi, "İnanmıyor!" diye vurguladı.

Ella da, "Evet," deyip, "Ahmak!" diye ekledi.

Alex gözlerini devirdi. "İyi." Arkadaşlarına dikkatle bakıp söze devam etti. "İkiniz de bana inanıyor musunuz? Gördüğüm kişinin Lucian olduğuna inanıyor musunuz?"

Ella heyecanla, "Tamamıyla!" diye atıldı.

Vivi de, “Hiç kuşkum yok!” diye tamamladı.

Alex, “Peki o niye inanmadı o zaman?” diye sorup kendini yine yatağa bıraktı.

Ella bir şey diyecek oldu ama o daha ağzını açamadan Alex parmağını tehditkâr bir şekilde sallayıp, “Ella, sakın ahmak deme bir daha,” diye onu uyardı.

Ella çenesini kapadı, sonra destek istercesine Vivi’ye baktı.

Vivi dikkatli bir tavırla, “Galiba ben anlıyorum,” dedi.

“Ne dedin?” Ella doğrulup oturmuş, hayretle Vivi’ye bakıyordu. “Bu hiç uygun bir yaklaşım değil, Vivian.”

“Ama anlıyorum. Ne de olsa, amcası Gavin’e babasından kalan yegâne şey. İnsanın babasını kaybetmesi yeterince korkunç. Bir de bunun üstüne, o acıya güvendiğin birinin sebep olduğunu keşfetmeyi hayal bile edemiyorum.”

Ella, “Öyle bile olsa Alex’e inanmamakla ettiği aptallığa bahane olamaz,” diye karşı çıktı.

Vivi, “Hayır, tabii ki olamaz,” dedi. “Ama ben eninde sonunda Alex’in haklı olduğunu kabul edeceğini tahmin ediyorum.”

Ella, “Tabii ki edecek,” diye buyurdu. “Çünkü biz bunu kanıtlayacağız.”

Alex başını yastıktan kaldırdı. “Biz mi?”

“Evet.” Ella başka türlüünü kabul edecek havada de-
ğilmiş gibiydi.

Alex ise başını sallayıp, “Ben hemen babalarımıza gideriz diye düşünmüştüm,” dedi. “Babamı balodan çıkarıp duyduğum her şeyi anlatmak istemiştım ama Gavin bana inanmadığına göre babam niye inansın?”

Vivi kesin bir tavırla, “Aptallık etme, baban tabii ki inanır sana,” diye karşılık verdi.

“Umarım.” Alex kendi söylediğine pek de inanmıyormuş gibi konuşmuştu.

İnanmıyordu da. Gavin’in tepkisi cesaretini kırmıştı, onu akıl almayacak kadar üzmüştü. O soğuk tavrı yüzünden kalbi kırılmış, kafası karışmıştı. Yalanlar uydu-rup dikkatini çekmeye çalışan sersem bir çocukmuş gibi davranmıştı ona. Kendisine güvenmemesi, inanmaması yüzünden yıkılmıştı. Vivi haklı bile olsa; bu konu kendisini çok aşan, onunla pek ilgisi olmayan bir konu da olsa durum buydu. Sonuçta ona inanacak biri olsun istiyordu, ne de olsa Blackmoor Kontu’nun katilini biliyordu. Tanrı aşkına, bu yetmiyor muydu?

Ella, Alex’in aklını okumuş gibi düşünceli bir tavırla, “Bilgiyi onlardan önce bulmamız lazım,” dedi.

Vivi ile Alex şaşkın şaşkın bakiştılar. Vivi, “Nasıl yapacağız acaba bunu?” diye sordu.

“Kendi aramızda bir plan yapabileceğimizden eminim. Kontun ne bildiğini keşfedersek babalarımıza söyleriz. Tabii Blackmoor’a da ve Alex’in haklı olduğunu kanıtlarız.”

Alex kendi kendine gülümsedi. “Gavin’e haklı olduğumu gösterme fikri hoşuma gitti.” Bir süre duraksadı. Sonra, “Bir yanım kontun ölümünün intikamı alınsın istiyor. Bir yanım ise sadece Gavin’e gerçekten haklı olduğumu kanıtlama peşinde. Acaba kötü biri miyim ben?” diye sordu.

Vivi başını sallayıp kararlı bir ifadeyle, “Tabii ki de-ğilsin,” dedi. “Gavin kötü ve kaba davranmış. Ona haklı

olduğunu göstermek istemesen senden şüphe ederdim.”

Ella, “Bu da bizi sonraki soruya getiriyor,” diye belirtti.

“Neymiş o?” Alex kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

“Öpüşmeniz nasıldı?”

Alex doğru kelimeyi bulmak için bir süre düşündü. Sonra hafif bir tebessümle, “Şahaneydi,” dedi. “Gavin şahaneydi. O an...”

Vivi gülerek araya girdi. “Şahane mi?”

Alex sırtıttı. “Evet.” Ama tebessümünü aniden silindi. “Ama şu anda bana kızgın. O anın hayalini kurduğunu sanmam.”

Vivi, “Ah, bilemiyorum,” dedi. “Bir şey şahaneyse onu unutmak zormuş gibi görünüyor. Şu an onun davranışı yüzünden kızgınsın ama yine de öpüşmenin ne kadar harika olduğunu hatırlıyorsun.”

Alex içini çekti. “Doğru.”

“Dikkat et, Alexandra. Bütün diğer genç leydiler gibi konuşmaya başladın.” Bu uyarıyı yapan Ella, burnunu kırıstırıp devam etti. “Evlilik, çocuklar, Surrey’de bir ev filan.”

Vivi, “Evlenip çocuk istemenin ne mahsuru var?” diye sordu. “Ben istiyorum mesela. Surrey kısmı hariç hepsini istiyorum.”

“Tamam ama senin durumun farklı. Sen zaten ideal eşini arıyorsun.” Ella son kelimeleri abartılı bir tavırla vurgulamıştı ama Vivi hiç oralı olmadı.

“E, belki Blackmoor da Alex’in ideal erkeğidir.”

Ella kuşkulu gözlerle Alex’e baktı. “Sahi mi?”

Kızların ikisi de merakla Alex'in yanıtını bekliyordu. O ise düşünceliydi. Acaba Gavin o ideal kişi miydi? Hayatının geri kalanını onunla geçirmeyi hayal edebiliyor muydu? Tamam, varlığı bile kalp atışını hızlandırıyordu. O kendine has, gizemli tebessümünü görünce o an her ne yapıyorsa bırakıp sadece ona konsantre olmak istiyordu. Üstelik bu kadarı yetmezmiş gibi onsuz bir gün bile geçirmeyi düşünemiyordu. Sezonda yaşananlara bakılırsa aralarında bir şey olduğu kesindi. Ama Gavin *o erkek* miydi? Hatta böyle bir erkek var mıydı? Varsa, onunla iletişim kurmak daha kolay olmaz mıydı? Alex'in onu daha iyi anlaması gerekmez miydi? O erkekten ne beklediğini daha iyi bilmesi gerekmez miydi? İş buraya gelince, Sekizinci Blackmoor Kontu Gavin Sewell'den ne istediğini bilemiyordu, sadece yanında olsun istiyordu. Şimdilik. Belki de sonsuza kadar.

Arkadaşlarına dönüp, "Bilmiyorum," demekle yetindi. "Ama bilmek isterdim."

Üç kız gece geç vakte kadar konuştular, aşağıdaki balo bitip de bütün konuklar evlerine gittikten çok sonra uyuyakaldılar.

Alex o gece arkadaşlarının yanında olmasından çok mutluydu. Bütün o korkunç geceyi katlanılabilir hale getirmişlerdi. Birlikte bu kafa karıştırıcı, aşırı güç durumu düzeltebileceklerine hiç kuşkusu yoktu.

On Dokuz

Dün gece her şey netleşmişti. Planları çok iyi tasarlanmıştı, çok kusursuz, çok açık. Üstünü değiştirmek üzere Worthington Balosu'ndan eve dönmüştü, genç Blackmoor'u hemen bulmak ve sonunda, çok önce halletmiş olması gereken meseleyi halletmek niyetindeydi. Resmî kıyafetini değiştirirken çocuğu ortadan kaldırmanın nasıl olacağını hayal ediyordu. Başka bir güçlü Blackmoor'u daha yeryüzünden silmekle kendini ne kadar özgür, ne kadar kuvvetli hissedecekti. Bir süre keyifle güldü, tekrar öldürmeye hevesliydi. Bir süre veletten hangi yöntemle kurtulacağını düşündü.

Sonra her şey değişti. Deli gibi at süren bir ulak geldi, yorgunluktan perişan vaziyetteydi. Daha notu okumadan o geceki planlarının değiştiğini anlamıştı. Maalesef başka bir Blackmoor'a daha cezasını vermek için beklemek zorundaydı fakat ulak olayların kabul edilemez şekilde değiştiğine dair bir haber getirmişti. Öyle bir haberdi ki her şeyin büyük bir hızla değişmesi gerekiyordu. Her ne kadar keşfedilme riskini yüz misli artırıyor olsa da görevinden duyduğu heyecanı saklayamıyordu. Önemli değildi. Sadakatini ispat etmek için eline büyük bir fırsat geçmiş oluyordu.

Hep yaptığı gibi notu şömineye attı, sıcaklık yüzünden

önce kâğıdın kenarlarının kıvrılmasını, sonra da tümüyle yanışını izledi. Satırları oluşturan mürekkep siyahtan kahverengiye dönüşmüş ve sonunda alevler tarafından yutulmuştu. Kâğıdın ortadan kalkmasından epey sonra mesajı düşündü.

“Bahçede bir kız vardı. Onu bul.”

Bunun tadını çıkaracaktı.

Ertesi sabah Alex uyandığında odasında pırıl pırıl güneş vardı ve ateşli fısıltılar duyuluyordu. Birkaç saniye uykuyla uyanıklık arasında kaldı, gözüne her şey puslu ve rahat görünüyordu ama önceki gecenin olayları aniden zihnini işgal etti ve örtüleri kafasına çekip yataktan hiç çıkmamak için büyük bir istek duydu.

Bunun yerine dönüp fısıltıların kaynağını bulmaya çalıştı. Vivi ile Ella bağdaş kurup kanepede yüz yüze oturmuşlardı, yanlarındaki tepside dumanı tüten bir demlik çay, hamur işleri ve reçeller duruyordu. Vivi bir yandan elindeki çöreği ısıtırken bir yandan da elini kolunu sallayarak konuşan Ella'yı başıyla onaylıyordu.

Alex uykulu vaziyette doğrulup oturdu. “Ne çeviriyorsunuz orada?”

İkisi de dönüp gülümseyerek ona baktılar. “Ah, harika! Uyanmışsın!” Heyecanla konuşan Ella'ydı.

Arkadaşının fincanına çay koyan Vivi, “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Alex iyice bir gerindikten sonra çayını ve kurabiyesini aldı. “Siz ikiniz neler çeviriyorsunuz dedim?”

Vivi, Ella'yı işaret edip, "Aslında iş çeviren sadece bir kişi var," dedi.

"Anlıyorum. Peki, ne gibi fesatlıklar peşindesiniz, Leydi Eleanor?"

Ella, "Fesatlık değil, dedektiflik," diye yanıt verdi.

"Ha, tabii."

"Teorim şu: Eğer Lucian'ın kontun öldürülmesindeki rolünü kanıtlayamazsak, en azından kontun ölümüne yol açan bilgiyi ortaya çıkarabiliriz. Belki o zaman Taç'a karşı kurulan bütün entrikalar da açığa çıkar! En azından Blackmoor'a sana inanmamakla hata ettiğini göstermiş oluruz."

Alex, "Sadece bir sorun var," dedi.

Vivi, "Sadece bir tanecik mi?" diye araya girdi, ters ters Ella'ya bakıyordu.

"Eh, tek bir büyük soru. Eğer Savaş Bakanlığı, Bow Caddesi ve Blackmoor'un bizzat kendisi bu bilgiye ulaşmayı başaramadıysa biz nasıl başaracağız?"

Vivi gülümseyerek, "Oh, mantığın sesi konuştu nihayet," dedi.

"Sebebini söyleyeyim. Çünkü bizde akıl var," Konuşurken parmaklarıyla sayıyordu. "Soruna yepyeni bir gözle bakacağız, meraklıyız ve içgüdülerimiz aşırı güçlü. Sanırım Montgrave'nin işin içinde olduğunu anlayarak bunu kanıtlamıştım ve..." Dramatik bir edayla durdu. "...hepsinden daha önemlisi..."

Alex, "O neymiş?" diye sordu.

Ella bir parça hayal içeren bir ses tonuyla, "Yapabileceğimizi kanıtlama arzusu," diye ekledi. "Ve bir tümen erkeğin yapamadığını üç genç kadının başardığını görünce kopacak velveleyi düşünüsenize."

Tam o sırada kapı vuruldu ve düşes bütün haşmetiyle içeri girdi. Koyu mor satenden günlük bir elbise giymişti ve saatlerdir ayaktaymış gibi son derece canlı görünüyordu, sanki bir gece önce Londra tarihinin en büyük balolarından birine ev sahipliği yapan o değildi. Birkaç adım içeri girip kızların her birini şüpheyle inceledi ve sonunda kızına döndü. “Alexandra, eminim kendini daha iyi hissediyorsundur.”

“Evet, anne. Teşekkür ederim.”

“Dün gece başına gelen neydi?”

“Şey... Ben...” Hayatı pahasına da olsa Vivi ile Freddie’nin ileri sürdüğü mazereti hatırlayamıyordu. “Freddie ile dans ettikten sonra ayağımı burktum, Vivi’yle Ella da beni odama kadar getirip yanımda kalma nezaketini gösterdiler.”

Vivi eliyle ağzını kapatıp öksürürken düşesin tek kaşı havaya kalkmıştı. “Bu nazik sayılmayacak öksürükle sanıyorum ki Vivi dün geceki rahatsızlığının bileğın olmağını, titreme nöbeti geçirdiğini hatırlatmaya çalışıyor.”

Alex, annesinin dikkatli bakışları karşısında kızardı. “Anneler daima anlar, Alexandra.”

“Ben...”

Düşes elini kaldırıp kızını susturdu. “Dün geceki davranışın hakkında uyduracağın mazereti dinlemek istemiyorum. Ben buraya balodan kaçsan bile benden kaçamayacağını söylemeye geldim. Baloyu kaçırmanın cezası olarak taşra evi partisine katılmanı istiyorum.”

Annesinin dün geceki kaçışı, daha ciddi başka bir nedenle değil; sadece balodan kurtulmak için yaptıklarını

düşünmesi Alex'i rahatlatmış olsa da genç kız acıyla inledi. "Anne! Yapamazsın bunu bana!"

"Aksine kızım, yapabilirim. Dahası, yapacağım. Sen de, burada olan ağabeylerin de katılmak zorundasınız. Bunu duyunca eminim sana edecek birkaç söz bulacaklardır." Dönüp Vivi'yle Ella'ya bakarak ekledi. "İkinizin ailesini de davet ettim, yani sizin de orada olmanızı bekliyorum."

Bu cümle Ella'nın gülümsemesine, Vivi'nin ise daha da geniş bir tebessümüne yol açtı. Alex, "Eh, en azından siz de orada olmak zorundasınız," diye araya girdi. "Biraz yararı olur bunun." Annesine dönüp aksi bir tavırla, "Başka kimler davetli?" diye sordu.

"Etkili birkaç kişiye davetiye gönderdim: Blackmoor, Stanhope, Salisburyler, Leydi Twizzleton, Waringler... Genç lord hakkındaki hislerini biliyorum ama o gerçek bir marki. Ve birkaç genç, seçkin erkek daha. Sezonun ortasına geldik neredeyse, siz genç hanımların uygun birer eş adayı bulmanızın vakti geldi."

Düşes konunun kendisini ilgilendiren kısmına o kadar dalmıştı ki Gavin'in adı geçince Alex'in hafifçe nefesini tuttuğunu fark etmedi. Herhalde gelmezdi, değil mi? Veya belki katılırdı ama onu görmezden gelirdi. Hangisinin daha beter olduğunu kestiremiyordu. Belki de annesini bu aptal partiyi ertelemeye ikna etmeliydi? Alex bir şey demek üzere ağzını açacakken Ella yüzünde parlak bir tebessümle atıldı. "Ah, düşes hazretleri! Ne mükemmel bir grup! Ben kendi adıma çok heyecanlandım. Sen Vivi?"

Vivi, Ella'ya garip bir bakış fırlatıp kuru bir sesle, "Evet, ben de," dedi.

Şaşırmış ve hoşnut kalmış olan düşes, Ella'ya gülümsemi. “Teşekkür ederim, Eleanor. Heyecanını ben de paylaşıyorum ve dört gözle gelmenizi bekleyeceğim.” Alex’e dönüp devam etti. “Arkadaşından örnek alsan iyi olur, Alexandra. Yarın sabah giderken daha keyifli görünmeni istiyorum.”

Alex, “Yarın sabah mı?” diye feryat etti. “Ama imkânsız!” Bu ev partisinin dehşetinden midesi taş gibi olmuştu. Blackmoor ona çok kızgın olduğuna göre daveti kabul etmeyip şehirde kalabilirdi, böylece Lucian ile Montgrave’ye genç lorda da babasına yaptıklarını kolayca yapmak için fırsat vermiş olurdu, asıl büyük olasılık da taşrada onlara katılmasıydı ki bu durumda, aleni hoşnutsuzluğuyla Alex’i ezecekti. Kalbi deli gibi atıyordu ve paniğe kapılmak üzereydi.

Düşes hazretleri, “Eh, üst üste başarılı partiler düzenlemek âdetimdir,” dedi. “Dün gecekine katılmak lütfunda bulunsaydın sen de bunu görmüş olurdun. Beklemek için bir sebep görmüyorum. Konuklarımız cumartesi günü gelecek. Köşkü hazırlamak için yardımına ihtiyacım var.” Kızlara dönüp, “İkiniz de bizimle gelsenize,” diye ekledi. “Arzu ederseniz ailelerinizden ben izin alırım. Gelirseniz Alexandra için de benim için de büyük bir mutluluk olur.”

Ella ile Vivi kabul ettiklerini belirtecek şekilde kafalarını salladılar, o arada Alex ise derin derin iç geçirip annesinin gülümsemesine yol açmıştı. “Bu kadar dramatik davranmana gerek yok, Alexandra. Taşrayı severdin. Hatırlasana.”

Alex tereddütle cevap verdi. “Biliyorum. Ben sadece sezondan nefret ediyorum.”

“Eh, o zaman bir an önce evlenir; başka bir sezona daha katlanmak zorunda kalmazsın.” Annesi bu sözleri yüzünde koca bir tebessüm eşliğinde söylemiş ve bu hali ağabeylerinin en sinir bozucu hallerini hatırlatmıştı. Alnından öpen annesine ters ters bakıyordu. Annesi odadan çıkmak üzereyken dönüp, “Giyinince her şey gözüne daha hoş görünecektir, aşkım,” dedi. “Kızlar, aşağıda harika bir kahvaltı var. Aşçı gerçekten kendini aşmış bu sabah. Bize katılır mıydınız?”

Cevap beklemeden annesi odadan çıktı.

Kapı annesinin arkasından kapanır kapanmaz Alex endişeyle dudağını kemirmeye başladı. Önceki gece kaçıp bahçeye gitmemiş olmayı diliyor ve içinden bir daha hiçbir konuşmaya kulak misafiri olmayacağına yemin ediyordu. Şu anda her şeyi berbat etmiş durumdaydı. Lucian’ın kiminle konuştuğunu bilmiyordu ve duyduklarını kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Bir de bunların üstüne Blackmoor onu çalışma odasından kovmuştu. Korkunç bir şeydi.

Kapı düşesin arkasından kapanır kapanmaz Ella, “Mükemmel oldu!” diye bağırdı.

Vivi’yle Alex şok içinde ona baktılar. Önce Vivi becerdi konuşmayı. “Anlayamadım? Durum mükemmelin tam tersiymiş gibi görünüyor.”

“Doğru açıdan bakmıyorsunuz ki! Essex’teki ev partisi suçun işlendiği yer. Bu balo ipucu ve bilgi araştırmamızı sağlayacak! Taşradan bütün esrarı çözmüş olarak dönmek çok şanslı doğrusu!”

Alex, “Ella, duruma bakılırsa ben asıl bütün sevdiklerimizle birlikte sağ sağlam dönersek şaşacağım,” dedi. O

arada örtüleri üstünden atıp yataktan çıkmış ve giyinmesine yardım etsin diye Eliza'yı çağırmak üzere zili çalmıştı. "Buraya kadar. Gidip babama her şeyi anlatacağım. Bunu kendi başımıza halledemeyiz."

Ella heyecan içinde, "Ama Alex!" diye bağırdı.

"Hayır, Ella. Oyun değil bu. Biri öldü. Biz bu gizemi kendi başımıza çözecek durumda değiliz. Blackmoor'un hayatı tehlikede. Eğer bildiklerimizi anlatmazsak bizimki de tehlikeye girecek."

Vivi de Alex'e hak verdiğini gösterecek şekilde başıyla onayladı. "Bence Alex haklı, Ella. Essex'te öyle ortalıkta dolaşamayız ki. Daha nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz."

Ella arkadaşlarının sözlerinin doğruluğunu kabul edene kadar biraz surat astı. Ama sonunda derin derin iç geçirip hayal kırıklığı içinde, "Peki," dedi.

Geleneksel İngiliz kahvaltısının zengin aromaları Worthington Malikânesi'nin merdivenine kadar ulaşıyordu. Yemek salonuna, diğer Staffordların yanına geldiklerinde Alex'in ağzı sulanmaya başlamıştı.

Dük dışında bütün aile oradaydı. Belli ki o çoktan gitmişti; uzun, maun masanın başında daima ona ayrılan boş koltuğun önünde okunmuş bir gazete duruyordu. Alex hayal kırıklığına uğramıştı, babasını işe gitmeden yakalamayı umuyordu. Diğerlerine baktı. Düşes, dükün karşısındaki yerindeydi ve Alex'in ağabeylerinin sohbetini dinliyordu. Tahmin edileceği gibi çocuklar tabaklarını

iyice doldurmuş, bir yandan konuşuyor bir yandan da iştahla atıştırıyordu.

Kızların geldiğini fark edince beyefendilerden bekleneceği şekilde üç birden ayağa kalkıp Ella ile Vivi'yi selamladılar, kızlar da karşılık olarak reverans yaptılar. Erkekler kahvaltılarına dönerken kızlar da ziyafet sofrasına benzeyen kahvaltı büfesine gitti. Yumurta, İngiliz pastırması, sos, sote mantar, taze pışmış ekmek, Stafford çiftliğinden gelmiş yayık tereyağı ve tatlı, ekşi on on beş çeşit daha kahvaltılık vardı açık büfede. Alex'in karnı guruldadı ve kendi kendine acı bir şekilde gülümsedi, endişeli olsam da olmasam da iştahım yerinde, diye düşünüyordu.

Tabağını doldururken konuşmaları da dinliyordu. Nick, "Anne, ciddi olamazsın. Taşrada doğru dürüst tanımadığımız kızlarla ve insanı canından bezdiren anneleriyle dört gün mü geçireceğiz?" dedi. "Oğullarını kaçırmak mı istiyorsun?"

Will gayet net bir şekilde, "Ben gelemem," dedi. "Dün gece yetti de arttı. Bin kere Müstakbel Worthington Dükü diye tanıştırdım. Feciydi. O kadınların tek istediği unvanım ki henüz ona sahip değilim bile!"

Düşes hazretleri, "Saçma," dedi. "Çekici, tatlı, eğlenceli bir gençsin. Unvanının bu niteliklerinle pek az ilgisi var. Çiftçi de olsan, kasap da olsan, unvan sahibi olmayan herhangi biri de olsan yine peşinden koşarlardı."

Stafford delikanlıları bir an şok içinde bakiştılar ve kahkahalara boğuldular. Düşes ise gücümüş bir tavırla, "Ama doğru," dedi.

Kit, "Anne buna gerçekten inanıyor olamazsın," dedi. "O anneler küçük melekleri için para ve toprak istiyor.

Bir düşün bakalım, ya Alex bir kasapla evlenmek istediğini söyleseydi? Marlborough Kontu ile Kontesi Ella için ne hissederdi böyle bir durumda? Veya Langford Markisi Vivi için?”

Tartışmanın içine çekildikleri için şaşırان kızlar onlara baktı ve düşes Will’in yanına oturan Alex’le konuşma imkânı bulamadı. “Of, hayır, bizimle ilgili evlilik beklentilerini karıştırmayın bu konuya. Bizim bir alakamız yok.”

Will, “Varmış gibi görünüyor, ufaklık” dedi. “Çünkü senin dün geceki davranışın yüzünden dördümüz birden ceza alıyoruz.”

Nick de, “Teşekkürler,” dedi. “Derini yüzmem lazım, Alex. Bu işe bulaştığı için Freddie’ninkini de.” Ella ile Vivi’ye bakıp ekledi. “Siz paçayı kurtardınız çünkü ne ailedensiniz ne de erkek.”

Düşes buyruk verir gibi konuştu. “Dördünüzün de evlilik ve gelecek konusuna eğilmenizi istiyorum. Ev partisine katılacaksınız ve bu hepinizin hoşuna gidecek.”

Kit gülümseyerek, “Eğlenin diye zorlayamazsın ki bizi,” dedi.

“Bir düşes olduğumu unutuyorsun, Christopher. Canım ne isterse yaparım.”

Dört çocuğu bu cümle karşısında inlerken o parlak bir tebessümle gülümsüyordu. Bu ulu orta bildiri yüzünden Ella ile Vivi kıkırdamaya başlamışlardı.

Will, “Biz niye Alex yüzünden ceza alıyoruz hâlâ anlamış değilim,” dedi.

Alex ekşi bir suratla ağabeyine bakıp, “Emin ol, benim için de ceza bu, Will. Sizinle aynı evde kapana kısılmak hiç de hoşuma gitmez,” diye karşılık verdi.

Nick, “Ben de tam bu yüzden annem bizi de zorluyor diye düşünüyordum,” diye araya girdi. “Niye sadece baleda acı çekmeye razı olmadın ki?”

Alex tatlı tatlı gülümsedi. “Niye olacak, hayatınızı daha da zorlaştırmak için tabii ki.”

Vivi öksürük nöbetine tutulmuştu, Ella fincanına bakarak gülümserken üç çift göz ters ters Alex’e bakmaktaydı.

O esnada aniden kapı açıldı ve bütün başlar o tarafa döndü. Blackmoor içeri girince Alex’in bütün iştahı kaçmıştı. Seyahat kıyafeti giymişti: tiril tiril beyaz gömleğinin üstünde kestane rengi bir ceket ve uzun bacaklarını saran güderi pantolon. Alex elinde olmadan kıyafeti incelemişti. Pantolonun paçaları, pırıl pırıl cilalanmış uzun binici çizmelerinin içine sokulmuştu. Altın sarısı saçlarının karışmış haliyle çok yakışıklı görünüyordu, biraz dalgın gibiydi ve gözleri sabırsızlığını ele vermekteydi. Bir elinde binici kırbacıyla şapkası, öbür elinde de bir çift kuzu derisi eldiven vardı.

Alex’in gözü Vivi’ye kaydı. Vivi kararlı bir ifadeyle belli belirsiz başını salladı, güçlü ol, der gibiydi. Gözlerini kısmış Blackmoor’a bakan Ella ise Blackmoor’dan hoşlanmadığını belli edecek biçimde ona bakıyordu. Neyse ki bu bakışı kimse fark etmemişti. Vivi kendine gelsin diye arkadaşını dürttü.

Düşes hazretleri neşeyle, “Gavin!” dedi ve Blackmoor eğilip öpsün diye elini uzattı. “İyi ki geldin, bu renkli kahvaltıya ayrı bir renk katacaksın. Belki de masamıza biraz sükkûnet getirirsin. Bir sürü şey var, kahvaltı etmiş miydin?”

“Her zamanki gibi bir zevktir, düşes hazretleri.”

Blackmoor'un gür, tenor sesi Alex'in sırtının ürpermesine yol açtı. "Kalmayı çok istesem de maalesef erkenden kahvaltı ettim ve sadece sofradaki erkekleri sizden almaya geldim." Alex masaya doğru bakarken onunla göz göze gelmekten kaçındığını fark etti. "Essex'e gideceğiz."

"Evet." Will masadan kalkmıştı.

Ella, "Essex'e mi? Neden?" diye atıldı.

"Her şeye burnunu sokan hanımların bulunmadığı bir macera yaşamak için," diye şaka yaptı, kimse gülmeyince de hafifçe öksürdü. O da kalkıp ceketleri ve şapkaları almaya gitti.

En son Nick kalktı. "Biz zaten köşke avlanmaya gidecektik. Annemin partisi hepimize sürpriz oldu, bence böyle çabucak karar verdi ki kaçmaya fırsat bulamayalım."

Düşes, "Evet," dedi. "Anneniz sadece güzel değil, akıllıdır da. Lord Blackmoor, ev partimize katılacak mısınız?" Her ne kadar soru biçiminde dile getirilmiş olsa da buyruk verircesine söylemişti bu sözleri.

Blackmoor'un yanaklarında zor anlaşılacak bir pembelik oldu ve bunu sadece Alex fark etti çünkü cevabını beklerken bütün dikkatiyle ona bakıyordu. "Orada olmaya gayret edeceğim, leydim."

Düşes genç adamla birlikte kapıya doğru giderken, "Mükemmel," dedi. "Odanızı hazırlayıp bekleyeceğiz."

Kapı kapanınca kızlar artık sessizleşmiş olan yemek odasında baş başa kaldılar. Alex tuttuğu nefesi bıraktı, aslında nefesini tuttuğunu fark etmemişti bile. Üzgün gözlerler arkadaşlarına bakıp, "Bana bir kere bile bakmadı," dedi. "Siz de gördünüz mü?"

Vivi yumuşak bir sesle, “Ben gördüm,” dedi. “Dün geceki olayları bu kadar çabuk atlatmasını bekleyemezsin, Alex. Başa çıkılması çok zor bir durum.”

Ella, “Doğru,” diye lafa karıştı. “Erkekler, kadınlar kadar gelişmiş yaratıklar değil; belli ki onlar kadar zeki de değil.”

Alex yarım ağız gülümsedi ama hayal kırıklığı içindeydi. Vivi haklıydı, Blackmoor’un soğuk davranacağını tahmin etmesi gerekirdi ama bu kadarı da fazla gelmişti.

Durumun onun için ne kadar zor olduğunu anlıyordu ama yine de onunla kavga etmekten, sürekli yeniden başlamaktan yorulmuştu. Başa dönüp eskisi gibi arkadaş olmayı dilerdi. O kadar yeterdi. Hemen hemen.

İç geçirip masadan kalktı. “Babamı bulmaya gidiyorum. Dün gece hakkında konuşmam lazım.”

Ella kolundan tuttu. “Dur. Düke her şeyi anlatmaya karar verdiğimizizi biliyorum ama aklıma bir fikir geldi.”

“Ella...” Vivi uyarıcı bir ses tonuyla konuşmuştu.

“Biliyorum, biliyorum. Ama bu kesinlikle zararsız!” Hemen savunmaya geçmişti.

Alex, “Doğrusu bundan kuşkuluyum ama keyfin yeri ne gelsin diye dinleyeceğim,” dedi.

“Teşekkür ederim. Pekâlâ. Blackmoor evden bugün ayrıldı, tamam mı?” Gözleri heyecanla parlıyordu.

“Öyle görünüyor.”

“Ve bizim de pek bir işimiz yok.”

“Olmaz, Ella.” Bunu söyleyen Vivi’ydi. “Bunun nereye varacağını görebiliyorum ve bu berbat bir fikir.”

“Niye? Niye gidip gizlice Blackmoor Malikânesi’ne bir bakmıyoruz? Yine gizlice döneriz. Kimsenin de haberi olmaz!”

Alex sakın bir sesle yanıt verdi. “Ella, bu maceranın bir parçası olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Ben de istiyorum. Fakat öyle bir noktadayız ki bu konuları bizden çok daha iyi bilen birine açılmak zorundayız. Burada Dowager Düşesi’nin kaybolan bastonundan söz etmiyoruz. Cinayetten, vatana ihanetten söz ediyoruz. Kusura bakma, Ella. Babama anlatmam lazım.”

Bu sözlerin ardından Alex gidip kapıyı açtı ve Harquist’e seslendi. “Babam benimle görüşebilecek durumda mı, Harquist?”

“Hayır, leydim. Maalesef dük hazretleri bu sabah erkenden çıktı. Sabahı parlamentoda geçirecek ve sonra da doğruca Essex’teki ağabeylerinizin yanına gidecek.”

Alex büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. “Teşekkür ederim. Herhalde orada görüşürüm artık.”

Kapıyı kapatıp arkadaşlarına döndü. İkisi de dikkatle ona bakıyor, bir sonraki adımını bekliyordu. Ne derse hiç sorgulamadan yapacaklardı. Ella ile göz göze geldiler. Saklamaya çalışsa da düşünceleri yüzünden açıkça okunuyordu.

“Pekâlâ, Ella. Sen kazandın. Blackmoor Malikânesi’ne gidiyoruz.”

Yirmi

Blackmoor Malikânesi'nin bahçesinden gündüz gözüyle geçmek, Alex için önceki gece yaşadığı deneyimden çok farklıydı. Aslında gizli kapaklı bir iş çevirmekten çok öğleden sonra yürüyüşe çıkmış gibiydiler. Bunun sebebi az ötede onlarla hiç ilgilenmeden işleriyle uğraşan iki bahçıvanın varlığı olabileceği gibi, biraz önce korkunç bir konuşmaya kulak misafiri olmaması da olabilirdi. Fakat Alex esas olarak Ella'nın neşesinden kaynaklandığını düşünüyordu ve çenesini tutamamasından.

“Blackmoor'un çalışma odasına nasıl gireceğiz? Sen içeri mi tırmanmıştın?”

“Hayır, o beni çekti.”

“Hım, peki o zaman. Vivi bizi yukarı iter.”

“Ne? Ne yapar ne yapar?” Bunu soran söz konusu itme işini üstlenmesi beklenen Vivi'ydi.

“E, başka türlü nasıl gireceğiz o zaman?”

Alex ciddi bir tavırla, “Ben adam gibi kapıyı çalarız, Bingham da bizi içeri alır diye düşünmüştüm,” dedi. Bingham, Blackmoorların emektar uşağıydı.

Alex önlerine düşüp ön kapıya doğru giderken Ella öfkeyle, “Ne? Yapamayız bunu!” diye durdu.

Alex'in peşinden giden Vivi, “Niye yapamazmısınız?” dedi. “İçeri girmek için mükemmel bir yol bence. Aslında ben hayatım boyunca bu şekilde girdim evlere.”

Kimseden yüz bulamayan Ella telaşla peşlerinden yetti. “Peki, yanımızda bize göz kulak olan biri olmadan ne diyeceğiz de bizi içeri alacak?” O fısıltıyla bunu sorarken Alex kapıya vurmuş ve parmağını dudağına götürüp arkadaşına susmasını işaret etmişti.

“Herhalde bir şeyler bulurum.” Kapı açıldı ve Alex yüzünde pırıl pırıl bir tebessümle yaşlı centilmene döndü. “Bingham! İyi günler!” Bu sözlerin ardından da içeri daldı. Ella ve Vivi de çekingen adımlarla onu takip ettiler. Eve girince hiç duraksamadan şapkasını çıkardı. “Blackmoor uğrayıp kütüphaneden bazı kitaplarını almamızı istedi, babama vereceğiz, o da avlanmaya gittikleri yere götürecek.” Hızlı hızlı konuşuyordu. “Çok unutkan, değil mi?”

Uşak tam konuşmaya başlayacakken Vivi atıldı. “Bence de. Geçen gece de bastonunu unutmuştu Worthington Malikânesi’ndeki yemekte. Ertesi sabah Nick götürüp vermişti, hatırlıyor musun?”

“Evet. Çok komik.” Eliyle abartılı bir hareket yaptı. “Kütüphaneye girip kitapları almamızda bir sakınca yok herhalde, değil mi Bingham?” Alex çoktan kütüphaneye doğru yürümeye başlamış, zavallı adamı sersemlemiş bir halde geride bırakmıştı. “Bizi beklemene gerek yok. Kitap listesi oldukça uzun. Öyle değil mi, Ella?”

Ella şaşkın şaşkın Alex’e baktı. “Öyle mi?”

Vivi bezmiş gibi iç geçirdi. “Ella, sen de Blackmoor kadar unutkan oldun neredeyse. Listeyi defterinin arasına koyan sen değil misin?”

Alex de irileşmiş gözlerle arkadaşına döndü. “Listeyi unutmadın, değil mi? Yoksa geri mi döneceğiz?”

Ella anlamıştı. Nihayet. “Yok, yok. Tabii ki unutma-

dım. Şurada işte.” El çantasını karıştırıp defterini buldu ve içinden bir yaprak yırttı. Yırttığı kâğıdı tenis maçı izlemiş gibi bir ona bir öbürüne bakmakta olan uşağın burnuna doğru salladı. Sonra güya liste varmış gibi okumaya başladı. “*Essex ve Staffordshire Kırsalındaki Zirai Eğilimler, 1750–1790*. Yüce Tanrım! Zavallı baban. Umarım listede roman filan da vardır.”

Vivi gülmemek için dudaklarını ısırıyordu. Kadınsı bir edayla inleyip, “Hadi artık, Ella,” dedi. “Bond Caddesi’ndeki manifaturacıya yeni ipekliler geliyor bugün. Bütün günümü Blackmoor’un küflü kitaplarıyla uğraşarak harcayamam.” Sonra keyifli bir tebessümle Bingham’a dönüp, “Hangi taraftan, Bingham?” diye sordu.

Uşak sessizce çalışma odasının bulunduğu yönü gösterdi ve o daha tek kelime edemeden kızlar kendilerini odaya attılar. İçeri girdikten sonra Alex dışarıdan rahatça duyulacak bir sesle, “Burası epey cereyanlı. Ella hayatım, şu kapıyı kapatır mısın lütfen? Hasta olmak istemiyorum,” dedi.

Kapı da sıkıca kapanınca zavallı yaşlı adam bir süre nutku tutulmuş olarak öylece durdu, kadınların ne kadar budala olabildiklerini düşündü ve efendisinin hiç kızı olmadığına şükrederek dönüp kendi işleriyle meşgul olmaya gitti.

Alex, Blackmoor’un masasına doğru giderken, “Zavallı yaratık, hiç müdahale şansı olmadı,” dedi. “İkiniz de şahaneydiniz.”

Vivi gülerek, “Tabii Ella’nın şaşkınlığını saymazsak,” dedi.

Alex de ona hak verdi. “Bir de dedektif olacaksın. Neyse, durumu telafi ettin. O Zirai Eğilimler faslına bayıldım doğrusu.”

Ella, “Sağ ol, ben de beğendim açıkçası,” diye karşılık verdi.

Ella’yla Alex gülüşürken Vivi şuraya biraz kitap yığsak iyi olur,” diye araya girdi. “Bingham’ın yalan söylediğimizi düşünmesine meydan vermeyelim.”

Kızlar ayrı ayrı odayı araştırmaya başladılar, dokundukları her şeyi aynen eski halinde bırakmaya özen gösteriyorlardı. Vivi kitap raflarına bakıp Worthington Dükü’nün ilgi duyabileceği türden kitapları seçip kapının önüne diziordu ki birisi içeri girmeye kalkışırsa toparlanacak vakitleri olsun.

Birkaç dakika araştırıp hiçbir şey bulamayan Alex, kontun koltuğuna oturup, “Buradaki her şey ya kilit altında, ya gözden geçirilmiş,” dedi. “Bu odada bulunacak bir şey olsaydı çoktan bulunurdu.”

Ella yüzüne dökülen bir saç tutamını üfleyip baktığı dolabı kapattıktan sonra, “Aynı fikirdeyim,” dedi. “Ama o zaman nerede bu?”

Alex, “Bilmiyorum ama şu anda aramayacağız,” diye ilan etti. “Ben sadece Blackmoor’un çalışma odası için söz vermiştim. Başka bir şey için değil. Gitmemiz lazım, zaten buraya geldiğimizi öğrenince epey başımız ağrıyacak.”

Vivi odanın öbür tarafından, “Bu ilginç,” diyerek araya girdi. Elinde deri ciltli bir kitap vardı. “Birisi kitabın son sayfasını almış.”

Ella, “Hangi kitap?” diye sordu.

“*Essex Tarihi*. Essex hakkındaki uydurma kitabın yerine geçebilir diye seçmiştim. Fakat cildi gevşemiş ve... “ Vivi sustu çünkü kitabın son sayfası ciltten ayrılmıştı. Kitaptan ucu çıkan, beyaz, kare şeklindeki kâğıdı çıkardı. Bunu gören Ella ile Alex de koşup yanma gittiler.

Ella heyecanla, “O ne?” diye sordu.

Alex, “Fazla heyecanlanma, Ella,” diye uyardı. “Muhtemelen hiçbir şey değildir. Unutma ki burayı baştan sona taradılar daha önce.”

Vivi, “Bence bu rafı aramamışlar,” diye iddia etti. “Bu kitapların hepsi en az altı aylık tozla kaplı.” Diğer iki kız merakla bakarken elindeki kâğıdı dikkatle açtı. Parşömen kâğıda güçlü bir el yazısıyla yazılmış bir metin vardı. Bulmayı umdukları ve bulmaktan korktukları metin...

27 Aralık 1814

Savaş planları yapıldığından ve bu komploya bir İngiliz'in de karıştığından şüpheleniyorum. Bildiğim şeyin doğruluğuna inanmak istemesem de ne keşfettiğimi öbürleri öğrenmeden hemen harekete geçmek zorundayım. Eğer bu mektup bulunmuşsa ve ben başaramamışsam kitabı rehber olarak kullan. Her şey tehlikede. Özellikle de isim. Kitabı iyi sakla.

Alex tuttuğu soluğu salıverdi. “Aman Tanrım! Kont yazmış.”

Vivi kekeler gibi, “Biz... Yani biz kesin olarak bilemeyiz,” dedi.

Alex, “Kesin olarak biliyoruz, Vivi,” diye yanıt verdi. “Başka kimden olabilir? Tanrım! İhanetin kanıtını bulmuş ve bu yüzden öldürülmüş.”

“Her şey tehlikede, özellikle de isim? Ne ismi?” Bunu soran Ella’ydı.

Alex kendi kendine konuşur gibi, “Blackmoor ismi,” dedi. Önceki gece Blackmoor’la yaptığı konuşma aklına gelmişti, tam da bu odada yaptıkları konuşma. Amcasıyla

ilgili suçlamalarının Blackmoor adını tehlikeye atabileceğini söylemişti. Tam da babasının dediği gibi.

Alex, “Tanrım, haklıymışım!” diye fısıldadı. Kâğıdı Vivi’nin elinden kapıp kitabın içine sokuşturdu. Korkmaya başlamıştı. “Buradan gitmemiz lazım. Hemen. Haklıymışım.”

O tam sözünü bitirmişti ki kapının önüne dizilmiş olan kitaplar devrildi. Kızlar yerlerinden zıplayıp kapıya baktılar. Gelen Bingham olsun, Lucian Sewell olmasın diye dua ediyorlardı.

Duaları kabul görmedi. Adam kapıyı itip odaya girerken hepsinin sırtından bir ürperti geçti. Lucian Sewell, yüzünü buruşturarak yere saçılmış kitaplara baktı, sonra da bakışlarını odada gezdirip üçlünün üzerinde sabitledi. Alex kendini gülümsemeye zorladı, bir an önce bu kapandan kurtulmak için çareler üretmeye çalışıyordu.

Neşeli bir sesle, “Lordum, korkuttunuz bizi!” dedi.

İkinci olarak kendini toplayan Vivi oldu. “Evet!” Halıya dağılan kitapların yanına gidip toplamak için çömeldi. “Ne budalayım. Kitapları dizecek en yanlış yeri bulmuşum. İyi ki kimse takılıp düşmedi.”

Lucian’ın konuşması ağır ağır ve kuşku doluydu. “Evet. Gerçekten de kitap dizmek için tuhaf bir yer. İçeri izinsiz girmiş kızlar tarafından dizilmesinden bile daha tuhaf.”

“İzinsiz girmek!” Elinde tuttuğu *Essex Tarihi* adlı kitapla öne çıkan Ella fazla yüksek perdeden bir kahkaha attı. “Lordum, çok şakacısınız. Emin olun ki şu anda kumaşçıda kumaş seçiyor olmayı, Blackmoor’un Alex’in babasına söz verdiği kitapları bulmaya çalışmaya bin kere tercih ederdik. Aslında buradan çıkınca doğruca manifa-

turacıya gideceğiz zaten.” Vivi’nin kucağındaki kitapları da alıp kendi elindekilerle birlikte kalçasına dayadı. Alex’e dönüp, “Herhalde hepsi bu kadardı değil mi?” diye sordu. “Bingham’dan yanımıza bir yardımcı katmasını mı isteyeceğiz?”

Alex, Sewell’in soğukkanlı görünmek için büyük çaba gösterdiğinin ama bir yandan da keskin bakışlarıyla onları incelediğinin farkındaydı. “Yok, yok,” dedi. “Gerekmez herhalde. Biraz vakit alır ama günün en güzel kısmını harcadık zaten.”

Vivi de başıyla onayladı. “Doğru.” Sonra dönüp Sewell’e hafif bir reverans yaptı, içtenlikle gülümsedi ve “Lordum, sizi korkuttuysak gerçekten özür dileriz,” dedi.

Sewell de aynı biçimde yapmacık bir tebessümle karşılık verdi. “Beni korkutmak için birkaç genç kız yetmez, Leydi Vivian. Leydi Eleanor...”

Odadan çıkan kızlara başıyla selam verdi ve Alex bir kez daha ürperdi. Adamın kelimeleri çifte anlam mı içeriyordu? Derin bir nefes alıp Vivi gibi reverans yaptı, bir yandan da bütün bildiklerini sayıp dökmeden odadan çıkmak için dua ediyordu. “Lordum.”

“Leydi Alexandra... Size bir şey söyleyebilir miyim?”

İçinden bütün kalbiyle hayır diye haykırsa da ne yapacaktı? Kayıtsız görünmek zorundaydı ve bunu yapmanın tek yolu da bu alçak karşısında keyifli davranmaktı. Ella ile Vivi bir adım ötedeydi. Başına ne gelebilirdi ki? Meraklanmış gibi görünerek, “Elbette,” diye cevap verdi.

Adam sesini alçaltıp, “Yeğenim sizin için çok değerli, değil mi?” diye sordu.

Alex dikkatle başını sallayınca adam söze devam etti. “Mükemmel. Benim için de öyle. Akıllı bir kıza benzi-

yorsunuz. Ait olmadığınız yerlerde gizlice dolaşmayı bıraksanız iyi olur. Blackmoor'un sizin yüzünüzden zarar görmesini istemezsiniz, değil mi? Veya yanınızdan hiç ayrılmıyormuş gibi görünen şu güzel arkadaşlarınızın?”

Alex sesi titreyerek, “Ne demek istediğinizi anlamadım,” dedi.

Adam ifadesiz bir yüzle, “O zaman bu konuşma gereksizmiş,” dedi. “En iyisi de bu.” Genç kızın yanından geçip çalışma odasına girerken, “Bond Caddesi'nde güzel vakit geçirmenizi temenni ederim,” dedi.

Alex aynı anda hem dehşete düşmüş hem kızmış hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Adamın peşlerinden gelip bir şekilde zarar vermesi ihtimali yüzünden dehşete düşmüş, en sevdiği insanları tehdit edebileceğini düşünmesine kızmış ve kendini çok çaresiz ve savunmasız hissettiği için hayal kırıklığına uğramıştı. Odadan çıkmak üzere döndü, soluk soluğa kalmıştı.

“Ah, bir şey daha, leydim.”

“Evet, lordum?” Sesinin titremesini bastırabilmişti. Dönüp tekrar adama baktı.

“Dün geceki baloda aileniz tarafından çok güzel ağırlandım. Bunu kendilerine iletirsiniz, değil mi?”

“Tabii, lordum.”

“Özellikle de limonluğunuza bayıldım, lütfen bunu da söyleyin.”

Alex kendini odadan dışarı attı, aklında tek bir düşünce vardı: Ella'yla Vivi'yi bir an evvel Lucian Sewell'den mümkün olduğunca uzaklaştırmak. Hemen!

Yirmi Bir

Fayton ana yoldan Stafford Köşkü'ne giden bir kilometrelik yola sapınca Alex irkilerek uyandı. Karanlık bastırmıştı ve bütün günü yolda geçirmişlerdi. Worthington Malikânesi'nden şafak sökerken ayrılmışlar ve gecenin bu saatinde ancak gelmişlerdi. Yolculuğun ilk bölümünde Ella ile Vivi ona arkadaşlık etmiş, Britanya'nın doğu sınırına doğru yaptıkları uzun yolculukta tanık oldukları garip şeyleri anlatmışlardı. İlk moladan sonra, yani çay içmek ve atların değiştirmek için durduktan sonra iki kız Alex'in karşısındaki koltuğa kıvrılmışlardı. Düşes de uykuya dalınca Alex öylece kalakalmıştı. Ne uyuyabiliyor ne de kimseyle konuşabiliyordu. Annesi, ertesi gün geç vakitte ilk konukların gelmesiyle başlayacak ev partisinin hazırlıkları yüzünden yorgun düşmüştü.

Böylece birkaç saat boyunca sıcak, karanlık faytonda kendi düşünceleriyle baş başa kaldı.

Elbette aklının ilk sırasında önceki gün Lucian Sewell ile karşılaşmaları vardı. Adamın sözlerinden sarsılmadığını söylese yalan olurdu. Yoluna çıkan yeğenine, hatta gerekirse Ella ile Vivi'ye de zarar vermekten çekinmeyeceğini bir açıkça söylemediği kalmıştı. Alex tehditleri algılamıştı tabii ki. Kuşkularından herhangi birine söz edecek olursa onlara zarar vereceğini ima etmişti. Battaniyesine

iyice sarındı ve anıların yarattığı ürpertiden kurtulmaya çalıştı. Gavin'in, konuştuklarını ve Alex'in kulak misafiri olduklarını anlatmış olması mümkün müydü? Böyle bir şey yapacağını hayal bile edemiyordu ama bir olasılık olarak aklında tutması gerekirdi.

Ella ile Vivi'yi Blackmoor Malikânesi'ne götürmekle onların hayatını tehlikeye atmıştı. Daha önce Gavin'in amcasının üçüne de aldırıldığı yoktu. Şimdi ise bütün dikkatiyle onları izliyordu. Bunda tek suçlu kendisiydi. Bundan sonra ne yapması gerektiğini biliyordu, başka kuşkuvarı olsa da onların güvenliği için tek kelime etmeyecekti. Hoş, bundan daha fazla ne kuşkuvarı olabilir onu da bilmiyordu. Sonuç olarak, Lucian Sewell'in de içinde olduğu bu korkunç oyun her ne ise arkadaşları bu konuda ne kadar az şey bilirse onlar açısından o kadar iyi olacaktı.

İkinci kez mola verdiklerinde düşünceleri bölünmüş oldu. Seyislerle arabacı atları tekrar değıştirirken dört kadın da yolun en son ama en uzun kısmından önce sıcak, doyurucu bir akşam yemeğı yeme fırsatı buldular. Uzun günün üzerine yediğı yemek Alex'in faytona döner dönmez uyumasına neden oldu ve dönemeçte kendine gelene kadar battaniyesinin altına kıvrılıp uyumaya devam etti.

Serin havayı içine çekti. Daha bir gün önce annesine Essex'e gitmemek için yalvarırken şimdi bir an evvel köşke varmak istiyordu.

Köşke ulaşmayı sırf arkadaşları güvende olsun diye bu kadar hevesle istediğini söylese kendini kandırmış olurdu. Pencereden karanlığa bakarken Blackmoor soyunun aile yerleşkesi olan Sewell Hall'in bulunduğu yöne doğ-

ru baktığının farkındaydı ve biliyordu ki Alex'in gelmek üzere olduğunu bilmiyorsa Blackmoor şu anda ağabeyleriyle birlikte Stafford Köşkü'nün bilardo salonundaydı. Orada değilse de birkaç yüz metre ötedeki Sewell Hall'de olacaktı.

Çalışma odasındaki tartışmalarından sonra zaman geçtikçe Blackmoor'a olan kızgınlığı azalmıştı. Şimdi sadece her zaman huzurlu ve dostça olan ilişkilerinin bozulmasına üzülmüyordu. Bir zamanlar böyle karşılıklı parlamazlar, asla kırıcı sözler sarf etmezler, Blackmoor ona yanından gitmesini söylemeyi aklından dahi geçirmezdi. Artık o günlerin geride kaldığı belliydi ve bu gerçek Alex'i perişan ediyordu.

Belki de Blackmoor haklıydı, belki de o öpüşme bir hataydı. Alex'in hayatını güçleştirdiği kesindi çünkü artık kendini onsuz düşünemiyordu. İlk başta dördüncü ağabeyi gibiydi ama artık çok daha fazlasıydı. Evet, bir arkadaşta ama Alex ona doğru nasıl çekildiğini inkâr edemezdi ya da onun onayını, ilgisini, aşkını elde etmek için ne kadar acı çektiğini.

Aşk mı?

Bu kavram yüzünden şaşırmış, irkilmişti. Aşk sözcüğü onun için daima komik, önemsiz bir şey olmuştu. Asla anlamadığı ve asla ilgilenmediği bir kavramdı. İdeal erkeği bulmak belki Vivi açısından doğrudu ama Alex için asla. Ama şimdi, Blackmoor için hissettiklerine -ancak aşk olarak tanımlanabilecek hislerine- bakınca neredeyse aşk ve ideal erkek kavramlarıyla sarılıp sarmalandığını görür gibi oluyordu.

Yapacak tek bir şey vardı: bir an önce Gavin'i bulmak

ve yaptıkları, söyledikleri her şeyin, karşı karşıya oldukları önemli tehlikelere değdiğini göstermek. Amcası hakkında bildiklerine ve babasının haklı olduğuna ikna etmeliydi onu... Kendisine inanmamakla hata ettiğine, sebepsiz yere onu asla kırmayacağına... Bunun riskli olduğunun farkındaydı, başına neler gelebileceğini de hemen hemen kesin olarak biliyordu. Ya ta en başından beri kaderine yazılmış olduğunu anlamaya başladığı erkeklerle hayatını paylaşma mutluluğuna kavuşacak ya da onsuz yaşamının acısına katlanacaktı. Ama bu riski almaktan başka çaresi yoktu.

Alex cesaretini toparlayıp bu güçlüklerle başa çıkabileceğini ve Blackmoor onu reddettiği takdirde uğrayacağı hayal kırıklığını aşabileceğini düşünürken fayton köşk yoluna ulaşan son virajı alıyordu. Karanlıkta yükselen kocaman evi görebiliyordu ve kuşaklar boyu Staffordların evi olduğunu bilmek içini rahatlatmıştı. Eğer sevdiği erkeklerle yüzleşmek gibi sinirlerini harap edecek bir şey yapacaksa dünyada bunun için seçeceği yegâne yer burası olurdu.

Önce annesini, sonra da Ella'yla Vivi'yi dürttü. Geldik sözünü duyar duymaz üçü de neşelenmişti ama Alex bu neşeyi tam olarak paylaşamıyordu.

Fayton dururken Vivi iyice gerinip, "Sevgili yatağım! Sana ne zaman kavuşabilirim acaba?" dedi.

Ella da arkasına zorla gülümseyerek, "Seninle yarışabilirim bu konuda," diye mırıldandı.

Faytonun kapısı açıldı ve Alex uşaklardan birinin yardımıyla indi. Vivi ile Ella peşinden gelirken başını kaldırıp köşke baktı, onlar için hazırlanan odalardan süzülen ışıkları görüp gülümsedi. Bu manzarayı çocukluğundan

beri severdi, taşra gecelerinin önemli kısmı olan geceler bu sayede daha güzel olurdu.

Derin bir soluk alıp babasının deyimiyle, *temiz Stafford* havasını içine çekti ve annesinin bir gün önceki talimatlarını hatırladı. Taşrayı severdi. Burada yıldızlar daha parlak olur, zaman daha ağır geçer, serin mayıs gecelerinde hava mis gibi kokardı. Burada her şey daha yalın gibiydi ve daha iyi.

Kocaman meşe kapı açıldı ve Alex girişteki parlak ışıkların önünde babasının silüetini gördü. Şu anda düke benzemiyordu; ceket, kravatı yoktu. Gömleğini süet pantolonunun içine sokmuştu, kolları yanık tenini gösterecek şekilde sıvalıydı. Alex içinden Londra soyluları onu bu halde görse ne düşünürlerdi, diyerek güldü. İngiltere'nin en güçlü adamlarından biri ortalıkta köylü kıyafetiyle dolaşıyordu.

Babası gülümseyince bembeyaz dişleri ortaya çıktı. Evin içine doğru, "Kapıya sanki bir grup öksüz bırakmışlar!" diye seslendi.

Dört kadın onun esprisine gülerken dük basamakları inip Alex'i sıkıca kucakladı, alnından öptü ve Vivi'yle Ella'ya döndü. Sonra düşesin faytondan inmesine yardım etti. Düşes ayağı yere değere değmez kocasına bakıp, "Öksüz sayılmak için fazla yaşıyım sanırım," dedi.

Karısını kollarının arasına alan dük sevgiyle yanıtladı. "Saçma. Sen giderek gençleşiyorsun." Karısını dudaklarından öptü.

Vivi ile Ella yüzleri kızarmış olarak başlarını çevirdiler, Alex ise kafasını sallayarak dalga geçiyordu. "Gerçekten çok ilkel davranıyorsunuz. Gelecek kuşaklara daha iyi örnek olmanız gerekmez mi?"

“Bana gayet mükemmel bir örnekmiş gibi geliyor.”

Bu sözler Alex’in yüreğini hoplattı çünkü o sıcak, dost sesi tanımıştı. Dönüp bakınca babası gibi rahat giyinmiş olan Blackmoor’u gördü. O da karşılamaya gelmişti. Karanlıkta emin olamıyordu ama doğrudan kendisine bakıyormuş gibiydi. Yaklaşmasını izlerken içi bir tuhaf oldu ve annesiyle babasının davranışı üzerine böyle açıkça yorum yaptığı için yüzü kızardı.

Annesi onu iki yanağından öperken, “Bir karın olsa sen de aynısını yapabilirdin, Gavin!” dedi.

Düşesin cevabını duyan üç kızın da ağzı açık kalmıştı. Bu taşra ortamında kesinlikle bir şeyler vardı.

Az sonra içeri girmiş, bütün Stafford ailesi olarak hafif bir şeyler yiyorlardı. Erkekler her zamanki abartılı av hikâyelerini anlatırken kadınlar gerekli yerlerde gerekli sesleri çıkartarak ideal dinleyici rolünü oynuyordu.

Nick, “Neredeyse tam bir kiloluk bir balık yakaladım,” deyip onaylasın diye Kit’e baktı.

Kit hevesla başını sallayıp, “Evet,” dedi. “Ama benimki tam bir başarıydı. Vurduğum tavşanın bacakları neredeyse benimkiler kadardı.”

Will şarabını yudumlarken, “Hmm...” dedi. “İkisi de benim bildircinla kıyaslanamaz. Altın rengi kartal kadardı! Değil mi, Blackmoor?”

Blackmoor gülümseyerek arkasına yaslanıp sırasıyla kardeşlere baktı. “Sohbetin bu kısmına katılmak istediğimden emin değilim,” diyerek güldü.

Alex muzip bir edayla araya girdi. Blackmoor’un konuya neden girmek istemediğini gayet iyi biliyordu. “Stafforların ava çıkacak yaşa geldikleri günden itibaren

bu av hikâyelerini kuşaklardır aynı biçimde anlatmasından olmasın?”

Blackmoor ona gülümseyip, “Olabilir...” dedi.

“Belki de yıllardır Stafford delikanlıları bu kahramanlık hikâyeleriyle övünürken babalarının her seferinde araya girip doğruyu, yani hayatı pahasına bile olsa hiçbirinin ne balık ne tavşan ne de bıldırcın avlayacağını söylemesi yüzündendir.” Bunları diyen dük masada bir kahkaha tufanı kopmasına yol açmıştı.

Vivi, “Anlaşılan buralardaki vahşi hayvanların endişe etmesi için sebep yok,” dedi.

Ella, “İyi ki hepiniz akıllı insanlarsınız,” dedi.

Nick keyifle, “Çekici olduğumuzu da unutma,” diye karşılık verdi.

Alex, “A, tabii,” diye dalga geçti. “Nasıl unutabiliriz ki?”

Düşes kahkahasının ardından, “Korkarım ki canlarım artık odama gitmem lazım,” dedi. “Uzun bir gün oldu, yarın da öyle olacak. Acaba erken kalkmanızı rica edebilir miyim hepinizden?”

Bu sözler üzerine yemek faslı bitti, dükle düşes ayrıldılar. Arkalarından da her dakika daha yorgun görünmeye başlayan, kendilerini yatağa atmaya can atan Vivi’yle Ella kalktı. Alex içinden ağabeylerinin de gitmesini ve Blackmoor’la azıcık baş başa kalabilmeyi diliyordu, böylece faytonla gelirken tasarladığı her şeyi söyleyebilecekti. Fakat ağabeyleri hiç de kalkacakmış gibi görünmüyordu. Blackmoor’la bu gece yalnız görüşemeyeceklerini kavrayan Alex de kalktı ve yatmaya gideceğini belirtti. Odadan çıkıp bir mum yaktı ve geniş orta merdivenden köşkün üst katına çıktı.

Yatak odasına kadar yürüdü ve kapı kolunda bir el fark edince Blackmoor'un da peşinden gelmiş olduğunu anladı. Daha bakmadan o olduğunu biliyordu ve bakınca kalbi deli gibi atmaya başladı.

"Sen ne arıyorsun burada?"

"Odama gidiyorum."

"Niye bunu kendi evinde yapmıyorsun?" Sesi istediğinden sert çıkmıştı.

"Hayal kırıklığına mı uğradın? Seni rahatsız edecek değilim, Alex."

"Yok! Yok! Ben sadece... Yani... Senin evin de yakını ya..." Kendini aptal gibi hissedip durdu. "Ben... Ben nerede yattığınla ilgilenmiyorum."

"Harika. Senin için fark etmiyor madem, o zaman burada kalacağım herhalde."

"Bence mahsuru yok."

"İyi."

Dönüp odasının kapısını açtı. İçeri girip kapısını kapatmak niyetindeydi. Ama onun yerine dönüp uzaklaşmakta olan Gavin'e baktı. "Dur!"

Blackmoor birkaç santim ötesinde durdu, o kadar yakındılar ki Alex elindeki mumla onu yakmamak için bir adım geri gitti. Blackmoor fısıltıyla, "Evet?" dedi.

"Ben..." Alex durup dilinin ucuna kadar gelen onca sözü nasıl söyleyeceğini düşündü. Ne demeliydi? Nereden başlamalıydı? Risk alacağı yer burası mı olacaktı? Gerçekten umurunda mıydı? "Söylemek istediğim bir şey var."

Blackmoor, "Anlamıştım zaten," diye dalga geçti.

"Belki de yatsam daha iyi olur."

“Yatmamamı tercih ederim.” Tek kaşını kaldırdı. “Özür dilerim, Alex. Lütfen. Devam et.”

“Burası pek uygun bir yer gibi gelmiyor.”

“Bana yeterince uygun görünüyor.”

“Karanlık bir koridor. Gecenin bir yarısı.”

“Aklında daha iyi bir yer mi var?”

Alex koridorun iki tarafına bakıp Blackmoor’u kolundan tuttuğu gibi odasına çekti ve kapıyı kapattı. Bir an öylece kalakaldılar, ikisi de Alex’in davranışından ötürü şoktaydı.

Önce Blackmoor konuştu. “İşte burasının hiç de uygun yer olmadığını gayet iyi biliyorum.”

Alex kızardı. “Aydınlık. O yüzden de koridordan daha uygun.” Kuralları kendisinin de bildiğini vurgulayıp Blackmoor’un tamamen haklı olduğu gerçeğini örtbas etmiş olmayı umuyordu.

“Ve senin yatak odan?”

“Konu dışı.”

“Doğru.” Sonra tane tane konuştu. “O zaman neden aile üyelerinden biri içeri girerse farklı düşüneceğine dair bir his var içimde?”

Alex elini uzatıp daha fazla bir şeyler söylemesini engelledi. “Her neyse. Şu an buradasın.”

“Evet, öyleyim.”

“Çabuk olmaya çalışacağım.”

“Gerek yok. Bu odadan çıkarken yakalanmak hiç hoşuma gitmez. Açıkçası, ağabeylerin yorgun düşene kadar, yani en az bir saat buradayım.” Gidip pembe pufa oturdu. Alex bu manzara karşısında kendini tutamayıp güldü.

Blackmoor da oturduğu yerden ona katıldı. “Pek de lord gibi görünmüyorum, değil mi?”

Alex gülmesini bastırmaya çalışarak, “Kesinlikle,” dedi.

Blackmoor arkasına yaslanıp yüzünde dürüst bir ifadeyle, “Seni özledim, Alex,” dedi.

Alex’in soluğu kesilir gibi oldu. “Ben sana bir şey diyecektim.”

“Çok bekledin. Ben de önce konuşmaya karar verdim.”

Alex gergin bir şekilde yatağın ucuna ilişti. “Peki o zaman. Sen başla.”

“Memnuniyetle.” Bir an durup hızla devam etti. “Özledim seni. Seninle ilgili her şeyi. O gecedен beri, yani annenin davetinden beri her şeyi berbat ettim. Senin yanında nasıl duracağımı, seninle nasıl konuşacağımı bilemez oldum.”

Alex dalga geçerek, “Şu anda gayet başarılı görünüyorsun,” diye belirtti.

Blackmoor gülümsedi. “Minik. Sana kocaman bir özür borçluyum. Son birkaç ayda olup bitenleri daha iyi anlayayım derken bir şekilde sana erişmek için yolumu kaybettim. Tekrar bulmak için ne yapabilirim?”

Blackmoor’un sesindeki hevesi algılayan Alex’in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Aslında biraz önce ona Lucian’la ilgili düşüncelerini zorla dinletmek niyetindeydi ama şimdi amcayı bu konuşmanın içine katmak çok zor geliyordu. Blackmoor’un tekrar yaklaşma isteğini tehlikeye atmak istemiyordu.

Acaba o konuyu hiç açmasam mı diye kıvrınarak alt dudağını kemirdi. İyi ama faytonda aldığı kararlar ne olacaktı? Dürüst davranıp yine de birlikte olabilecekler

mi olamayacaklar mı diye azimlerini sınayacaktı hani? Onunla her şeyi açık açık konuşmayacak mıydı?

Buna mecbur kalmadı. Blackmoor daha erken davran-
dı. “Amcamla ilgili anlatmaya çalıştığın şeyler... Seni
dinlemem gerekirdi.”

Alex hayretle ona baktı. “Sahi mi?”

“Sana adil davranmadım. Böyle bir hikâye anlatsa-
lar ağabeylerini dinlerdim.” Gülümseyerek devam etti.
“Belki onlara inanmazdım ama yine de dinlerdim.”

Kollarını bacaklarına koyup Alex’e doğru eğildi.
“Hatamı düzeltmek istiyorum. Tabii sen hâlâ konuşmaya
istekliysen.”

Alex derin bir nefes alıp Blackmoor’un berrak, gri
gözlerine baktı ve artık seçim yapmak zorunda olmadığını
anladı. Kendi kendine karar verdiği gibi davranacaktı.

Sakin bir tavırla, “İstekliyim,” dedi.

“Seni dinliyorum.”

Alex soğukkanlılığını korumaya, kuşkulardan ziyade
gerçeklere bağlı kalmaya çalışarak ne var ne yoksa anlattı.
Kulak misafiri olduğu konuşmayı tekrarladı, limonlukta
ve Blackmoor’un bahçesinde tanık olduğu şeyleri anlat-
tı ve ardından onu kızdırmayı da göze alarak Bingham’ı
kandırıp Blackmoor Malikânesi’ndeki çalışma odasına
nasıl girdiklerini, Lucian’la konuştuklarını ve son olarak
da merhum kontun yazdığı notu ekledi.

O bunları anlatırken Gavin gerginleştiği halde sessiz kal-
mıştı. Alex susunca tek bir soru sordu. “O not yanında mı?”

Tabii ki yanındaydı, seyahat sandığına gidip *Essex
Tarihi* adlı kitabı buldu. Notla kitabı Blackmoor’a verir-
ken daha başka ne diyebileceğini bilmiyordu.

Blackmoor katlı kâğıdı açıp taş gibi ifadesiz bir yüzle babasının notunu okudu, sözcükler sanki doğruca mezar-
dan gelirmiş gibiydi. Alex bunun ona ne kadar acı verdi-
ğini tahmin ediyordu. Gavin bir süre öylece kıpırdamadan
durdu, sonra soru yüklü gözlerle Alex'e baktı. "Tehlikede
olan isim ne?"

"Sadece Sewell ismi olduğunu düşünebiliriz. Blackmoor
soyu..." diyen Alex onun ne düşüneceğini kestiremiyor-
du.

Blackmoor başını sallayıp tekrar nota baktı. "Ya kitap?
Essex Tarihi mi? Herhalde bütün taşra evlerinde vardır
bundan."

"Bilmiyoruz ki. Elimizdekinde özel bir şey olmalı.
Babanın bu kitaptan söz ettiğini hatırlıyor musun hiç?"

Elindeki kitabı evirip çevirmekte olan Gavin olumsuz
anlamda başını salladı. Birkaç saniye sonra Alex'le göz
göze geldi. "Alex, duyduğun konuşmayı bana anlattığın
zaman iki kere düşünmem gerekirdi. Daha çok soru sor-
mam, daha dikkatli dinlemem lazımdı." Duygularıyla
başla çıkmaya çalışıyormuş gibiydi.

Alex, "Gavin..." deyip durdu. Yardımcı olmak için ne
diyebileceğini bilememişti.

Blackmoor kalkıp genç kızın yanına oturdu. Basit ama
çok güzel bir hareketle elini avucunun içine aldı. Alex ses
çıkarmadan onun konuşmasını bekledi.

Uzun dakikalardan sonra genç adam konuştu. "Ona
inanmıştım. Acayipliklerine, soğukluğuna rağmen ön-
celikle amcamdı. Babamın kardeşi. Ailem. Herhalde ar-
tık babam olmadığı için ona inanmak istiyordum. Onda
babamı hatırlatacak bir şeyler bulmaya çalışıyordum.

Benzerlik arıyordum ama bulamadım. Ve şimdi babama hiç benzemediği gibi onu kaybetmemin sebebi olduğunu öğreniyorum.”

Sesindeki şok ve hüznün, Alex’i perişan etmişti. Genç adama sarıldı. Bir an için onun bu teselli çabasına karşılık vermeyen Blackmoor sonunda Alex’e sıkıca sarılıp yüzünü boynuna gömdü. Öylece sarmaş dolaş durup sessizlik içinde birbirlerinden güç aldılar.

Sonra, sonsuzluk gibi gelen bir süre sonunda Blackmoor geri çekildi. Kollarını gevşetti ama tam olarak onu bırakmadı. Alex’in yüzüne düşen saç tutamını geri itip, “Ne yapmam lazım?” diye sordu.

Alex yumuşacık bir tavırla gülümseyip elini erkeğin gerilmiş yanağına koydu. “Ne yapmamız lazım demek istiyorsun.”

Blackmoor başını salladı. “Hayır, Alex. Senin için çok tehlikeli. Zaten tehdit etmiş bile.”

“Saçma. Her şeyi keşfeden benim. Bunu ancak birlikte yapabiliriz! Yaptıklarını ortaya çıkarır, hepsi için cezalandırılmasını sağlarız, birlikte! Ben zaten Sewell Hall’da ne arayabileceğimizi düşünmeye başladım bile.”

Blackmoor tekrar başını salladı. “Kesinlikle olmaz. Sewell Hall’ın yüz metre yanına bile yaklaşman yasak. Her ne yapacaksam kendi başıma yapacağım. Başka kimseyi tehlikeye atamam, aşkım.”

Alex öfkeden titreyen bir sesle konuştu. “Peki, ben ne yapacağım? Öylece oturup sevdiğim birinin tek başına mücadele etmesini mi izleyeceğim? Bu hem imkânsız hem de komik. Beni yardımcı olmaktan men etmeye çalıştığını görüyorum. Ben narin bir çiçek değilim, Gavin.”

Blackmoor, dadısının sözlerini hatırlatmasına hafifçe gülümsedi. “Şu anda narin bir çiçek olmadığın kesin, Alex. Bu kadarı doğru. Bunu sabah konuşuruz, ikimiz de sakinleşince.” Alex’in sinir içinde bakmasına aldırmadan devam etti. “Bu vakti âşık olmuşa benzediğimiz gerçeğini konuşarak geçirmek istemez misin?”

Bu sözler karşısında Alex’in gözleri irileşti ve cümlelerin son kısmını aklında evirip çevirmeye başladı. Âşık olduk. Blackmoor gözlerini Alex’in gözlerine dikmişti, başka tarafa bakmasına izin vermiyordu. “Bu itirafımı kaçırılmış gibisin. Bırak da kendimi daha açık ifade edeyim. Seni seviyorum, Alex.”

Şok geçirmekte olan Alex erkeğe bakakalmıştı, aralarındaki anlaşmazlıkla ilgili bütün düşünceleri aklından geçiyordu. Onun planlarına dâhil olmak için mücadele etmekle o kadar meşguldü ki sözlerinin anlamını algılamamıştı. Ağzını açtı, sonra bu mükemmel anın büyüsünü bozmaktan korkarak kapadı.

Blackmoor öne eğilip alnını onunkine dayadı ve sevgi dolu, yumuşacık bir sesle konuşmaya başladı. “Sana tapıyorum. Kahkahana, esprilerine, aklına, öz güvenine... Yanımda senden başka bir kadını düşünemiyorum bile. Güzel olduğun kadar zekisin de ve muhtemelen bunu yıllar önce anlamam gerekirdi ama belli ki sersemin tekiymişim.”

Alex başını salladı. “Bana şu anda dâhi gibi görünüyorsun.”

Blackmoor alaycı bir tavrıyla, “Aman, sahi mi?” diye sordu. “Peki, başka neler geçiyor aklından?”

Alex duygularını açıklasın diye uğraşmasına gülüm-

sedi. “Dünyanın en güzel gözlerine sahip olduğunu düşünüyorum ve omuzlarının geçen yıldan bu yana aşırı genişlediğini. Tebessümünün bana her şeyi unutturan, en affedilmez şeyleri yaptığında bile her şeyi unutmama sebep olan tek şey olduğunu. Ama en çok yıllar boyunca kurtarıcım olduğunu düşünüyorum. Aklım erdiğinden beri... Aynı zamanda da arkadaşım olduğunu ve sana âşık olmamamın mümkün olmadığını. Bu sadece zaman meselesiymiş.”

“Söyle o zaman.”

“Seni seviyorum, Gavin. Eskiden beri tanıdığım o çocuğa da şimdiki haline de âşığım.” Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

“Harika!” diye Blackmoor parmaklarını saçlarında dolastırarak Alex’i öpmeye başladı, bir yandan da firketelelerini çıkarıyor ve nabzının hızlanmasına neden oluyordu.

Birkaç saniye sonra Alex öpüşmeyi kesip bir süre erkeğin gözlerinin içine baktı ve kararlı bir sesle, “Gavin. Amcan hakkında alelacele bir şeyler yapmaya kalkışmayacağına söz ver. Kendi başına hareket etmeyeceğine söz ver. Yardım isteyeceğine söz ver,” dedi.

“Söz veriyorum. Tabii sen de bana artık bu işe bulaşmaktan vazgeçeceğine söz verirsen. Mecbur kalırsam çarşaf dolabına kilitlerim seni.”

“Tamam.”

“Açıkça söyle.”

“Söz veriyorum.”

Uzun süre oturup yeni itiraf edilen aşklarının sıcaklığıyla sohbet ettiler. Sonunda şafak söktü, ufukta mor tepeler görünmeye başladı ve Alex gözlerini açık tutamaz

SARAH MACLEAN

hale geldi. Alına son bir öpücük konduran Blackmoor sessizce koridora süzöldü ve kimselere görünmeden kendi odasına gitti.

Yirmi İki

Faytonun penceresinden Essex kırlarını seyrediyordu. Bütün gece öfkeden köpürerek yol yapmıştı.

Her şeyi kaybetmişti. Hepsi de o velet yüzündendi. Fransız ortakları onunla teması kesmişti. Hizmetlerini istemiyorlardı. Onu ortadan kaldırmak için gelmeleri yakındı, çok şey biliyordu: kimliklerini, planlarını, yerlerini...

O kızları halletmesi lazımdı. Her şeye burnunu sokan çocuklar tarafından alt edilecek değildi.

Blackmoor Malikânesi'nde arama yaptıklarını adı gibi biliyordu. Kendisinin de aradığı şeyi arıyorlardı: onun ve ortaklarının yakalanmasını sağlayacak bilgiyi. Hepsinin asılmasına neden olacak bilgiyi.

Kızların bir şey bulamadığından emin olsa da -ne de olsa kendisini suçlayacak belgeyi ne zamandır arıyordu ve bulamamıştı, o üç aptal kızın bundan iyisini yapacak hali yoktu- artık Blackmoor'un kuşkularının arttığını düşünüyordu.

Çaresizliği artıyordu. Uğraştığı ne varsa kaybetmişti. Hayatını da kaybetmeyi göze alamazdı. O gülünç genç kont bir tehdit arz etmiyordu, o da tıpkı babası gibi süs köpeğinin biriydi. Ama o kızlar... Onların susturulması lazımdı. O meraklı, korkusuz görünen Worthington buda-

lasından başlayacaktı. Ona bir şey olursa kont da perişan olurdu.

Atların daha hızlı gitmesini dileyerek karanlık bir şekilde gülümsedi.

Alex uyandı, uzun uzun gerindi. Güneşin epey yükseldiğinin, vaktin epey geç olduğunun farkındaydı. Odasının önünden geçen iki hizmetçinin sohbet ettiklerini duydu, bir yandan toz alıp temizlik yapıyor bir yandan da konuşuyorlardı. Biri güldü ve Alex o sesi duyunca içinde büyük bir mutluluk hissetti.

Tabii ki Blackmoor'la geçirdiği o harikulade geceden sonra duygularını belli etmemek güç olacaktı bugün. Onun Blackmoor'u. Kendi kendine gülümsedi. Acaba kahvaltıda onu görme fırsatını kaçırmış mıydı? Hâlâ evde miydi, ağabeylerinin gelen konukları karşılamaktan kaçmak için uydurdukları etkinliğe gitmeden önce onu yakalayabilecek miydi? Örtüleri üstünden attığı gibi yataktan fırlayıp Eliza gelsin diye çığıracağı çaldı.

Kapısı vurulduğunda gardıroba dalmış kıyafetlerini gözden geçiriyordu. Eliza'nın geldiğini düşünerek, "Girin!" diye seslendi. Ama gelenler Ella'yla Vivi'ydi ve odanın halini görünce zınk diye durdular.

Sesindeki merakı gizleyemeyen Vivi, "Affedersin ama ne yapıyorsun orada?" diye sordu.

Alex heyecanla konuştu. "Ah! Çok şükür! Ne giyeceğimi bilemiyorum! Bana yardım etmeniz lazım. Ne giyeyim ki güzel görüneyim? Yeşil yürüyüş elbisemi mi? Eflatun günlük elbisemi mi? Başka bir şey mi? İmdat!"

Ella şaşkın bir halde, “Ne için? Ne zamandır modayla ilgilenir oldun?” diye sordu.

Vivi anında anlamıştı. “Ella bazen sahiden çok saf oluyorsun.” Alex’in yanına gidip onu kenara itti. “Blackmoor’u etkileyecek bir şey arıyoruz, değil mi?”

Alex tatlı bir şekilde kızardı, bir yandan da krem rengi sabahlığını bulmaya çalışıyordu. “Evet. Nereden bildin?”

“Eh, duygularını gizlemeyi beceren biri sayılmazsın.”

Alex turkuaz rengi binici elbisesini kızlara gösterirken, “O kadar mı açık veriyorum?” diye sordu.

“Sadece seni çok iyi tanıyanlara,” diyen Ella, o elbiseye burun kıvrıp başını salladı ve Vivi’nin elindeki tereyağlı rengi, yürüyüş elbisesini gösterdi. “Bu.”

Birkaç dakika içinde Alex giyindi ve üç kız köşkün terasına gittiler. Düşesle Will büyük tentenin altında oturuyorlardı. Kendileri için ayrılan koltuklara yerleşir yerleşmez Alex, “Açlıktan ölüyorum!” diye ilan etti. Düşes bir yandan kızının fincanına çay koyarken bir yandan da öğleden sonra gelecek konuklar için yapılması gerekenlerin listesini sayıyordu. “Bütün odaları nasıl ayarlayacağımdan emin değilim hâlâ. Her şeyi gayet güzel hallettim sanıyordum ama bir de baktım ki Leydi Twizzleton ile Lord Vauxwell’i bitişik odalara koymuşum. Öyle olmaz.” Bir tabağa birkaç çörek koyup kızına uzattı.

Will, “Niye birini kullanılmayan odalardan birine almıyorsun?” diye merak etti.

“Sevgili oğlum, kullanılmayan oda yok ki.”

“Anne!” Alex ağzı çörek doluyken atılmıştı. “Ne demek oda yok? Bu evde yirmi üç tane oda var.”

“Aslında yirmi dört. Ama parti giderek büyüyor.”

Alex sinirlenmişti. “Gerçekten öyle! Daha kaç tane genç, seçkin beyefendi davet ettin acaba?”

Düşes, “Arzu ettiğim kadar değil,” diye cevap verdi. Will kıs kıs gülerken annesi durumu açıklayınca gülmesi bıçak gibi kesildi. “Tabii ki genç, seçkin hanımları da davet etmem gerekirdi ve ebeveynlerini de elbette.”

Alex ağabeyine tatlı tatlı gülümsedi. “Öyle ya. Ah, güzel adalet. Siz de kızlarla ve anneleriyle başa çıkmak zorundasınız.”

Will kaşlarını çatı. “En azından bu konuda yalnız değilim.”

“Bu arada Nick, Kit ve Blackmoor nerede?” Önemsiz bir şeymiş gibi sormaya çalışmıştı.

Düşes başını sallayarak, “Christopher’le Nicholas hâlâ yatakta,” diye karşılık verdi. “On beş dakikaya gelmezlerse yanlarına birini göndereceğim. Blackmoor’a gelince, erkenden kalkıp Sewell Hall’a gitti. Bazı arazi işleri varmış. Akşam yemeğinden önce gelir diye düşünüyorum.”

Will lafa karıştı. “Evet, beni kurtlarla yalnız bırakmayacağına söz verdi.”

Alex, Blackmoor’u akşama kadar göremeyeceğini anlayınca hayal kırıklığını gizlemek için çayını yudumladı. Günün bir kısmını onunla geçirmeyi umuyordu, onu uzaktan bile görse tatmin olacaktı. Belli etmeden içini çekti, acaba onu görmek için daha erken gelir miydi?

Ağabeyi anlayışlı bir tavırla ona baktı. “Ben de aynen senin gibi hissediyorum.” Belli ki Alex’in de kadere boyun eğip kendini hevesli bir çöpçatanın ellerine bıraktığını sanıyordu.

Alex içinden bu yanlış anlaşılmaya güldü. “Nedense bundan kuşkuluyum.”

Düşes elindeki listeye bakarak otoriter bir sesle, “Eh, ikiniz de hayal kırıklığınızı aşmaya gayret etseniz iyi olur,” dedi. “Eleanor, Vivian... İkinizi bitişik odalara alsam mahsuru olur mu? O zaman Lord Vauxell’i Gavin’in amcasının odasıyla Lord ve Leydi Waring’in odasının arasına alabilirim. Leydi Twizzleton da Stanhopelerin yanındaki odaya geçer.”

Annesinin sözlerini duyunca Alex irkildi. Ella’yla göze geldiler ve Ella doğru duydun dercesine başını salladı.

“Anne, Lucian Sewell de mi burada olacak?”

“Evet. Garip biri olduğunu biliyorum ama Blackmoor’u davet edip onu etmemek olmazdı. Özellikle de kontun ölümünden beri bu kadar yardımı dokunmuşken.”

Vivi ani tepkisini belli etmemek için öksürdü. Sırtı ürperen Alex ise kelimelerini dikkatle seçerek konuştu. “Elbette. Sadece şaşırdım. Ne zaman gelecek?”

“Anladığım kadarıyla şu an yoldalar ve akşam yemeğinden önce burada olacaklar.”

Ella, “Onlar mı?” diye atıldı.

“Baron Montgrave ile Lucian Sewell. Çok yakın görünüyorlar. Ben de böylece Lucian kendini daha rahat hissedebilir dedim.”

Alex, “Eminim ki demişsindir,” derken sesi titriyordu.

“Kızlar?” Annesi Vivi’yle Ella’ya bakıyordu. “Bitişik odaya itirazınız var mı?”

Ella başını sallarken Vivi yanıt verdi. “Katiyen, düşes hazretleri. Aksine mutlu oluruz.”

“Mükemmel. Gidip şu işleri halledeyim o zaman.” Ayağa kalkan düşes dönüp çocuklarına baktı. “Siz ikiniz fazla uzaklara kaybolmayın. Kardeşlerinize de izin vermeyin, tabii onları görebilirseniz. Hepinizin yardımı gerekebilir. Aslında William...” William başına gelecekleri anlayıp inledi. “...gidip uyandırsana kardeşlerini.”

“Şu makaleyi bitirir bitirmez giderim.” Okumaya çalıştığı gazeteyi işaret etti. Bu mazereti kabul etmişe benzeyen düşes dönüp içeri girdi.

Alex annesinin gözden kaybolmasını bekleyip gazetesine gömülmüş olan Will’e döndü. Sakınarak, “Will, Blackmoor’un amcası hakkında ne hissediyorsun?” diye sordu.

Will pek oralı olmadan, “Tuhaf bir tip ama zararsız,” diye yanıt verdi. “Annemin onu niye davet ettiğini anlıyorum da adamın daveti kabul etmesi çok acayip. Amcası ne kadar yardım etmiş olursa olsun Blackmoor artık kendi işini kendisi hallediyor. O adamın da kendi hayatına dönme zamanı geldi bence.”

Alex’le göz göze gelen Ella, “Doğru,” dedi.

Gazeteyi hışırdatarak katlayan Will masaya koydu. Bütün heybetiyle ayağa kalkıp kızları başıyla selamladıktan sonra tepsiden iki çörek aldı. “Gidip şu tembelleri kaldırsam iyi olacak. Dikkat edin, gelince ne var ne yoksa silip süpürürler.” Üç arkadaşının gülüşmeleri arasında dönüp içeri girdi.

Alex ağabeyine hak verip tepsiden bir çörek daha aldı. Nick’le Kit gelmeden karnını doyurmazsa yiyecek bir şey bulamazdı sonra.

Will onları duymayacak kadar uzaklaşıncı alçak sesle

konuşmaya başladı. “Lucian Sewell ile Baron Montgrave buraya geliyormuş. Annemin konukseverliğinden dolayı gelmediklerine eminim.”

Vivi, “Ben de,” dedi. “Bence Blackmoor köşkten dönünce babalarımızla oturup yapılacakları konuşmamız lazım.”

“Anlaştık.”

Ella başını salladı, sonra da çantasından bir kitap çıkardı. “Ben listeden bir maddeyi daha eleddim. Dün gece oturup *Essex Tarihi*’ni okudum ve bilin bakalım ne keşfettim?”

Alex önemli bir şey duymayı umarak arkadaşına doğru eğildi. “Ne?”

“Kesinlikle hiçbir şey. Sadece Essex tarihinin hiç önemli olmadığını anladım.” Kitabı masaya koydu.

Alex alıp kapağındaki kabartma harflere dokundu. “Kontun kitabını Blackmoor’a verdim. Bu nereden çıktı?”

“Babanın kütüphanesinden. Buradaki bütün evlerde bu sıkıcı kitaptan vardır diye düşündüm. Kont niye bu kitabı kullanmış anlamadım doğrusu.”

Vivi, “Belki buraları çok sevdiği içindir,” dedi.

Ella kabul etmedi. “Belki ama çok sıradan bir kitap olduğu kesin. Bunu seçmesinin bir sebebi olmalı.”

Alex kitabı elinde evirip çevirirken onlar fikir üretmeye devam ettiler. Alex ise son birkaç günü aklından geçiriyor; kitap hakkında, onu buldukları yer hakkında kafa patlatıyordu. Ella haklıydı. Kontun bunu seçmesinin bir sebebi olmalıydı. Her yerde bulunmasından başka ne özelliği vardı kitabın?

Kafasında Ella'nın sözleri yankılandı. *Buralarda her evde mutlaka vardır bundan.* O anda gece Gavin'in de aynı şeyi söylediği aklına geldi.

"İşte bu!" diye bağırdı. Hayretler içindeydi. "Kont kitabı çok sevdiği için seçmedi. Her evde bulunacağı için seçti. Bilgiler Londra'dakinde değil. Sewell Hall'da da olmalı bir tane!"

Bu sözleri söyler söylemez endişeye kapıldı. Kitapta Montgrave ile Lucian Sewell'in canına okuyacak ve Blackmoor'u kurtaracak bilgiler vardı. Kitabı ve Blackmoor'u herkesten önce bulması lazımdı. Adamlar akşama doğru geleceğine göre birkaç saatten fazla vakti yoktu. Masadan telaşla fırlayınca fincanı devrilecek gibi oldu ama Vivi onu son anda yakaladı. "Blackmoor'u bulmam lazım! Hemen!"

Ella da kalktı. "Biz de yardım edelim."

Alex olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır. Bunu tek başıma yapmam lazım. O kitapta ne var bilmiyorum ama her ne ise onu üzeceğinden eminim. Bunu yaşarken yalnız olması daha iyi." Ella'nın eline yapıştı. Bir ona, bir Vivi'ye baktı. "Siz yine annemden kurtarın beni, olmaz mı?"

Ella kuru bir sesle, "Sanki geçen sefer çok başarılı olduk da," dedi.

Alex çoktan bahçeye inen merdivene ulaşmıştı bile. "Teşekkür ederim! Birazdan dönerim, Blackmoor ile birlikte."

Kızlar onun bahçeden çıkıp toprak yolda yürümeye başlamasını izlediler. Yol, Stafford ve Sewell arazilerini ayıran parlak, sarı çuha çiçeği tarlasına çıkıyordu. Ella, "Dikkat etmezse adı lekelenecek," dedi.

“Saçma! Gerekirse Blackmoor anında evlenir onunla.”

Yarım saat sonra kardeşlerini uyandırmış olan Will geri geldi. Gazeteyi alıp kızlara selam vererek, “Maalesef gitmem lazım,” dedi. “Anlaşılan dün gece ana yolda bir faytonun dingili kırılmış ve gidip kurtarıcı rolünü oynamak bana düştü.”

Vivi gülümseyerek, “Arkadaşlığınızı özleyeceğiz, lordum,” dedi.

“Ben de sizinkini. Ama kardeşlerim birazdan burada olur, konuklar gelene kadar size eşlik ederler.”

Ella merakla, “Daha şimdiden gelenler oldu mu?” diye sordu.

“Evet. Baron Montgrave geldi ama dediğine göre öğleden sonra Sewell Hall’a gidecekmiş.”

Vivi’nin aniden soluğunu tutması üzerine Ella araya girip, “Niye gidiyormuş?” diye sordu.

Aklı birazdan uğraşacağı işte olan Will başını sallayıp omuz silkti. “Bilmem. Herhalde Sewell de erken gelmiştir.”

Bunun üzerine iki kız birden ayağa fırladılar. Will’in tahmini yüzünden dehşete düşmüşlerdi. Will ciddileşip, “Ne oluyor?” diye sordu.

Vivi, “Galiba en iyisi gidip babanla konuşmamız,” diye karşılık verdi. Sesinden korktuğu belli oluyordu.

Yirmi Üç

Alex nefes nefese Sewell Hall'a girdi, sabah bu kadar sıkı bir korse giymeseydim keşke, diye düşünüyordu.

"Şıklığı batsın," diye homurdandı. "Daha beni görmeden havasızlıktan düşüp ölürsem güzelliğim pek işe yaramaz." Bir an önce buraya gelip Blackmoor'u görmeyi öyle çok istiyordu ki yol boyu koşmuştu. Çocukluğundan beri böyle bir şey yapmamıştı.

Koridor sessiz ve karanlıktı. Belli ki Blackmoor adamlarına sabah geleceğini haber vermemişti, o yüzden de ortalıkta kimsecikler yoktu. Böylesi işine geliyordu çünkü kitabı ve Blackmoor'u kimseye hesap vermeden, kimseye yakalanmadan bulması daha kolay olacaktı.

Hemen Blackmoor'u bulmayı düşünmüştü ama eve girince planını değiştirip doğruca kütüphaneye gitmeye karar verdi. Bilinçaltı, kitabı bir an evvel bulunduğuyerden almasını söylüyordu. Ön kapının önünde durup bir hareket veya ses var mı diye kulak kabarttı. Bir şey duymayınca çabucak koridordan geçip kütüphaneye girdi ve araştırmasına başladı. Yüksek tavanlı olduğu halde sıcak, rahat bir yer olan kütüphanede yerden tavana kadar yükselen kitaplıklar tıka basa doluydu. Kuşaklar boyunca Blackmoor Kontları kitaba düşkünlükleriyle gurur duymuştu. Alex minicikken Gavin'in babasının kucağı-

na oturup Shakespeare'den, Homer'den, Yunan ve Roma mitolojisinden öyküler dinlerdi.

Şimdi, yıllar sonra bile onun tenor sesini duyar gibi oluyordu. Derin bir soluk aldı ve burada sevgiyle, özenle korunan eşyaların kokusunu içine çekti; deri ciltli kitapların kokusunu.

Normalde ilk birkaç dakikasını kitaplıkların önünde dolaşarak geçirir, yüksek pencerelerdeki kepenklerin arasından süzülen güneş ışığının tadını çıkarırdı. Fakat bugün oyalanacak vakti yoktu.

Kont kütüphanesini daima düzenli tutardı: kitaplar önce türlerine, sonra da isimlerine göre gruplandırılırdı. Alex'in tek yapması gereken taşra tarihi hakkındaki grubu bulmaktı, sonra aradığı kitaba ulaşabilirdi. Kitaplıkların önünden sadece grupların türlerini okuyacak kadar durarak geçmeye başladı. Bilim, tıp, şiir, Shakespeare klasikleri. Tarih eserlerini çabucak buldu ve kitapların sırtındaki isimleri taradı. Uzak Doğu, Amerika, Avrupa kıtası ve sonunda çeşitli bölgeler hakkındaki Britanya tarihî kitapları. Hepsini rahatça görebilmek için çömeldi. Essex'le ilgili birkaç kitap görmüştü ama aradığı onlar değildi. Teorisinin doğru olduğundan, kontta bu kitaptan bir tane daha bulunduğundan emindi. Yüzüne düşen bukleyi üfle-yip boş odada kendi kendine, "Nerede bu?" diye söylendi.

Belki de saklamıştı veya daha da beteri son mesajını bırakacak vakit bulamamıştı. Belki görevini tamamlamadan öldürülmüştü.

"Hayır." Alex hayal kırıklığı içinde başını sallayıp yere oturdu ve kitapları tek tek alıp bakmaya başladı. Her birini açıp son sayfasına bakıyor, sonraki mesajını fark-

lı bir isimle bırakmış mı diye inceliyordu. Bakıp yanına bıraktığı kitap yığını giderek büyüyordu ve başka nereye bakabileceğini düşünüyordu. Rafa tekrar baktı ve öbür kitapların arkasına gizlenmiş, küçük, koyu yeşil deri ciltli kitabı gördü. Daha bakmadan adını anlamıştı: *Essex Tarihi*.

Kalbi küt küt atarken kapağını açtı, aradığı şeyi bulmak üzere olduğundan emindi. Kitaba bakınca nefesi kesildi. İçi oyulmuş ve o boşluğa bir tomar kâğıt tıktırılmıştı. Tam kâğıtları alıp okuyacakken bunun kendisine ait bir sır olmadığını fark etti. Bunlar Sewell soyuna ait bilgilerdi, yani Blackmoor Kontlarına. Şimdi Gavin’i bulması lazımdı.

Odadan fırladığı gibi geniş antreyi geçti. Görevini yapmaya o kadar odaklanmıştı ki çalışma odasının kapısını açıp fırtına gibi içeri daldı. Gavin masasında oturuyordu ve o içeri girince hayretler içinde kalmıştı. Kapının önünde durup heyecanla, “Buldum onu!” diye bağırdı. “Babanın gizlediği bilgileri buldum!”

Ancak bunları söyledikten sonra erkeğin gergin yüz hatlarını, gözlerindeki öfkeyi fark edebildi. Şaşkınlığı filan kalmamıştı. Zaten artık Alex’e de bakmıyordu. Bakışları onun arkasında bir yere kilitlenmişti. Alex çalışma odasının kapısının gıcırdayarak kapandığını duydu ve dönüp bakmasa bile odada onlardan başka biri daha olduğunu anladı.

“Mükemmel, sevgili kızım. Anlaşılan görüldüğünden daha akıllıymışsın.”

Alex dönüp sözlerin geldiği yere baktı ve kaskatı kesildi. Orada, kapanan kapının önünde elinde tabancasıyla

duran kişi Lucian Sewell'di ve tabanca direkt Alex'e yönelmişti.

Boştaki elini uzatan Lucian Sewell, "şimdi cici kız ol da onları bana ver, Alexandra. ři boş yere daha da g  leştirmenin manası yok," dedi.

Alex dönüp Blackmoor'a baktı ama o gözlerini amcasından ayırmıyordu. Adam uğursuz sesiyle tekrar konuştu. "Aptallık etme, Alexandra. Bu oyunun kuralları gayet basit. Ya kitabı bana verirsin ya da seni öldürürüm."

Bu şerefsiz adam ülkesine ihanet etmiş, Alex'in hayran olduğu bir insanı öldürmüştü ve şimdi de onu ölümlle tehdit ediyordu. Ondan istediği şeyi yapacak filan değildi. Mücadele etmeden asla. O cesareti nereden bulduğunu bilemese de oradaydı işte, güçlü ve yoğun biçimde hem de. "Hayır."

"Alex." Bu sefer konuşan Gavin'di. Ses tonu tartışmaya izin vermez gibiydi. "Ver kitabı."

"Hayır. Vermeyeceğim." Kitabı göğsüne bastırıp hâlâ kendisine bakmayan Gavin'e göz attı. Sonra dönüp korkusuz gözlerini Lucian'a dikti. "Beni  ld rmeyeceksin. Yoksa babam başta olmak üzere, herkes seni asmak için peşine düşer."

"Unutuyorsun, kızım.  l mlere kaza s s  vermekte gayet başarılıyımdır." Sewell gülümsedi. Bakışlarında şeytani bir ifade vardı. "Uçurumdan denize düşmeniz ne kadar trajik bir kaza olur mesela."

Blackmoor, "Plan bir kere işe yaradıysa tekrar işe yarar diye umuyorsun herhalde?" diye sordu.

Cevap verirken Sewell'in tebessümü silinmiş, yüzüne iğrenç bir ifade gelmişti. " lk seferinde gayet başarılı

oldu; babanın ölümünün kaza olduğuna inanmayı reddetmeseydin şimdi burada, bu durumda olmazdık.”

“Yani itiraf ediyorsun. Babamı sen öldürdün. Kendi ağabeyini.”

“Bunlar esas planda yoktu. İşlerime burnunu sokmasaydı baban da şimdi sağ olurdu. Ben onun dükalık işlerine hiç karışmadım. O niye benim hayatıma karışabileceğini düşündü, anlamıyorum.”

Alex atıldı. “Belki de onun arazilerini yasaları çiğnemek için kullandığınızdandır.”

“Ah, demek ağabeyimin bıraktığı bilgilere baktın? Bunu halletmek lazım.”

“Aslında hiçbir şeyi okumadım. Ama neler çevirdiğiniz gayet açık. Bana ne isterseniz yapabilirsiniz ama ülke sınırlarını Fransızlara sattığınızı başkaları da anlayacak. Herkesi öldüremezsiniz.”

“O kitabı yok ettikten sonra başka birini öldürmeme gerek kalmaz. İşin doğrusu, Fransızlara bilgi satmıyorum, eskiden satıyordum. Şimdi kim almak isterse ona satıyorum. Param veya arazim olmadığına göre benim de bir şeyler yapmam gerekir.” Tekrar Alex’e bakıp, “Şimdi o kitabı bana ver, kızım. Artık sabrım tükeniyor,” dedi.

“Vermeyeceğim!”

“Ben de tekrar istemeyeceğim!” Adamın sesi yükselmişti, öfke doluydu. Silahın horozu kaldırmaya başlarken Alex tepkisel olarak geri çekildi.

Gavin, “Hayır!” diye bağırdı, sesi duygu yüklüydü. “Kitabı ver, Alex. Lütfen.”

Alex dönüp ona bakınca ilk kez acıyla baktığını gördü. “Neden Gavin? Bu kitapta onu babanın ölümüne bağla-

yan şeyler var. Niye verecekmişim? Yürüyüp gitmesine izin mi vereceksin?”

Gavin cevap vermedi ama Lucian pis bir kahkaha attı. “Ne kadar da tatlısın, canım. Kitabı vermeni istemesinin sebebi sana âşık olduğuna inanması. Görmüyor musun? Ne kadar da dokunaklı.”

Alex tekrar Gavin’e baktı ama o gözlerini kaçırdı.

Lucian, “Bakalım tam tersi de doğru muymuş?” deyip silahı Gavin’e çevirdi.

“Hayır!” diye haykıran Alex farkında bile olmadan elini silaha doğru uzatmıştı.

Adam tiksindiğini belli eden bir sesle, “Genç âşıklar,” dedi. “Çok belliydi zaten.” Tekrar Alex’e döndü. “Artık oyun oynayacak halim yok. Ver kitabı!”

Alex tereddüt ederek bir adım attı, kitap elindeydi.

“Alex! Hayır!” Başını çevirince Gavin’in masasından fırladığını gördü, tam o anda da Sewell kitabı çekip aldı ve Alex’in bileğine yapışıp onu kendine doğru çekti.

“Bırak onu!” Bu sözler pes perdeden bir hırıltıyla söylenmişti. Alex ise soğuk namlunun ensesine dayanmış olduğunu hissediyordu.

Blackmoor üstlerine doğru gelirken Sewell’in uyarısıyla durdu. “Pişman olacağın bir şey yapma, yeğenim. Ani bir hareket yapmamı istemezsin.”

Gavin’in öfkesi çok açıktı. “Sana bu durumla başa çıkamayacağım izlenimini vermiş olabilirim, amca. Ama açıkça söylüyorum, eğer ona herhangi bir şekilde zarar verirsen keşke o gün ağabeyimin yerine ben düşseymişim o uçurumdan dersin.”

“Minik bir yavru köpek için ne kocaman sözler.” O

arada Alex'in kolunu biraz daha sıkı kavrayıp kızın yüzünü buruşturmasına yol açmıştı. Gavin'in gerginliği gözle görülür hale gelmişti. "Sanırım küçük arkadaşını kaçırmak hoşuma gidecek. Blackmoor kontlarının her istediğine sahip olamayacaklarını öğrenmesinin vakti geldi."

"Yani babamı bu yüzden mi öldürdün? Kıskançlıktan mı?"

"Babanın her şeyi vardı!" Adamın bağırmasıyla Alex irkildi. "Para, araziler, unvan, Londra'nın en güzel kadını. Mükemmel bir konttu ve mükemmel olmayan kardeşine tahammül edemiyordu. Durmadan kusurlarımı yüzüme vururdu. Öldüğü güne kadar." Sewell devam etti ve Alex öfkesinin azalmakta olduğunu fark etti. "Bütün hayatımız boyunca en güçlü, en akıllı, en saygın olan büyük Blackmoor hanedanının varisi Richard'dı.

"Ve şimdi de sensin..." Gavin'e müthiş bir kinle bakıyordu. "Araziler, unvan... Her şey sana kaldı! Benim olması gereken tüm sevgiyi, tüm ilgiyi de sen gördün!" Lucian'ın giderek histerik hale gelen sesi, her ağzını açışında Alex'in yüzünü buruşturmasına sebep oluyordu. "Peki, bana ne kaldı? Hiçbir şey! Küçük bir unvanım bile olmadı. Küçük bir arazi bile verilmedi. Onun yerine yaşım tutar tutmaz donanmaya katılmam önerildi. Her şeyi kendi başıma elde etmek zorunda bırakıldım. Savaşa gittim, ne ücret aldım ne ün kazandım. Sonra yurda dönünce bir de baktım ki ağabeyim Savaş Bakanlığı'nda çalışıyor ve efsane haline geliyor!"

Alex adamın aklını kaçırmak üzere olduğunu hissedebiliyordu, öfkesinin ve hüsrânının daha da arttığının farkındaydı. "Sen daha çocuksun ve şimdi de kont sen

oldun. Ben ÷lkem için savaştım. ÷lkemi kurtardım! Ve karşılığında hiçbir şey almadım. İşte o y÷zden en değerli şeyini alıyorum senden çünkü sen de baban gibi fazladan mutlu olmayı hak etmiyorsun. Mutluluk sadece benim hakkım. Ben hak ediyorum.”

“Sen mi?” Gavin şaşkınlık içinde sorduğu bu soruyla amcasını istemeden de olsa kırılma noktasına doğru itmişti. “Gerçekten ne yaptın da hak ettin? Ağabeyini öld÷rmek mi? Kendi canından, kanından birini?”

“K÷stah velet! Anlamıyorsun!” Alex tabancanın ensesinden uzaklaştığını ve Gavin’e y÷neldiğini hissetti. Lucian kapıldığı öfke y÷z÷nden onu tutan elini gevşetmiş ve Alex’e hareket edebileceği kadar bir alan bırakmıştı ama ikisini birden kurtarmak için ancak tek bir şansı olabiliirdi.

Başarısızlık ihtimalini hiç aklıma getirmeden ayağını kaldırıp b÷t÷n g÷c÷yle adamın ayağına bastı ve o acıyla iki b÷kl÷m olunca hemen katı. Tabancanın sesini duydu ve bir öfke abidesi gibi yerinden fırlayan Gavin’e bakınca zaman durdu.

Gavin zaten dengesini kaybetmiş olan amcasının ÷zerine atılıp tabancayı kenara attı ve adamın suratına art arda iki yumruk patlattı. Alex de kafasına indirecek ağır bir şey arıyordu ama tam o anda kapı açıldı ve Worthington D÷k÷ ile Will içeri daldılar. Elinde silahıyla Baron Montgrave de yanlarındaydı.

Manzarayı g÷ren Will ve d÷k, Gavin’i zorla amcasının ÷st÷nden aldılar ve itirazlarına aldırmadan onu uzaklaştırdılar.

Alex heyecanla, “Montgrave’nin silahı var!” diye bağırdı.

Gavin endişeli gözlerle ona bakarken, “İyi ki var,” dedi. “İhtiyacımız olabilirdi. O bizden, Alex.” Onu kollarına alıp yaralanmış olabilir mi diye bakarken yumuşak bir sesle, “İyi misin? Yaralandın mı? Sana bir şey yaptı mı?” diye sordu.

Bir oda dolusu erkeğin önünde ona böyle mahrem bir şekilde dokunmasından utanan Alex geri çekildi. “Bizden mi? O mu?”

Baron Sewell’in bileklerini arkasında birleştirmeye çalışırken, “Evet, leydim,” dedi. “Gördüğünüz gibi ben de Savaş Bakanlığı için çalışıyorum, Essex civarında operasyon yapan Fransız casuslarının peşindeyim. Kontun ölümünün de onlarla bağlantısı olduğundan kuşkulanyorduk. Ayrıca Sewell’i savaş zamanından tanırım. O zamanlar bile ağabeyini kötüler, Blackmoor soyunun adını lekelemekten söz ederdi. O cüreti gösterebileceği hiç aklıma gelmezdi ama buraya geldiğini sizden duyunca bir ilgisi olabileceğini hissettim. Tabii Leydi Vivian her şeyi anlatana kadar bu iki durumun bağlantılı olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Ama Ella sizi Salisbury Balosu’nda bahçede görmüş! Blackmoor Malikânesi’ndeki soygundan söz ediyormusunuz! Yapılmadan önce!”

“Öyle mi! Çok etkilendim, leydim. Muhbirim de ben de izlendiğimizi hiç fark etmemiştik.”

“Kadınların üstün olduğu tek bir konu varsa o da gizlice kulak misafiri olmaktır, baron. Acaba nasıl olup da ileride olacak bir şeyi konuştuğunuzu açıklar mısınız?” Fransız’a hâlâ güvenmiyordu.

“Aslında soygun tam o sırada gerçekleşiyordu, Leydi

Alexandra. Ben hemen balodan ayrılıp doğruca Blackmoor Malikânesi'ne gittim. Siz ve Lord Blackmoor da peşimden geldiğiniz için eve girip Sewell'in ortalığı kurcalamasına engel olan o oldu, yoksa bunu ben yapacaktım."

Alex, Gavin'e döndü. "Ama amcanla ilgili sözlerime inanmamıştın!"

"Hayır, inanmadım." Gavin de onun kadar şaşırmış görünüyordu. "Ve bunların hiçbirini bilmiyordum. Hoş, amcamın yaptıklarının bana neden söylenmediğini hâlâ anlamış değilim."

Dük, "Gereksiz yere üzmemek istemedik seni," diyerek araya girdi. "Sewell'in bu suçlara dâhil olduğuna dair kanıtımız yoktu."

Babasının kitabını yerden alan Gavin, "Şu ana kadar," dedi. "Alex her şeyi ortaya çıkardı." Sesi gururluydu. Kitabı düke verip Alex'e, "Bu arada çok başarılıydın gerçekten," dedi.

Alex bu iltifat karşısında yüzünün kızarmasına aldırmadan barona soru sormaya devam etti. "Fakat sizi gizlice Blackmoor Malikânesi'nin etrafında dolanırken de gördüm!"

"Buna ben cevap verebilirim. Senin Montgrave'yi görmemen lazımdı." Gavin bunları söylerken dükle baron da Sewell'i ayağa kaldırmışlardı. "Zaten bu işe hiç bulaşmanın gerekirdi. Aslında Sewell Hall'dan uzak duracağına da söz vermemiş miydin?"

Alex onun dikkatini başka yere çekme çabasına aldırmadı. "Biliyordun demek? Montgrave'nin bir tehdit olmadığını bildiğin halde buna inanmama izin verdin. Bana söylemedin? Başka ne biliyordun? Başka neleri paylaş-

madın? Hatırlarsan babanın mesajlarını bulan benim, cinayetle casusluk arasındaki bağlantıyı bulan benim, az önce hayatını kurtaran da benim. Bütün bunlar olurken neredeydi Bow Caddesi baronu?”

“Alex, sakin ol. Sen bilmesen daha iyi olur diye karar vermiştik.”

“Siz kim?” Alex’in öfkesi giderek kabarıyordu.

Babası araya girdi. “Alexandra, sen aksine inansan da genç kadınların katılmaması gereken bazı durumlar vardır.”

Will destek olmaya çalıştı. “Mesela bunun gibi. Vivi ile Ella her şeyi anlatınca biz de sizi kurtarmaya geldik. Yani onlar gayet uygun davrandı.”

Alex, “Bizi kurtaran bendim!” diyerek Gavin’in gözü-nün içine baktı. “Söylesene!”

“Evet. O kurtardı. Amcamın ayağı kırılmış olabilir.” Dükle baron tutsaklarının çektiği acıya aldırırmış gibi görünmüyorlardı.

Will hayretler içinde, “Sahi mi? Bravo Alex,” dedi. “Eh, ne olursa olsun Vivi’yle Ella’yı buraya getirmememizin bir sebebi var.”

“Biz de buradayız!” Ella’nın sözleri herkesi şaşırtmıştı. İki kız nefes nefese odaya girdiler.

“Polis de getirdik!” Vivi’nin arkasından taşra polisi de soluk soluğa içeri girip biraz kendini toparladıktan sonra Sewell’i kolundan tuttu ve baronun da yardımıyla odadan çıkardı.

Manzaraya bakan Ella burnunu kırıştırdı. “Tüh! Bütün heyecanı kaçırmışız.”

Vivi de hayal kırıklığı içinde, “Öyle görünüyor,” diye ekledi.

Ella, “Eh, ne yapalım, bir dahaki sefere artık,” dedi. Neşesi yerine gelmişti.

Dükle Will, arkadaşlarını paylarken Alex gülümsedi. Gavin de kulağına eğilip, “Tekrar gülümsediğini gördüğüm için çok mutluyum,” diye fısıldadı.

Alex ona döndü. “Size dargınım, lordum. Montgrave’yi anlatmamanıza inanamıyorum!”

“Alex seninle tartışacak değilim. İstiyorsan kız ama seni neredeyse kaybediyordum ve münakaşa etmeye tercih edeceğim başka şeyler var.”

Alex, “Mesela?” diye sordu.

“Mesela.” Gavin ona tekrar sarıldı ve Alex’in yüreğini hoplatarak, “İyi olduğuna iyice emin olmak gibi ve benim olduğumu,” dedi.

Alex gülümsedi. “Sizinim, lordum. Siz de benimsiniz.”

Gavin onu göğsüne bastırıp sıkıca sarılmışken odada birinin öksürdüğünü duydu ve ikisi de odada başkalarının da bulunduğunu hatırladılar.

Dük, “Blackmoor,” dedi. Rahat ses tonu, yüzündeki kararlı ifadeyi maskeliyordu. “Belki kollarının niye kızıma dolanmış olduğunu açıklamak istersin.”

Yirmi Dört

O gece geç vakitte bütün konuklar odalarına çekilince Ella, Vivi ve Alex köşkün kütüphanesine gidip geniş kanepeye yerleştiler, öğleden sonra yaşananları konuşabilmek için ancak fırsat bulabilmişlerdi. Eve tam zamanında dönüp üstlerini değiştirmiş ve partiye gelen normal konukları karşılamışlardı. Sonra da başka bir yerde olmak istemiyormuş gibi görünmeyi becererek gelenlerle ilgilenmişlerdi.

Asıl olmak istedikleri yer dükkân, Blackmoor, Will ve hepsini kütüphaneye toplayıp merhum kontun *Essex Tarihi* adlı kitaba yerleştirdiği belgeleri incelemek isteyen Langford Markisi'nin yanındaydı. Saatler sonra hâlâ oradaydılar ve Alex ne kadar yorgun olursa olsun bulgular hakkında bilgi almadan gidip yatmayı reddetmişti. Aynı şekilde merak içinde olan Ella'yla Vivi de yanında kalmaya karar vermişlerdi.

Alex ağız dolusu esneyip gevşedi. "Buraya gelenlerden hiçbirinin sabah yaşananları bilmemesi inanılır gibi değil!"

Vivi de esneyip başını Alex'in omzuna dayadı. "Doğru. Annen erkeklerin yokluğunu gayet güzel idare etti. Keşke bizi de idare edip azıcık kestirmemize izin verseydi. Akşam yemekte kafamı tabağa koyup uyumaktan korktum bir ara."

Ella da başını Alex'in kucağına koyup uzanmıştı. "Kestirmek harika fikir! Galiba ben biraz kestireceğim. Haber çıkınca uyandırın beni de."

Alex gülümseyerek bir elini Ella'nın omzuna, öbürünü Vivi'nin dizine koydu. "Her şey bir yana, bugün dünyanın en iyi arkadaşları olduğunuzu öğrendim. İyi ki bana aldırmayıp Sewell Hall'a gittiğimi haber vermişsiniz. Babam, baron ve Will olmasa Gavin'in amcasını yakalayabilir miydik bilmiyorum."

Tam o anda kütüphanenin kapısı açıldı ve üçlüyü görünce şaşırان Will içeri girdi. "Uyudunuz sanıyordum."

Alex gerindi. "Neler oldu? Bitirdiniz mi?"

"Şimdilik evet. Daha yapacak çok iş var. Kont, Sewell'de yaşanan ve ölümüyle sonuçlanan kirli işler hakkında o kadar ayrıntılı bilgiler bırakmış ki birilerinin Fransızlara silah kaçırdığını, savaş bitince de bilgi sızdığını düşünüyormuş. Hainin Lucian olduğundan da kuşkulananmış ama ancak ölümünden hemen önce."

Vivi, "Niye kimseye bahsetmemiş?" diye sordu. "Babalarımızla çok yakındı, kardeş gibiydiler. Onlar da yardım edebilirdi."

Will, "Gurur," diye karşılık verdi. "Aile adını korumaya çalışmış. Hatta kardeşini koruduğunu bile düşünmüş olabilir."

Ella, "Ya Sewell'in ortakları?" dedi.

"Bazı zengin İngilizleri ve birkaç Fransız'ı suçlamaya yetecek kadar kanıt var, para karşılığında bilgi almak için Sewell'le buluştukları çok açık. Daha az ceza almak umuyla Sewell beş altı isim vermiş bile."

"Ne verirse versin, yine de hain ve katil." Bunu söyle-

yen Vivi'ydi, tam babasının kızı gibi konuşmuştu. "Böyle suçlara hoşgörüyü yaklaşmak zor."

Karşılarındaki rahat deri koltuğa yerleşen Will, "Evet," dedi ve alaycı bir ses tonuyla, "Şimdi, küçük kardeşim," diyerek devam etti. "Şu son birkaç haftadır Blackmoor'la aranızda neler oluyor, anlatmak lütfunda bulunur musun acaba?"

Alex dürüstçe ağabeyine baktı. "Pek istekli değilim."

"Hadi ama! Belli ki birbirinize âşık olmuştunuz."

"Sahi mi?" Kayıtsız görünmeye çabaladı.

Will güldü. "Seni doğdun doğalı tanıdığımı unutuyorsun, ufaklık. O güzel kafanda önemli bir şeyler döndüğünü anında anlarım."

Ağabeyinin attığı yemi yutmamaya çalışan Alex sessiz kaldı.

"Ayrıca günü Blackmoor'la geçirdiğimi de unutuyorsun." Tatlılıkla kardeşini ikna etmeye niyetliymiş gibiydi.

Alex oturduğu yerde biraz dikleşip Vivi'nin başının boşlukta kalmasına yol açtı. Heyecanını saklayamıyordu. "Benim hakkımda bir şey söyledi mi? Ne dedi?"

Will kardeşinin üzerindeki gücünün tadını çıkararak güldü. "Bak bak bak. Sezondan önce tüm vaktini erkeklerle ilgi duymadığını; evlilikle, aşkla işi olmadığını anlatmakla geçiren kardeşim bu kız mıydı?"

"Ben gelecekte erkeklere ilgi duymayacağım demedim ki. Çok komik. Aşkla ilgilenmiyorum da demedim." Bu sözleri duyunca hayretle havaya kalkan üç çift kaşı görmezden geldi. "Ne oldu? Babam bir şey yaptı mı?"

"Blackmoor'dan söz etmek istemiyorsun sanıyordum."

"Aman William, söyleyecek bir şeyin yoksa sus bari.

Sonra arkasına yaslanıp, “İlgilendiğimden değil. Sadece sohbet olsun diye sordum,” dedi.

Bir kahkaha tufanı koptu. “Gerçekten bunu yutacağını sanmıyorsun değil mi?” diye soran Vivi, Will’e döndü. “Acıyın ona, lordum. Siz hiç merak etmediniz mi bir kızın hakkınızda ne düşündüğünü?”

“Asla.” Açıkça yalan söylüyor ve sırtıyordu. “Eh, sadece şu anda babamla ciddi bir konuşma yaptıklarını söyleyebilirim.”

“Ne!” Alex heyecanla öne eğilince Ella’nın başını sıkıştırdı ve Ella feryat ederek doğruldu. Alex telaşla, “Özür dilerim, Ella,” dedikten sonra, “William! Ne hakkında konuşuyorlar?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok.” Will koltuğuna iyice yaslanıp uzun bacaklarını öne uzattı. “Herhalde bu sabah sergilediğiniz uygunsuz sahne hakkında konuşuyorlardır.”

Alex kalktı. “Olamaz! Babam kızmış mı sence? Gavin’e hesap mı soruyor? Yanlarına gitmem gerekir mi?”

“Sırasıyla cevap veriyorum: Hayır, babamın kızdığını sanmıyorum. Evet, bence Gavin’den hesap soruyordur, babam böyledir ve hayır, kesinlikle çalışma odasının yanına bile gitmemen gerekir. Oturup gevşemeye çalış en iyisi.” Neyse ki artık Alex’in sevdiği ağabeyi gibi konuşmaya başlamıştı, öbür türlü konuştuğu zaman onu öldürmek geliyordu içinden.

“Ayrıca biraz alçak sesle konuşmayı denesen daha iyi olur,” diye Vivi ekleme yaptı. “Böyle devam edersen evdeki herkesi uyandıracaksın.”

Alex tekrar oturdu. Sesini alçaltıp, “Özür dilerim. Ben sadece... Eh, galiba fazla heyecanlandım,” dedi.

Ella dalga geçerek, “Sahi mi?” dedi. Sırtını kanepeye dayamış, eliyle gözlerini kapamıştı ama bütün yorgunluğuna rağmen odadakileri güldürmeyi başarmıştı.

“Çok eğleniyorsunuz bakıyorum.” Ses kapıdan gelmiş ve bütün başlar o tarafa dönmüştü. Yüzünde yorgun, meraklı bir tebessümle Blackmoor içeri girdi.

Alex, Blackmoor’un görüntüsünü âdeta içine çekti, genç adam perişan bir haldeydi. Ceketıyla kravatı bir yerlerde kalmış olmalıydı, sarı saçları darmadağın olmuştu. Bir kısmı yüzüne dökülüyordu ve sakalı uzamaya başlamış gibiydi. Bundan daha yakışıklı, daha göz alıcı görünemezdi. Alex onun yanında olmayı hiç bu kadar istememişti.

Blackmoor’un gri gözleri de sonunda Alex’e kilitlenmiş gibiydi ve o da aynı şekilde genç kızı inceliyordu. Alex beş dakika boyunca kendini büyüteç altındaymış gibi hissetti. Gergin bir şekilde saçına dokunuşu, topuzundan kurtulmuş olan kumral bukleleri, yorgun gözleri, buruşuk elbisesi inceleniyordu. Saçını kulağının arkasına itip Blackmoor’un gözlerine baktı ve çok iyi bildiği yoğun ifadeyi gördü. Bunu bugün de görmüştü, önceki gece de. Nefesi kesildi. Blackmoor ona âşıktı.

Vivi ile Ella aynı anda ayağa kalkınca irkildi.

Vivi gerinerek, “Çok yoruldum artık ben,” dedi.

“Evet, benim için de çok uzun bir gün oldu.” Bunu söyleyen Ella gerçekten esniyordu, rol yapmasına gerek yoktu.

Önce birbirlerine, sonra da koltuğunda rahat rahat oturan Will’e baktılar. Vivi nazik bir şekilde, “Ya siz, lordum?” diye sordu. “Bu uzun günden sonra siz de yorulmadınız mı?”

“Hayır. Aksine kendimi gayet enerjik hissediyorum.”

Ella’yla tekrar bakıştılar ve Vivi biraz daha kararlı bir ifadeyle yeniden denedi. “Belki odanıza gidince farklı hissedersiniz, lordum.”

“Hiç sanmıyorum.” Ne kadar eğlendiğini saklamaya çalışsa da dudaklarında oynayan tebessüm onu ele veriyordu.

Vivi de tebessüm ederek, “William sabrımı sınıyor-sun,” dedi. “Karanlıktan korkan iki genç kadına eşlik etmen gerektiğini açık açık söylemem mi lazım mutlaka?”

Willam yüksek sesle güldü. “Siz mi? Korkmak? İşte buna inanmam.”

Ella’nın sabrı gerçekten tükenmişti. “Will, çık şu odadan. Canın nereye istiyorsa oraya git. Ama Alex’le Blackmoor’a biraz fırsat ver olur mu? Lütfen.”

Will, Ella’ya göz kırptı. “İşte buna karşı direnemem.” Kalkıp Ella’yla Vivi’nin Alex’i öperek iyi geceler dilemelerini bekledi, sonra da üçü birden çıktılar.

Onlar gidince Gavin, Alex’in yanma geldi ve genç kızın aniden bir heyecan dalgasına kapılmasına neden oldu. Bunu gizlemek için, “Kütüphanelerle bir bağımız varmış gibi, değil mi?” diye sordu.

Gavin duraksadı, başını yana eğip Alex’in söylediklerini düşündü. Alex onun bu haline bayılıyordu. Gerçekten de düşünüyordu söylediklerini. Anlamsız şeyler söylese bile. Sonunda Blackmoor, “Evet, öyle,” dedi ve yanma oturup ellerini elinin içine aldı.

“Sahiden enteresan, aslında kütüphaneler gece pek kullanılmaz. Ne de olsa mum ışığında kitap okumak zor. Tavandaki avizeler de pek işe yaramaz çünkü ışığı emer.

Tabii bizim evdekiler öyle değil. Ayrıca kütüphaneler cereyanlı olur. Ama burada cereyan da yok. Bunlar...”

Gavin zırvalarını kesip Alex’i öptü. Birkaç saniye içinde o da ne dediğini unutmuştu zaten.

Sonra biraz uzaklaşıp gözlerinin içine baktı. “Alexandra. Tanrım, seni seviyorum.”

Alex utanmıştı, başını öne eğdi.

“Bugün sen olmasan ne yapardım bilmiyorum.” Sesi duygu yüklüydü. “Amcamla nasıl başa çıkardım, babamın bıraktığı bilgilere nasıl ulaşırdım ama en önemlisi, senin burada beni beklediğini bilmesem şu son birkaç saat nasıl atlatırdım?”

“Çok üzüldüm, Gavin. Her şeye. Bunlar başına geldiği için çok üzgünüm.”

Alex’in burnuna bir öpücük konduran Gavin, “Ben değilim,” dedi.

“Değil misin?” Alex hayretler içinde kalmıştı.

“Babam öldürüldüğü için üzgünüm tabii. Onu geri getirmek için her şeyi yapardım ve sonsuza kadar böyle hissedeceğimi tahmin ediyorum. Ama geri kalanlar yüzünden üzgün değilim çünkü beni sana getirdiler.”

Birbirlerine sarılıp bir süre öylece kaldılar. Dakikalar sonra Blackmoor geri çekilip, “Babanla neler konuştuğumuzu bilmek istemiyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Yani sen bilmemi isteyene kadar. Anlatmak istemezsen anlayışla karşılarım.”

“Sahi mi? Büyük olgunluk doğrusu.” Arkasına yaslanıp gözlerini yumdu, içinden gülümsüyormuş gibi görünüyordu.

“Teşekkür ederim.” Alex ne diyeceğini bilemeyerek el-

lerini kucagına koyup oturmaya devam etti. Soramazdı. Hanımefendilere yakışmazdı. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca sessiz kaldılar ve sonunda Alex merraktan çıldıracağına karar verdi. “Tamam! Evet! Tabii ki bilmek istiyorum!”

Daha sözleri bitmeden Blackmoor gülmeye başlamıştı. “Dokuz saniye. Ancak bu kadar dayanabildin.”

Alex gülümsedi. “Gerçekten mi? Bana çok daha uzun gelmişti. En azından on beş dakika filan.”

Blackmoor bir daha gülüp onu kendine çekti ve başını göğsüne yasladı. Alex ağır ve muntazam kalp atışlarını duyabiliyordu. Konuşmaya başlayınca onun sesini de gayet net duydu. “Sana âşık olmam hakkında konuştuk ve seninle flört etmek isteğişimi.”

Alex’in nabızı hızlandı. “Peki, o ne dedi?”

“Bu tür durumlarda sırasıyla yapılması gerekenler hakkında ciddi bir ders verdi. Özellikle de genç kızların isimlerine leke sürecektir maceralara atılmadan önce babalarına danışmaları gerektiğini belirtti.”

Alex yüzünü buruşturdu, ayrıca babasının adını lekeleyebileceğini düşündüğü için utanmıştı. Gavin’e bakıp, “Sen ne dedin?” diye sordu.

“Gözlerin çok güzel...”

“Babama böyle mi dedin?”

Blackmoor güldü. “Yok. Dikkatimi dağıttın. Babana verdiği öğütlere minnettar olduğumu, bir daha ihtiyaç duyacağımı hiç sanmadığımı çünkü hayatım boyunca sadece tek bir kadınla flört edeceğimi söyledim.”

Alex’in soluğu kesildi. “O ne dedi?”

“Önemi var mı?”

“Yok, hayır.”

“Flört etmemize itirazın yoksa evlilik karşıtı düşüncelerinin yeniden gözden geçirilmesi gerektiğinin farkındasın, değil mi?”

Alex gülümseyip masum bir poz takındı. “Evlilik karşıtlığı da ne?”

“Harika.”

“Ama uzun bir flört süremiz olmalı diye düşünüyorum.”

“Niye?” Blackmoor şaşırmıştı.

“Çünkü maceranın tadını aldım bir kere.”

“Bu tehlikeli görünüyor. Narin bir çiçek karakterine hiç uygun değil.”

Alex güldü. “Asla narin bir çiçek olmayacağımı ikimiz de biliyoruz. Üstelik o kadar da tehlikeli olmaz.”

“Nasıl emin olabiliyorsun?”

Alex ıslıl ıslıl bir tebessümle Blackmoor’a bakıp yüreğini hoplattı. “Çünkü bir sonraki maceramda sen de yanımda olacaksın.”

Blackmoor onu bir daha kendine çekti ve öpüştüler. O anki duyguları, gelecekle ilgili beklentileri yüzünden yumuşak, tatlı ve harikulade bir öpüşmeydi. Blackmoor dudaklarını onunkilerden ayırıp o güzel tebessümlerinden biriyle bakınca Alex içini çekti. Sonra mutlulukla ona sarıldı ve bu kadar şanslı olabilmesine şaşarak güldü.

Son

*“Kendi hikâyenizden sıkıldığınızda,
romantik bir kitap okumak iyi gelir.”*

Ruhunu Aska Teslim Et

ANNE MALLORY

İntikam beklemişti. Onları suçlayabilecek tüm kâğıtları ortadan kaldıracak kadar çok beklemişti. Yine de rıhtımdaki on ikinci binayı kaybetmek sinir bozucuydu.

Ve onlar alevlerle uğraşırken Londra'nın sisle kaplı doğu yakasında etkinlikler devam ediyordu.

Sonuçlar muazzam olacaktı, özellikle de karmaşayla ilgilenen kardeşi ortada yokken. Her şey hesaba katılırsa, güzel bir gece olmuştu. Kötü bir geceye dönüşemeyecek kadar güzel.

“Bay Merrick, bu işin sorumlusunu bulacağız. Sizi tekrar hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Andreas, masanın karşısında duran adamı soğuk bakışlarla süzdü. Adamın adını öğrenmeye tenezzül etmemişti; etraflarındaki herkesin adını bilmek Roman'ın işiydi. Andreas'a göre isimler anlamsızdı ve kolayca değiştirilebilir ya da bir köşeye atılabilirdi. Bunu herkesten iyi biliyordu.

Hayır, Andreas asıl bilmesi gerekeni, adamların önünde duruşlarından anlayabiliyordu. Güvenilir mi, yoksa başa iş açan türden biri mi olduklarını bir bakışta anlardı.

Buldoğa benzeyen adam yumruklarını sıktı ama bunun dışında duruşunu bozmadı. Andreas yarım dakika daha bakışlarıyla adama acı çekti. Huzursuzlukla iki kez kıpırdandığını gördü.

Andreas, işaret parmağıyla üç kez sertçe masaya vurdu. Gecenin başlangıcında tertemiz olan, şimdiyse is lekeli olmuş manşeti bileğine süründü. Adam önünde kaskatı kesildi, tehlikeyi anlamıştı. Hâlâ etkilenmediyse, çoğundan daha iyi demektir. “Yapın.” Önündeki mektuba uzandı, adam geri çekilirken kafasını kaldırmadı.

Kaldırmasına gerek de yoktu. Adamın adımını nereye bastığını, ne zaman ve nasıl döndüğünü tam olarak biliyordu. Hava akımından hissedebiliyor; tahtaların oynamasından, çıkan seslerden duyabiliyordu. Elli adım içerisindeki herkese dikkat etmek ölüm demekti. Açık havada yüz adım. Zor olsa da bu mesafeden ateş edilebilirdi.

Eski yarası sızladı ama artık yalnız olsa da kaşımadı. Dudakları

alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. Piç herifin teki olan babası görse memnun olurdu.

Mektup açacağını mührün üzerindeki aralığa sapladı ve mührü kırdı.

*Sevgili kardeşim,
Charlotte ile İtalya'ya vardık. Öyle şahane...*

Vs, vs, bazı festival saçmalıkları, vs, vs, mutluluk, vs. Zar zor okunan yazıda -duygusallık dolu sayfada göz gezdirdi. Roman tamamen yumuşamıştı, evlendiği kadın onu hayat dolu ve neşeli biri yapıyordu.

Bir duygu dört bir yanını sardı. Memnuniyet ve endişe arasında bocalayan bir duygu. Daha sonra tamamını okuma amacıyla mektubu özenle masaya bıraktı.

Başka bir mektubu aldı, açmadan önce gözüne ilişen Pace adı gözlerinin kısılmasına neden oldu.

Yüz yüze görüşmeyi reddeden, kibarca kaleme alınmış başka bir mektup daha. Fazla vurgulu sözlerle süslenen bir başka not. Hepsinden ötesi hazırcevaplık ve zekâ dolu başka bir cevap.

Söylemeye gerek yok, son altı aydır James Pace ile yazışmaları onu merak içinde bırakmıştı... Aileye ilgi duymasına neden olmuştu.

Beyaz elbiseler ve sıcak gülümsemeler.

Kişisel cehenneminin derinliklerinden gelen istenmeyen görüntüleri kovdu ve tekrar düşüncelerine odaklandı.

İnsanlarla görüşmekten kaçınırdı ama James Pace ile yüz yüze görüşmekte ısrar ediyordu. Nedenini bilmiyordu. Sonsuza dek lanetlendiğini anlatan o karanlık gülüş kulaklarına çalındı.

Pace'in kızını görebilirdi.

Hayır. Adamın kahrolası neşeli tavrıyla ilgili bir şeyler Andreas'ı rahatsız ediyordu, o kadar. Bu tavrı Pace'in bir zamanlar olduğu uyanık iş adamı kimliğiyle bağdaştıramıyordu.

Gözler ilgi dolu bakışlarla parlıyor; baş merak içinde yana yatırılmış.

Kalın kâğıdın kenarını sertçe masaya vurdu. Kahretsin.

Pace görüşmeyi kurnazca bir yolla her seferinde reddediyordu. En sakın insanı bile çileden çıkarabilecek bir tavırla. Ve şimdiye kadar kimse Andreas ile görüşmeyi reddetmemişti.

Hiç kimse.

İlk reddedişinde Pace'e sert bir gözdağı verebilir, ikincisinde ise cehennemi üzerine salabilirdi ama bir şey tereddüt etmesine neden olmuştu. Karanlık gülüş içinde yankılandı. *Hayır. Tereddüdü kolayca açıklanabilirdi; planlarının ilerlemesi için Pace'in şirketinin elinin altında olması gerekiyordu.*

Beyaz kumaş ellerinin altında; kıvranıyor. ve inliyor.

Lanet olsun. Kendisini zayıflatan bir çeşit hastalığa yakalanmış gibi hissetti. Tek bakış bu hastalığa düşmesine yetmişti.

Araştırma için o adamları hiç göndermemeliydi. Birlikte iş yaptığı kişiler hakkında her zaman bilgi toplardı. Ev halkından kimin satın alınabilir olduğunu bulmak sık kullandıkları bir yöntemdi. Kimin bilgiye erişimi olduğunu, hangi sırların çoktan satılığa çıkarıldığını bulmak onların işiydi.

Hizmetkârların hiçbiri paylaşıma yanaşmamıştı. Pace'in zanaatkârları birbirleri hakkında, iş ortakları ve nakliye şirketindeki rakipleri hakkında dedikodu yapmaya gönüllü olsalar da söz konusu Pace ailesi olduğunda ağızlarını bıçak açmıyordu.

Bunlar kendisine rapor edildiğinde kulaklarına inanamamıştı. Duydukları aileyi yakından tanımak istemesine neden olmuştu. Bu çeşit bir sadakat -ya da korku- duyulan kişi özel görüşmeye değirdi.

Sorun James Pace'in inzivaya çekilmiş olmasıydı. Adam toplumdan uzak yaşıyordu. Sadece ara sıra ailesiyle tiyatroya gidiyor, sonra da bir keşiş gibi özel mabedine çekiliyordu.

Andreas cevaplarını almayı o kadar çok istiyordu ki, bir gün kendini Claremont Tiyatrosu'nun gölgelerine saklanmış halde buldu. Ama James Pace orada değildi. Normalde bunu keşfettiği an oradan ayrılırdı. Tiyatrodan nefret ederdi.

Gösteri boyunca orada kalmıştı. Sonrasındaki eğlenceye de kalmıştı. Seyirciler tiyatroyu boşaltmaya başladığında o hâlâ oradaydı. Donmuş, gölgeler içindeki koltuğuna saplanıp kalmıştı.

Birden olmuştu. Nasıl olduğunu bilmiyordu. Kadın tiyatronun karşı kenarındaki locaya girdiğinde bir şekilde bakışları buluşmuştu. Kendini gölgelerin içine gizlemiş olsa da kadının gözleri Andreas'ı bulmuştu. Ve dudakları, kalabalıktaki rastgele bir yabancıya sıcak bir gülümseme bağışlamıştı.

Sıcaklık Andreas'ın derisinin altına işlemiş, kancalarını derinlere geçirmiş tırmalıyordu.

Bedeni masumiyet rengine bir elbiseyle sarılmıştı ama du-

dakları tutku rengindeydi. Işığın sıcaklığı her daim kadını takip ediyor gibiydi. Nereye giderse gitsin, kiminle konuşursa konuşsun parlak bir nokta gibi gölgeleri aydınlatıyordu.

Yüzündeki neşeli ifade, gizlemek istediği başka bir şeye karışıyordu. Yorgundu. Yorgunluktan ölüyordu ama yine de bunu göz ardı edip perde aralarında etrafındakileri eğlendiriyordu. Kadın başını sorar gibi eğip ondan tarafa yumuşak bir gülümseme daha gönderdiğinde Andreas neredeyse irkilmmişti.

O hafta ilerleyen günlerde James Pace'i görmek için Kraliyet Tiyatrosuna yeniden gitti. III. Richard'ı görmek ya da Grimaldi'yi taşralı bir hödük olarak izlemek için Covent Garden'a gitmenin anlamı yoktu. Eli boş döndükten sonra Haymarket Tiyatrosuna ya da Olimpiyat Tiyatrosuna gitmeye de gerek yoktu. Yalaka değildi. Ve tiyatrodan, uyduruk dramatik hikâyelerden nefret ederdi. Ama işte oradaydı. Kadın *Figaro'nun Düğünü*'nde pantolonla Cherubino rolünü oynayan Madam Vestris'i izlemiş, Andreas da onun mutluluğunu içine çekmişti.

Büyük ihtimalle penceresinin altında işe yaramaz sözler dökecek beceriksiz bir sevgilinin hayalini kuran kadınlardan biriydi.

Elindeki mektuba bakarak alayla gülümsedi. Harflerin kıvrımlarını inceledi. Samimiyet ve anlayış, sözcüklerin yazılışından bile görülebiliyordu. Anlaşılan baba da kızı gibiydi. Kâğıdı avucunda buruşturarak top haline getirdi.

Koridordan gelen tanıdık ayak sesleri duydu ve bunu kapının vurulma sesi izledi. Diğer taraftan boğuk bir ses, "Merrick?" diye seslendi.

Andreas sertçe kapıya baktı. Kumarhane idarecisi Milton Fox, onu sırf sohbet etmek için rahatsız etmezdi. Bu zor gecede bir de kumarhanelerden birinde sorun varsa, birilerini öldürebilirdi. Yavaşça. Acı çektirerek.

"Ne var?" diye bağırırken kâğıdı parmaklarının arasında eziyordu.

Kızıl saçlara sahip tıknaz beden kapıda belirdi. "Fred'in az önce liderle ilgili bilgi vermek için burada olduğunu biliyorum ama diğerlerinden birkaçını izledik. Üç saate kadar burada olurlar diye düşünüyorum."

"Güzel." Gülümsedi. Öfkesi beklentiye dönüşüyordu.

Milton yüzünü ifadesiz tutarak başıyla onayladı. İyi saklı-

yordu ama Andreas diğerk herkes gibi onu da huzursuz ettiğini biliyordu. Andreas'tan çekinmeyen bir tek Roman vardı.

Milton'un bakışları Andreas'ın manşetine kaydı. Bir anlığına, idarecinin bununla ilgili aptalca bir şey söyleyeceğini ya da yardım isteyip istemediğini soracağını düşündü ama Milton akıllılık edip sadece boğazını temizlemekle yetindi. "Siz gelmeden onları biraz korkuturum, uygun mudur?"

"Evet, bunu yap. Ve Fred mi, adı her neyse ona bir aylığına başka bir yerde iş ver." Gözlerini kıstı. "Ya da ondan tamamen kurtul."

"Evet efendim, elbette. Önümüzdeki bir saat burada sadece masalardan sorumlu adamlar olacak, efendim."

Emrettiğiniz gibi, sözü söylenmemiş olarak aralarında kaldı. Çıkması söylenmeden çıkacağı zamanı bilecek kadar uzun süredir yanlarında olan Milton kapıdan çıktı.

Beklenti hissi arttı. Uzun sürmezdi. Özellikle de konuşmalarının sonu koridorda yankılandıktan sonra. Kasten duyurmuşlardı. Andreas istediği an binayı kilitleyebilir ve içeri kimse giremezdi ama bu gece değil. Bu gece kapı açık kalacaktı. İyi bir suikast girişimi her zaman gerginliğini atmasına yardımcı olurdu. Bu kez gönderdikleri adamların amatör çıkmasını umdu.

Hem bu, gözleri şehirdeki diğer yerlerden uzak tutardı. Beyaz elbiselerden ve sıcak gülümsemelerden.

Top haline getirdiği parşömeni sıktı. Cildi gerildikçe yanıkları sızlıyordu ama umursamadı. Yan tarafına, kardeşinin mektubuna baktı. Roman olanları bilmek isterdi. Arkasını kollayabilecek Roman'dan daha iyi birini düşünemiyordu ama kardeşi durumu bilse, balayım yarıda bırakıp gelirdi. Ve Andreas için kardeşinin mutluluğu her şeyden önce geliyordu. Roman'a yalan söylemişti. Planların o Londra'ya döndükten sonra harekete geçirileceğini söylemişti. Onu korumak için yapmıştı bunu.

Aptalca duygusal bağlar.

Tek başına ve korku salarak hükmetmek daha kolaydı. Basit ve gerçek. Temel. Her zaman korkunun en iyi araç olduğunu savunurdu ama uzun zaman önce Roman ile birlikte her şeyi yapabileceklerini fark etmişti. Londra'nın yer altı dünyasına birlikte hükmediyorlardı. Uyumsuz iki çocuk olarak bir araya

geldiklerinden beri yirmi yıldır her şeyin üstesinden birlikte geliyorlardı. Onları kan bağından çok daha güçlü bir bağdı.

Artık Roman'ın hayatı bir başkasına bağlandığına göre kardeşinin mutluluğu güvence altındaydı. Aralarındaki bağ zayıflayacaktı.

Elinde buruşturduğu kâğıdı attı.

Değişim. Etrafındaydı. Bir sokuluyor, bir geri çekiliyor, şeytanca gülüyordu. Roman'ın hep söylediği gibi değişim kaderdi ve Andreas kader denilen o kaltaktan nefret ediyordu.

Koridordan gelen belli belirsiz ses ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Ayak sesleri Roman'ın aldığı şu küçük çocuklardan birine ait olabilecek kadar hafifti ama koridorda tereddütle ilerliyor gibiydi. Milton ya da bir başkası ona yeni bir mesaj iletmek için acemilerden birini yollamış olabilir -hareketli bir gece olmuştu- yine de bunu yapmayacak kadar akıllıydılar. Son gönderdikleri genç, sonrasında üç gün boyunca alt kattaki odasından çıkmamıştı.

Hafif adımlar. Özel tasarım ayakkabılar.

Andreas sakince sağındaki çekmeceye uzanırken yanık bileği tahtanın kenarına süründü. Oradaki pahalı tabancayı çıkardıktan sonra kontrol etti ve masanın altına özellikle yerleştirilmiş kılıfa koydu. Hızlı davranmasını kolaylaştıran masa zekice tasarlanmıştı. Kendine has özellikleri, diğer kendini koruma yöntemlerinin modası geçmiş gibi görünmesine neden oluyordu. Andreas, her gece olduğu gibi bu gece de panelleri ve mekanizmayı kontrol etmişti. Kusursuz bir şekilde yağlanmış ve barut doldurulmuştu.

Ama sadece aptal -ve ölü- bir adam tek plana bel bağlardı.

Ayak sesleri kapının dışında durdu. İki bıçağın rahatlatıcı çeliği kollarının üst kısımlarına kayışla bağlanmıştı ve uzun bir kılıç da sol koluna baskı yapıyordu. Gecenin başında sağ kolundaki gizli cepte de sol koldaki kılıcın eşi vardı ama hem kılıç hem de altındaki ten zarar görmüştü. Gömleğini değiştirmesi gerekirdi. Hiç hareket etmeden bekledi. Gelen kişinin kapıyı çalmasını ya da kapıyı kırıp onu öldürmeye çalışacak cesareti toplamasını beklerken farkındalık öfkeye dönüştü.

Gerçi kapının kırılması onu şaşırttı. Kapının diğer tarafında duranın bir kadın olduğuna bahse girerdi. Yumuşak ayak-kabılar giyen bir kadın, tıpkı on yaşma kadar her sabah odası-

nın dışından duyduğu sesler gibi. Parmaklarını serbest ve hazır tuttu. Ancak bir aptal kadınları hafife alırdı.

Koridorda tereddütle ilerleyen ikinci ayak sesleri duyuldu, o da kapının dışında durdu. Biri daha mı? Bu kadar mı? Geçen hafta dört kişi yollamışlardı ve Andreas zorlanmamıştı bile.

Tiz bir sesin, “Yapamazsınız-” dediği duyuldu, sonra kısık, öfkeli bir ses tonuyla konuşmalar devam etti. Bunu sessizlik takip etti.

Meşe kapıya beklediğinden daha sert vuruldu. Cevap veremeyince tekrar vuruldu.

“İyi akşamlar? Bay Merrick?”

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ses, ahşabın üzerindeki gizli deliklerden geçerek odanın içine süzüldü ve Andreas’ı sarmaladı. Yapışkan ipektен bağlar gibi. Güm sesiyle yere bir şey düştü. Dirseğindeki acının ve her zaman masasının kenarında duran adalet ve intikam terazisinin yerinde olmayışının ancak farkındaydı.

“Orada... orada biri var mı?”

Bu neşe dolu bir sestiele avuca sığmaz bir ruha işaret ediyordu. Andreas masanın mekanizmasını kavradı. Sesin yarattığı tehdide içgüdüsel olarak tepki vermişti.

Sessizliğin uzamasına izin verdi. Kapının metal kolunun indirilmesi sessizlikte büyük gürültü çıkardı. Kadının çıkardığı seslerden hem tereddüt hem de kararlılık okunuyordu.

O sesi duyduğu an koşmalı ve kapıyı kilitlemeliydi.

Eldiven kaplı bir el ahşabın kenarında belirdi. Kapının hemen yanına yerleştirilmiş şamdanlar Andreas’ın içeri gireni net görmesini sağladığı gibi ziyaretçinin gözünü kamaştırarak avantaj da kazandırıyordu.

Fazla büyük, kahverengi gözler.

Fazla dolgun, kırmızı dudaklar.

Yüz hatlarına ciddiyet ve yorgunluk hâkimdi ama Andreas bu yüzün neşeyle ışıldadığını kolayca gözünde canlandırabiliyordu-şu müdavimi olduğu kahrolası Claremont’ta bir piyesin ya da en yeni komedinin tadını çıkardığını hayal edebiliyordu.

“Bay Merrick?” Odaya girdi. Aralarında ahşap kapı olmadan sesi daha net geliyordu, yine de biraz boğuktu.

Tiz sesin sahibi olmaya uygun ince yapılı bir adam arkasından odaya adım attı ve gönülsüzce kapıyı kapattı. İlk sorun belirtisinde sıvışmaya hazır görünüyordu.

Pelerinli kadın ona doğru ilerledi. Yaklaşırken küçük elleri kapüşonunu geriye iterek açık kahverengi saçlarını ortaya çıkardı. Gölgelerin içindeki Andreas'ı seçince yüz ifadesini rahatlatma -ve başka bir şey- süsledi. "Evet. Evet, siz Andreas Merrick'siniz." Bunu alçak sesle söylemişti, sesi saten çarşaf-ların arasında bir fısıltı gibiydi. Beyaz saten çarşaf-ların.

Masanın mekanizmalarından birinin yanında duran par-makları kasıldı. Yarım santim daha gitse kazara onu vurabilirdi. Bir süre eline baktı, sonra dikkatini tekrar kadına yöneltti. Gözleri öfkeyle kısıldı.

Geri adım atan adamın sırtı kapalı kapıya dayandı, bakışla-rında dehşet vardı.

"Ben..." Başını kaldıran kadının gözleri, Andreas'ın öfkeli ifadesini görünce büyüdü, sonra kaşlarını çattı. Önüne baktı, bir şeye kafa yoruyor gibiydi. Sanki cevabı, şüpheli bir biçim-de kirli ama ehil bir elden çıktığı belli olan ayakkabılarında bulmuş gibi başını kaldırdı. Parlak gülümsemesi yüzündeydi, bakışları buluştu. Kadının bakışlarının gerisinde hüznün vardı. Kaybın verdiği hüznün. Dört hafta önce orada olmayan hüznün.

"Benim adım Phoebe Pace, Bay Merrick." Gülümsemesi ve bakışları parlaktı. Bırakın gülümsemeyi, birinin Andreas ile göz teması kurabilmesi o kadar nadirdi ki. "Sizi gecenin geç saatinde rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Çoğu kişi zamanı sabahın erken saati olarak nitelendirirdi ama kadını düzeltmeye zahmet etmedi. Bunun için konuşması gerekirdi.

"Normalde böyle bir şey yapmazdım, anlayacağınız üzere." Bir çeşit evrensel kadınsı cazibeyle bakıyordu. Bu tür bakışlar daha önce üzerinde hiç işe yaramamıştı. Ama bu sefer oyala-nan bakışların değdiği yerleri ovma isteğiyle dolmuştu. "Hayır, bu doğru değil. Yapardım. Bay Harris bitmek bilmeyen bir dert olduğumu söylüyor."

Bay Harris olduğu anlaşılan adamı işaret etti. Andreas'ın bakışları ona dönünce, mümkünmüş gibi adam daha da kork-muş göründü.

"Yine de..." diye devam etti. "İkamet ettiğiniz muhit dehşet verici. Peşinize düşmenin tehlikeli bir macera olacağına emin-dim, normal şartlarda bu tehlikeyi göze almazdım. Ama başka çarem kalmadı, anlıyorsunuz ya."

Minik eli eteğini düzeltti, sadece hafif bir titreme görülüyordu.

“Keşfettiğime göre...” Ağzı bir süre açık kaldı, her ne söyleyecekse sözcüklerin devamını getiremedi. Parmaklarının içine kaymasıyla dalgalanan pelerini bir anlığına açılarak parlak, gül rengi eteğini ortaya çıkardı.

Bu hareket ve bitirilmemiş sözler Andreas’ın gerilmesine neden oldu. İşaret parmağı tetiğin üzerinde hazırды. Balodan yeni çıkmış gibi görünen kadın silah taşıyor gibi durmuyordu ama Andreas kimseye güvenemezdi. Ve buradaydı. İki adamına, bu kadını izlemesi ve hareketlerini rapor etmesi için özel talimat vermişti. Burada olması ve önünde durması, sonrasında birilerinin ağır şekilde cezalandırılacağı anlamına geliyordu.

Parmaklarını tekrar dışarı çıkardığında eli boştu. Ellerini pelerinin önünde birleştirdi. Andreas duruşunu biraz olsun bozmadı.

Kadına gözlerini dikerek bekledi ve birkaç saniyelik sessizliğin ardından konuşmaya başlayınca hayal kırıklığına uğramadı. Sessiz kalamayacak kadar çok enerjisi vardı. “Ama aceleci davrandım. Oturabilir miyiz?”

“Hayır.”

Kadının boynundaki nabzın, ses tonu karşısında hızlandığını gözlemledi. “Hayır mı?”

Cevap vermeden kadını soğukça süzmeye devam etti. Öyle göründüğünü umuyordu çünkü bu diğer seçeneklerden daha güvenli görünüyordu. Aniden buz kesen uzuvlarını soğuk dış görünümüyle saklıyordu.

Soğuk ihaneti düşündü ve düşüncelerinin yüzüne yansımasına izin verdi. Bay Harris kendi ayaklarının üzerine düşerek kapının önünde yere yığıldı.

Phoebe Pace döndü ve şaşkınlıkla refakatçisine baktıktan sonra adama yardıma koştu. “Aman Tanrım, Bay Harris, iyi misiniz?”

“Evet, iyiyim.” Gözlerini Andreas’tan ayırmamıştı.

“Belki de...” -dudağını ısırdı- “Koridorda daha rahat edersiniz?”

Andreas, kadınla yalnız kalmak istemediğine emindi. Gözlerini kıstı, bunu dile getirecekti. O daha bir şey söyleyemeden adam sendeleyerek doğruldu ve beceriksizce kapı koluna uzandı. Sonra çılgınca başını sallayarak soluğu dışarıda aldı.

Phoebe Pace adamın arkasından şaşkınlıkla bakakaldı. “Peki... güzel. Zaten sizinle özel olarak görüşmek istediğim bazı meseleler vardı Bay Merrick.”

Genç kadın döndü. Tekrar öne doğru ilerlerken parlak gözlerinde kararlı bir bakış vardı. Boğazındaki kopçayı açarak pelerini bir kenarından kavradı ve kumaşa uzun, zarif bir yay çizdirerek tek koluna topladı. Elbisesinin canlı rengi ışık saçtı; burada, çalışma odasının rahatlatıcı karanlığında bile ışık kadını takip ediyordu.

“Oturabilir miyim?”

Pelerininin altına bir tabanca saklaması ve ilerlerken Andreas’a doğrultması kolay olurdu. Andreas’ın önünde başka biri dursaydı, çoktan ölmüştü. “Hayır.”

Kadın durdu, uzun süre şaşkın bir baykuş gibi Andreas’a baktı. “Ben... Sizinle nasıl konuşmam gerektiğini bilmiyorum Bay Merrick.” Kibar ve ihtiyatlı sözlerinin altında gerçekten şaşkın görünüyordu. Andres’in insanlarda zahmetsizce uyandırdığı dehşet sesinde hafifçe seziliyor, yayılmayı bekliyordu.

Andreas’ın içinde karanlık bir şey kıvrıldı ama onu karanlık duyguların hep döndüğü çukura gönderdi.

“Güzel. Kapı arkanda.”

Boştaki eliyle dalgınlıkla belinin kenarını düzeltten Phoebe, kıvrımlarını gizleyen gül rengi kumaşı çekti. “Evet, Bay Harris az önce kullandı.”

Ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Kadının gözleri bir süre Andres’in kileri araştırdı, sonra sıcak bir gülümsemeye dudakları kıvrıldı. “Sonunda sizinle tanışmak güzel Bay Merrick. Size hayati önem taşıyan bir iş için geldim.”

Elbette önemliydi, en azından Phoebe Pace’e göre. Yoksa burada durmaz, şehrin en kötü kesimlerinden birinde, bir yabancıyla yalnız olmazdı. Küçük elinin balo elbisesini tekrar düzeltmesini izledi; satenin üzerindeki hafif dokunuş, azimle geriye atılmış omuzlar.

Andreas’ın bakışları elbisesinin ayak ucuna kadar indi, etekleri de ayakkabıları gibi lekelenmiş ve kirlenmişti. Sanki ailesinin güzel araçlarından birini kullanmak yerine şehrin batısından -Londra’nın zehirli varlığı, Mayfair’den- bu tarafa uzanan o uzun yolu yürüyerek aşmış gibiydi. Kadının gülümsemesinin onda yarattığı hisleri uzaklaştırdı ve alaycı bir şekile döndü. “Bundan şüpheliyim.”

Ayakkabılarına tekrar hızlı bir bakış atan kadının gözleri sonrasında bir kez daha gözleriyle buluştu. Kadının hakkını vermesi gerekiyordu, cesareti vardı. Roman ve büyükanne onu severdi.

Damarlarındaki buz, bu düşünceyle daha da katılaştı.

Duvardaki kordona uzanarak parmaklarını etrafına doladı. İpi çeker, Roman'ın büyülerine kadını dışarı attırır, sonra da koridordaki cesaretsiz aptalın icabına bakmalarını sağlardı. Sadece sıradan bir gece. Diğer işlerle ilgilenir, adamlarından bazılarını cezalandırır ve kadını tamamen aklından atardı.

Suçluluk sadece aptalların hissettiği işe yaramaz bir duyguydu. Asla aptal olmakla itham edilmemişti.

Kadın ona doğru bir adım attı, gözleri Andreas'ın parmaklarının hareketindeydi. Çilek rengindeki dudaklarını araladı -dudakları her zaman öyle parlaktı ki, sanki olgun çilekler ezilmiş de suları dudaklarına sürülmüş gibi görünüyordu- sonra dudaklarını tekrar birbirine bastırarak bir kez daha şu kahrolası ayakkabılarına baktı.

Andreas ipi kavradı ama çekmedi. *Neden?* Kadın her ne söyleyecekse sevmeyeceğini biliyordu. Onun sesini duyduğu an kapıyı kilitlemeye koşmalıydı. Haftalar öncesinde, o kahrolası tiyatroya tekrar gideceğini anladığı anda birinin onu Londra'dan uzak tutmasını sağlamalıydı.

Kadın başını yukarı kaldırdı, masum yüz hatlarına kararlılık yerleşmişti. "Size bir teklifim var."

Sıkıca kontrol altında tuttuğu her bir içgüdü cevap vermesi için haykırıyordu, yine de karşısındaki kahrolası bir si-renmiş gibi sözcükler ağzından dökülüverdi. "Öyle mi? Sende benim isteyebileceğim ne olabilir ki?"

"Ben."

*Ruhunu
Aska
Teslim Et*

USA TODAY BESTSELLER
ANNE MALLORY

DOUBLEDAY

Aşk Mevsimi

Kararlı ve sivri dilli bir genç kadın olan on yedi yaşındaki Leydi Alexandra, ağabeyleri ve onların arkadaşlarıyla dolu bir evde büyüdüğünden kendini korumayı öğrenmiştir.

Ne yazık ki soylu bir hanımefendi için bunlar pek de takdir edilen özellikler değildir. Yine de Alex'in annesi kızını makul, saygın ve zengin bir adamla evlendirme hayalleri kurmaktan geri kalmamaktadır.

Alex ile yakın arkadaşları Ella ve Vivi elbise provaları, danslar, yemekli partiler arasında kendilerini eş adaylarından uzak tutmayı başarmışlardır.

Ancak Blackmoor Kontu gizemli bir cinayete kurban gittiğinde, Alex gerçeği ortaya çıkarmak için kontun oğluna yardım etmeye karar verir. Şeytani bir yakışıklılığa sahip olan eski dostu Gavin, evlenmeyi asla düşünmeyen Alex'in özgürlük rüyasını sonunda mutlu bir yuva haline dönüştürebilir mi? Casusluk, cinayet ve diğer gizli kapaklı işlerle dolu bir maceraya atılan bir kadın, eş bulmaya ayıracak vakit bulabilir mi?

Bu yılın aşk sezonu başlıyor!

₺ 18

ISBN 978-605-9809-29-0

9 786059 809290